താരാപഥം

സ്റ്റാൻഡേർഡ് X

1966

താരാപഥം

ഉപന്യാസസമാഹാരം

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

കെ. ഭാസ്കരൻനായർ

പ്രകാശകന്മാർ:

മാതൃഭൂമി പ്രിൻടിംഗ് ആൻഡ് പബ്ലിഷിംഗ്
കമ്പനി, ലിമിററഡ്, കോഴിക്കോട്

1966 വില ക. 1/25

ഒന്നാം പതിപ്പ് 1960
രണ്ടാം പതിപ്പ് 1966

All rights reserved

Title: Tarapatham

Author: Dr. K. Bhaskaran Nair

Printed by Kurur Neelakandhan Nambudiripad
at the Mathrubhumi Press, Ernakulam-7

Publishers:
The Mathrubhumi Printing & Publishing Co., Ltd., Calicut-1

June 1966

പ്രസ്താവന

കഴിഞ്ഞ നാലഞ്ചു കൊല്ലത്തിനിടയ്ക്കു് എഴുതിയ പതിനാറു ഉപന്യാസങ്ങളാണു് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. അവ സാഹിത്യം, സംസ്കാരം, ശാസ്ത്രം എന്നീ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളവയാണു്. ചിലതെല്ലാം മുമ്പു ആഴ്ചപ്പതിപ്പുകളിലും മാസികകളിലും മററും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണെങ്കിലും പുസ്തകത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പുതുക്കി എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. വായനക്കാർക്കു് ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾ രസകരങ്ങളായിരിക്കുമെന്നു പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം,
നവമ്പർ 1, 1958

കെ. ഭാസ്കരൻനായർ

വിഷയവിവരം

1	ശ്രീബുദ്ധജയന്തി	....	1
2	ധർമ്മക്ഷയം	....	10
3	'നിളാദേവി, നിത്യം നമസ്തേ!'		33
4	കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസം		52
5	ആധുനിക കവിത	....	62
6	ഭാഷാപഞ്ചവത്സരി	....	72
7	മരുന്നും മോക്ഷവും	....	83
8	കോൺ–ടിക്കി	....	96
9	മാനുഷികമൂല്യങ്ങൾ	....	113
10	പാശ്ചാത്യപ്രതിഭ	....	122
11	കുറവൻ ചുമച്ചപോലെ	....	136
12	ശാസ്ത്രവും ഭാഷയും	....	142
13	രക്ഷാമാർഗ്ഗം	....	154
14	ഉയർന്നതും താണതും	....	160
15	ജന്തുശരീരത്തിലെ രാസയോഗങ്ങൾ		166
16	ന്യൂക്ലിയസ്സ്	....	173

ശ്രീബുദ്ധ ജയന്തി

ശ്രീബുദ്ധൻെറ മഹാപരിനിർവ്വാണം കഴിഞ്ഞു രണ്ടായിരത്തിഅഞ്ഞൂറു സംവത്സരം തികയുന്ന സുദിനമാണ് ഇക്കൊല്ലത്തെ വൈശാഖപൌർണ്ണമി (1956 മെയ് 23). ഇതു ലോകത്തിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ആഘോഷപൂർവ്വം കൊണ്ടാടപ്പെടുകയാണ്.

ഗൗതമബുദ്ധൻെറ ജീവചരിത്രം സുവിദിതമാകയാൽ വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അതിൽ പല അത്ഭുതങ്ങളും ഉണ്ടായതായി കഥകളുണ്ട്. ഈ കഥകൾ ഒന്നുമില്ലാതെ തന്നെ ആ ജീവിതം അത്ഭുതകരവും ആരാദ്ധ്യവുമാണ്. സിദ്ധാർത്ഥൻ ദുഃഖത്തിൻെറ രഹസ്യം അന്വേഷിക്കുവാനായി മഹാഭിനിഷ്ക്രമണം ചെയ്തപ്പോൾ കൊട്ടാരത്തിൻെറ ഇരുമ്പുകതകുകൾ താനേ തുറന്നു എന്നാണ് ഒരു കഥ. താനെ തുറക്കുകയല്ല, ആരോ മനഃപ്പൂർവ്വം തുറന്നുകൊടുക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത് എന്നു വന്നാൽ തന്നെയും ആ നിഷ്ക്രമണം അത്ഭുതകരമായി ശേഷിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനം നേടുന്നതിന് അനുഷ്ഠിച്ചുവന്നിരുന്ന ഉപായങ്ങൾ തന്നെയാണ് സിദ്ധാർത്ഥനും സ്വീകരിച്ചത്. ചില മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഫലപ്രദങ്ങളല്ലെന്നു തീവ്രയത്നം കലർന്ന പരീക്ഷണങ്ങൾകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കിയശേഷം അദ്ദേഹം ഗയയിൽ ചെന്നു ബോധിവൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ ധ്യാനനിമഗ്നനായി. ധ്യാനവും പണ്ടു പണ്ടേ അംഗീകൃതമായിട്ടുള്ള ഒരു അദ്ധ്യാത്മമാർഗ്ഗമാണ്. മനുഷ്യാത്മാവിനു തന്നിലേക്കുതന്നെയുള്ള തൻെറ വഴിതെളിക്കുവാൻ തൻെറ വെളിച്ചമല്ലാതെ മററൊരു ദീപമില്ല.

ഈ വെളിച്ചത്തെത്തന്നെയാണ് ഭൂമിയിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ള ജിജ്ഞാസുക്കളിൽവെച്ച് ഏററവും മഹാനായ ഈ രാജകുമാരനും പിൻതുടൎന്നത്. ഇങ്ങനെ ധ്യാനമാൎഗ്ഗത്തിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച്, മനുഷ്യരാശിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ അവിസ്മരണീയമായ ആ വൈശാഖരാത്രിയുടെ അന്ത്യയാമത്തിൽ, അരയാലിൻെറ ഇലകൾപോലും നിശ്ചലമാകുന്ന ബ്രാഹ്മമുഹൂൎത്തത്തിൽ, അദ്ദേഹം ദുഃഖത്തിൻെറ രഹസ്യവും ജീവിതത്തിൻെറ പരമലക്ഷ്യവും കണ്ടെത്തി, ബുദ്ധനായി.

ശ്രീബുദ്ധൻ കണ്ടെത്തിയതും ചെന്നെത്തിയതുമായ ഈ ലക്ഷ്യം നിൎവ്വാണം എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. ഇത് ഈശ്വരസാക്ഷാൽക്കാരം, ബ്രഹ്മസായൂജ്യം, എന്നൊക്കെപ്പറയുന്ന, വേദാന്തികളുടെ, ജീവിതലക്ഷ്യത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമാണെന്നു കരുതുവാൻ ന്യായമില്ല. പക്ഷെ ബുദ്ധൻ ഈശ്വരനെന്നും പരബ്രഹ്മമെന്നും മററുമുള്ള നിൎവ്വചനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചില്ല. ഇതെല്ലാം അത്യത്ഭുതകരമായ ഒരു അനുഭൂതിയുടെ പേരുകളല്ലാതെ മറെറന്താണ്? വാസ്തവത്തിൽ അനുഭൂതിയുടെ സ്വഭാവത്തിലല്ല, അതിനെ പ്രാപിച്ചതിനു ശേഷമുള്ള സംഭവഗതിയിലാണ് ഗൗതമബുദ്ധൻെറ ജീവിതം ശ്രദ്ധേയമായിരിക്കുന്നത്. നിൎവ്വാണപദവിയിൽ ചെന്നെത്തിയതിനുശേഷം അദ്ദേഹം അതിൻെറ ശാന്തിയിലും സുഖത്തിലും ലയിച്ച് മററു കാര്യങ്ങളിൽ ഉദാസീനനായില്ല. ലോകസംഗ്രഹത്തിനും, സമസൃഷ്ടങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നതിനും, നിൎവ്വാണത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി നാല്പതിൽപരം വൎഷം നീണ്ടുനിന്ന ആയുശ്ശേഷം വിനിയോഗിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. അനുപമമായ ഈ അനുകമ്പയും കരുണയും ഭൂതദയയും ലോകസംഗ്രഹവ്യഗ്രതയുമാണ് ശ്രീബുദ്ധൻ രണ്ടായിരത്തി അഞ്ഞൂറുവൎഷംമുമ്പ്, ആദ്യമായി ഭാരതത്തിനു സംഭാവന ചെയ്തത്. അതിനു മുമ്പുള്ള ഉപ

നിഷത്തുകളിലും വേദങ്ങളിൽപോലും പരാത്ഥമായ ഈ പ്രവണതയുടെ സൂചനകഠം കണ്ടേക്കാം. പക്ഷെ ബുദ്ധനാണ് അതിനെ മതാനുഷ്ഠാനത്തിൻെറ അതിപ്രധാന ഘടകമാക്കിയത്. ബഹുജനസുഖത്തെയും ബഹുജനഹിതത്തെയും മുൻനിത്തി അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ച ലോകസേവന പ്രസ്ഥാനം മനുഷ്യരാശിയിൽ അഞ്ചിലൊരു ഭാഗത്തിനു ശരണ്യമായ്ഭവിച്ചു. വികാരത്തേക്കാഠം വിചാരത്തേയാണ് അദ്ദേഹം പ്രധാനമായിക്കരുതിയത്. ദുഃഖതത്ത്വം, ദുഃഖനിരോധം എന്ന രണ്ടേ രണ്ട് ഉപദശ്നങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ഉപദേശങ്ങഠം മാത്രമേ അദ്ദേഹം നല്കിയുള്ളു. അന്യാദൃശ്യമായ പരമതസഹിഷ്ണുത പ്രദശിപ്പിച്ചതോടൊപ്പംതന്നെ ഭാരതീയ ജീവിതത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിരുന്ന മാലിന്യങ്ങളെ നിമ്മാജ്ജനം ചെയ്യേണ്ടത് തൻെറ കടമയാണെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. ജാതിവ്യത്യാസത്തിൻെറ വൈകൃതങ്ങളെ അദ്ദേഹം നിദ്ദാക്ഷിണ്യം വിമശിച്ചു. ''മനസ്സ്, വാക്ക്, ശരീരം ഇവകൊണ്ട് പാപം ചെയ്യിട്ടില്ലാത്തവനാണ് ബ്രാഹ്മണൻ'' എന്ന് അദ്ദേഹം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് നോക്കുക. രാമായണകഥയുടെ അവസാനഭാഗത്തു, സീതാദേവിയുടെ ദേഹത്യാഗരംഗത്തിൽവെച്ച്, ആദികവിയായ വാല്മീകി, ശ്രീരാമനോട് പറയുന്ന വാക്കുകളിൽ, തനിയ്ക്കുള്ളതായി അവകാശപ്പെടുന്ന മേന്മയും ഇതുതന്നെയാണ്:

വാങ്മനഃകായകമ്മങ്ങളാൽ പാപങ്ങഠം
ഞാൻ മുന്നമേതുമേ ചെയ്യതില്ലൂഴിപ.

വാല്മീകിയുടെ കാലത്തെ ആ നിലയിൽനിന്നു ബ്രഹ്മവിദ്യയ്ക്കുണ്ടായ അധഃപതനത്തിൻെറയും, തദ്വാരാ ഭാരതീയ സമുദായത്തിനു തൻെറ ജീവിതകാലമായപ്പോഴേയ്ക്കു് അനുഭവിയ്ക്കേണ്ടിവന്ന ദുഃഖങ്ങളുടെയും നേക്കാണ് ബുദ്ധൻ

പ്രസ്തുത നിർവ്വചനത്തിലൂടെ കൈവിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്.

''നിങ്ങൾ ജാഗരൂകരായി പ്രയത്നിച്ച നിർവ്വാണമടയുക'' എന്നും ''നിർവ്വാണം പ്രാപിച്ച നിങ്ങൾ അന്യരെയും നിർവ്വാണത്തിലേയ്ക്കു നയിയ്ക്കണം''എന്നും ഉള്ള അനുശാസനങ്ങളെ ശിരസാ വഹിച്ചുകൊണ്ടു പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങിയ ബുദ്ധമതത്തിൽ പിൽക്കാലത്തു പല പരിവർത്തനങ്ങളുമുണ്ടായി. വിചാരപ്രധാനമായിരുന്ന അതിൻെറ അനുഷ്ഠാനപദ്ധതികളിൽ വികാരത്തിൻെറ വേലിയേററവും ഭക്തിയുടെ പാരവശ്യങ്ങളും എല്ലാം കടന്നുകൂടി. എന്നുവരികിലും ഹീനയാനമെന്നും മഹായാനമെന്നും രണ്ടു ശാഖകളായി വേർതിരിഞ്ഞു എന്നതാണ് അതിനുണ്ടായ പ്രധാന പരിവർത്തനം. ഇവയിൽ ഹീനയാനം യാഥാസ്ഥിതികമായ ഭിക്ഷുമാർഗ്ഗമാണെന്നു പറയാം. അത് ഏറെക്കുറെ സ്വാർത്ഥമാത്രവുമാണ്. അവനവൻെറ നിർവ്വാണപദപ്രാപ്തിയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ് അതിൻെറ അനുയായികൾ ശ്രമിക്കുന്നത്. ലൌകികാനുഭവങ്ങളെല്ലാം ദുഃഖമയവും ക്ഷണികവുമാണ് എന്ന സാക്ഷാൽക്കാരമാണ് ഹീനയാനികളുടെ നിർവ്വാണം. മഹായാനം പിന്നീട് ഉണ്ടായതാണ്. അതു പരമാർത്ഥമായ പ്രവണതകൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. അതൊരു സമഷ്ടിമാർഗ്ഗമാണ്. ലൌകികാനുഭവങ്ങൾ നിരുപാഖ്യമാണ്, ശൂന്യാത്മകമാണ് എന്ന സാക്ഷാൽക്കാരത്തെയാണ് അവർ നിർവ്വാണമായി ക്കരുതുന്നത്. ഭൂതദയയുടെയും ലോകസംഗ്രഹബുദ്ധിയുടെയും മൂർത്തിമൽഭാവങ്ങളായ ബോധിസത്ത്വന്മാർക്ക് മഹായാനത്തിൽ അത്യധികമായ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ചന്ദ്രക്കലെയ്ക്കും ചന്ദ്രനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമാണ് ബോധിസത്ത്വനും ബുദ്ധനും തമ്മിലുള്ളത്. എത്രയോ കല്പങ്ങളിലെ അനുസ്യൂതയത്നത്തിൻെറ ഫലമായി നിർവ്വാണപദവിയുടെ അരികിലോളം ചെന്നെത്തുന്ന ഈ പുണ്യാത്മാക്കൾ

(ബോധിസത്വന്മാർ) പരമലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള അടുത്ത ചുവട് മുന്നോട്ടു വെയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോഠം, അന്യരുടെ സഹായാഭ്യൎത്ഥനയ്ക്കു വഴിപ്പെട്ടു, സമസ്തസൃഷ്ടസ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതരായി ലോകസേവനത്തിനുവേണ്ടി കൎമ്മപ്രപഞ്ചത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോരുന്നു. ബോധിസത്വന്മാരെപ്പററിയുള്ള ഈ സങ്കല്പം കരുണയുടെയും സ്നേഹത്തിൻെറയും മഹനീയമാതൃകയാകുന്നു. ഇവരുടെ അലോകസാധാരണമായ ത്യാഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അത്ഭുതകഥകഠം ക്ഷേമേന്ദ്രൻെറ ''ബോധിസത്വാപദാനകല്പലത''യിൽ കാണാവുന്നതാണ് (വിശ്രുതമായ ഈ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥം മഹാകവി വള്ളത്തോഠം മലയാളത്തിലേയ്ക്കു വിവൎത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്). സാധാരണക്കാൎക്ക് ആലോചിയ്ക്കുവാൻകൂടികഴിയാത്ത ത്യാഗങ്ങളും ദാനങ്ങളുമാണ് ബോധിസത്വന്മാരിൽനിന്ന് അന്യജീവികഠം (ഇക്കൂട്ടത്തിൽ മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും എല്ലാം ഉഠംപ്പെടും) ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം:

ശ്രീസേനമഹാരാജാവിനോട് അദ്ദേഹത്തിൻെറ പട്ടമഹിഷിയെ തനിയ്ക്കൊരു ഗുരുദക്ഷിണ നല്കുന്നതിനുവേണ്ടി തരണമെന്നു ഒരു മുനിശിഷ്യൻ അപേക്ഷിയ്ക്കുന്നു. മറെറാരാഠംക്ക, തൻെറ ശരീരത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗം പുലി കടിച്ചു പറിച്ചതുകൊണ്ടു, രാജാവിൻെറ ശരീരത്തിൽ പകുതി കിട്ടണം. മന്ത്രിമാർ വിലക്കിനോക്കി; പക്ഷെ രാജാവ് മടിച്ചില്ല.

''സചിവന്നൊത്ത ഹിതമേ
മഹാമത്യ കഥിച്ചു നീ;
എന്നാൽ, യാചകവൈമുഖ്യ—
സന്താപം സഹ്യമല്ല മേ.
'തരികെ'ന്നുരചെയ്‌വോരി—
'ല്ലില്ലെ'ന്ന പരുഷാക്ഷരം

പുറപ്പെട്ടുന്നതേവക്കോ
ജീവിയ്ക്കു മൃതരാണവർ.

'ഇതിയ്യാംതരു'മെന്നുള്ളിൽ—
ക്കരുതിച്ചെന്ന യാചകൻ
എവങ്കൽനിന്നു പിൻവാങ്ങു—
മവൻ ജീവിപ്പതെന്തിനോ?''

എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. ആദ്യത്തെ അത്ഥിക്ക് പട്ടമഹിഷിയായ ജയപ്രഭയേയും രണ്ടാമത്തേവന്നു പാതി മെയ്യും അദ്ദേഹം ദാനം ചെയ്യുന്നു. ഇതു രണ്ടും പരീക്ഷണങ്ങളായിരുന്നു. രണ്ടിലും രാജാവു ജയിച്ചതു കണ്ടപ്പോഠം, വേഷപ്രച്ഛന്നനായി ശരീരാദ്ധം യാചിയ്ക്കുവാൻ വന്ന ദേവേന്ദ്രൻ പറയുകയാണ്:

''അഹോ, മഹാത്മാവിയ്യാംതൻ
ദയാമൃദുലമാം മനം
വജ്രത്തേക്കാഠം കഠിനമായ്,
പരാത്ഥം പീഡകൊാംവതിൽ!

ആഴിയേക്കാഠംസ്സഗംഭീരം
മേരുവേക്കാഠംസ്സമുന്നതം
സ്വച്ഛത്തേക്കാഠം വിചിത്രം ഹാ!
മഹാന്മാരുടെ ചേഷ്ടിതം!''

രാജാവിനു പട്ടമഹിഷിയെയും ശരീരാദ്ധത്തെയും വീണ്ടു കിട്ടി. എന്നിട്ട്,

സത്വത്തെയെല്ലാം സംസാരം
കടത്താൻ വ്രതമേന്തിയും
സംബോധിയാലുള്ളമുണർ—
ന്നൻപാന്നും മേവിനാനവൻ.

പാരം മൈത്രീകരുണകാംപെറും
സത്ത്വവത്സന്മനസ്സും
വ്യാപന്നാത്തിപ്രശമഫലമാ—
മാത്മദാനക്കരുത്തും
ഭൂപങ്കൽക്കണ്ടലഘുപരിതോഷാ—
ശ്രുക്ലകിസ്സുലജ്ജം
പോയാൻ സ്വാരാട്ടവനുടെ പുകാം—
ത്തിക്കെഴും വിണ്ണിലേയ്ക്കായ്.

ഇതുവിധിമമരാളീസിദ്ധയക്ഷോരഗന്മാർ
സപുളകമഭിനന്ദിയ്ക്കുന്ന മാഹാത്മ്യമോടെ
അവനിയവനുശക്ത്യാ വിണ്ണിനോടൊപ്പമാക്കി—
പ്പൃതിയൊരു വിഭവശ്രീപൂണ്ടിതബ്ബോധിസത്ത്വൻ!

പൂർവ്വാവതാരസംവാദേ,
ഭിക്ഷുക്കാംക്കപദേശമായ്,
ദാനത്തിൻ മേന്മകാട്ടിക്കൊ—
ണ്ടിതോതി, ഭഗവാൻ ജിനൻ.

- (ബോധിസത്ത്വാദപാനകല്പലത
രണ്ടാം പല്ലവം—വള്ളത്തോാം.)

ഹീനയാനത്തിലും ബോധിസത്ത്വന്മാരുണ്ട്. പക്ഷെ, അവർ മഹായാനത്തിലെപ്പോലെ കരുണാമൂർത്തികളോ ത്യാഗലോലുപരോ അല്ല.

മഹായാനപ്രസ്ഥാനം ഉണ്ടായത് അലക്സാണ്ടറുടെ പൂർവ്വദിക്കിലേയ്ക്കുള്ള പടയോട്ടത്തെത്തുടന്ന് ഗ്രീക്കുകാരും ഭാരതീയരും തമ്മിലുണ്ടായ സമ്പക്ത്തിൻെറ ഫലമായിട്ടാണെന്നും ചില പാശ്ചാത്യചിന്തകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യത്വത്തിൻെറ മൂല്യങ്ങളാം കലന്ന എല്ലാകാര്യങ്ങളും ഗ്രീസിൽനിന്നാണ് ഉണ്ടായതെന്നു വരുത്തുവാനുള്ള ഒരു ശ്രമമായിട്ടേ ഇതിനെ കരുതാനുള്ളു. ശ്രീ

ബുദ്ധൻ തൻെറ ജീവിതംകൊണ്ടുതന്നെ ഉദാഹരിച്ച മൂല്യങ്ങളെ മഹായാനം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു എന്നതാണ് വാസ്തവം. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഔദ്ധത്യമില്ലായ്മ, മനുഷ്യത്വം, സമസ്യഷ്ടിസ്നേഹം, ആതുരശുശ്രൂഷ എന്നിവയ്ക്കു് അതിൽ പരമമായ പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആത്മാവിൻെറ ദിവ്യത്വം എന്ന വേദാന്തസങ്കല്പം ബുദ്ധമതവും അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അതോടൊപ്പംതന്നെ സ്നേഹപൂർണ്ണമായ ഒരു കർമ്മനിരതത്വവും അതിൽ കലർന്നിരിക്കുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ ഒരു താവളത്തിൻെറ പ്രതീതിയല്ല ഒരു മാർഗ്ഗത്തിൻെറ പ്രതീതിയാണ് അതു നല്കുന്നത്. മഹായാനത്തിൻെറ കാര്യത്തിൽ ഇതു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമായ ഒരു സവിശേഷതയാകുന്നു.

ഇന്നു ഹീനയാനബുദ്ധമതം തെക്കുകിഴക്കൻ ഏഷ്യയിലും മഹായാനം ചൈന ജപ്പാൻ എന്നീ പൂർവ്വ ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലുമാണ് പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നത്. സങ്കല്പങ്ങളിലും സംപ്രദായങ്ങളിലും രണ്ടും വളരെ സങ്കീർണ്ണമായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അവ വൻപിച്ച ജനസമൂഹങ്ങൾക്ക് അഭയവും ആശ്വാസവും ഉത്തേജനവും നൽകുന്ന സജീവമതങ്ങളായിത്തന്നെ നിലനില്ക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയിലെ മണ്ണിൽ പിറന്ന ഈ മഹാപുരുഷനെയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉപദേശങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള അനുസ്മരണം ഏററവും ആവശ്യമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ വളരെയധികം പുരോഗതി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി നാം അഭിമാനിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ദുഷ്ടവാസനകളുടെ വിജൃംഭണംമൂലമുള്ള ദുഃഖങ്ങളും ദുരിതങ്ങളുമാണ് അനുഭൂതിമണ്ഡലത്തിൽ അതിപ്രകടമായിക്കാണുന്നത്. ധർമ്മബോധം സാധാരണജനങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കുപോലും ക്ഷയിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥ

വും വഞ്ചനയും ജീവിതത്തിൽ മുഴച്ചുനില്ക്കുന്നു. ദീർഘമായ ആദ്ധ്യാത്മികപാരമ്പര്യമുള്ളവരെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന ഭാരതീയരിലും ഇതു വേണ്ടുവോളമുണ്ട്. ജനപ്പെരുപ്പംമൂലം ഉപജീവനം നേടുന്നതിനുള്ള പ്രയാസങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുംതോറും ഈ ദോഷങ്ങളും തഴച്ചുവരുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. ധാർമ്മികമായ അധഃപതനംമൂലം നമുക്കു നേരിട്ടിരിക്കുന്ന ഈ മഹാവിപത്തിൽ, കരുണയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും ധർമ്മനിഷ്ഠയുടെയും പ്രഭവസ്ഥാനമായ ബുദ്ധഭഗവാന്റെ നാമശ്രവണംപോലും അനുഗ്രഹദായകമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൗതികദേഹം ഭുവനരംഗത്തുനിന്നു മറഞ്ഞിട്ട് ഇരുപത്തിയഞ്ചു നൂററാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞെങ്കിലും അദ്ദേഹം നല്കിയ ഉപദേശത്തിന്റെയും പ്രചരിപ്പിച്ച സന്ദേശത്തിന്റെയും ആവശ്യം ഇനിയും തീർന്നിട്ടില്ല. ഈ വസ്തുതയാണ് നമുക്കിന്ന് അനുസ്മരിക്കുവാനുള്ളത്.

(1956 മെയ്മാസം 23-ാംനു തിരുവനന്തപുരത്തു സംസ്കൃത കോളേജിൽവെച്ചു കൂടിയ കേരളകലാസംസത്തിന്റെ വിശേഷാൽ യോഗത്തിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗമാണ് ഈ ഉപന്യാസത്തിന്റെ ആസ്പദം.)

ധർമ്മക്ഷയം

''......കുടിയന്മാരുടെയും കുലടകളുടെയുംകൂടെ തെമ്മാടികൾ തെരുവുകളിൽ ചുററിനടന്നു പാട്ടുകയും കൂക്കിവിളിയ്ക്കുകയും വഴിപോക്കരിൽനിന്നു പുകവലിയ്ക്കാനും മദ്യപിയ്ക്കാനും ഉള്ള വക പിടിച്ചുപറിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തുണയില്ലാതെ പോകുന്ന ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കും അവമാനം അനുഭവിയ്ക്കാതെ യാത്രചെയ്യുവാൻ സാധ്യമല്ല. പാതിരാത്രിയോടടുത്തു പ്രധാന തെരുവുകളിലൂടെ സഞ്ചരിയ്ക്കുവാനൊരുങ്ങിയാൽ ഒന്നുരണ്ടു പേരെങ്കിലും അവളെ ബലാൽക്കാരേണ പരിരംഭണം ചെയ്യുമെന്നും അര ഡസൻ ആളുകളെങ്കിലും അവളെ പിൻതുടരുമെന്നും ഉള്ളതു തീർച്ചയാണ്.''

അതിദാരുണമായ ദാരിദ്ര്യത്തിലും പലതരം രാഷ്ട്രീയകലാപങ്ങളിലും ആണ്ടുകിടക്കുന്ന ആഫ്രിയ്ക്കയിലെയോ ഏഷ്യയിലെയോ ഏതോ വൃത്തികെട്ട പട്ടണത്തെക്കുറിച്ചു ശ്രീ എസ്. കെ. പൊറെറക്കാട്ടെഴുതിയ യാത്രാവിവരണത്തിൽനിന്നെടുത്ത ഒരു ഭാഗമല്ലിത്. ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ചു മിസ് മേയോ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കുപ്രസിദ്ധമായ ഗ്രന്ഥത്തിലെ വാചകങ്ങളുമല്ല. യൂറോപ്പിൻെറ ഉത്തരഭാഗത്തുള്ള സ്വീഡൻ എന്ന പരിഷ്കൃതരാജ്യത്തിൻെറ തലസ്ഥാനമായ സ്റ്റോക്ഹോം നഗരത്തെപ്പററി ''ബർമിങ്ഹാം പോസ്റ്റ്'' എന്ന ബ്രിട്ടീഷ് പത്രം എഴുതിയതും, 1954 ഡിസംബർ 19–ാംനു-യിലെ ''ഇല്ലസ്ട്രേറഡ്‌വീക്‌ലി ഓഫ് ഇൻഡ്യ''യിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ഒരുലേഖന

ത്തിൻെറ ഭാഗമാണ്. വെറുപ്പും വേദനയും തോന്നാതെ പ്രസ്തുത ലേഖനം വായിച്ചു തീക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഇതേത്തുടൎന്നു 1955 മെയ്മാസത്തിൽ ''ടൈം'' എന്ന അമേരിക്കൻ വാരികയിൽ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു വാദപ്രതിവാദംതന്നെ നടക്കുകയുണ്ടായി. തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെപ്പററിയുള്ള പത്രവാൎത്തകറം അടിസ്ഥാനരഹിതവും പ്രതിഷേധാൎഹവുമാണെന്നു സ്വീഡിഷ് പ്രതിനിധികറം പരാതി പറഞ്ഞപ്പോറം പ്രസ്തുത വാരിക, പ്രമാണങ്ങളും സ്വീഡനിലെ കോടതി നടപടികളും, ചിലരുടെയെല്ലാം പേരും മേൽവിലാസങ്ങളും പോലും ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു തങ്ങറം നേരത്തെ ചെയ്ത പ്രസ്താവന ആവൎത്തിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അവരുടെ പതിവിൽനിന്നു വ്യതിചലിച്ചു ലേഖകൻെറ പേരുകൂടി കൊടുത്താണ് മറുപടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ഈ പത്രങ്ങളുടെ ഉത്തരവാദിത്വം ഉള്ളതുകൊണ്ടു മേൽപ്പറഞ്ഞ ലേഖനത്തിലെ പ്രസ്താവനകറം പരമാൎത്ഥമാണെന്നുതന്നെ കരുതാവുന്നതാണ്. സ്വീഡൻ അധമ്മത്തിൻെറ കേളീരംഗമായിരിക്കുന്നു എന്നാണ് ലേഖകൻ സമൎത്ഥിക്കുന്നത്.

ഇതു ശരിയാണെങ്കിൽ ആധുനിക പരിഷ്കാരത്തെയും സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിയെയും കുറിച്ചു പരിതപിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ജാജ്ജ്വല്യമാനമായി, പുരോഗതിയുടെ പര്യായമായി, സമസ്തലോകത്തെയും ഭ്രമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തിൻെറ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു രാജ്യമാണ് സ്വീഡൻ. അറുപതുലക്ഷം ജനങ്ങറം മാത്രമുള്ളതും ശീതമേഖലയിൽ കിടക്കുന്നതുമായ ഒരു ചെറിയ രാജ്യമാണെങ്കിലും, ശാസ്ത്രത്തിലും വ്യവസായത്തിലും സാഹിത്യാദികലകളിലും ഐശ്വര്യത്തിലും അതു മികച്ചുനില്ക്കുന്നു. അവിടുത്തെ സൎവ്വകലാശാലകളും ഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങളും ലോകപ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടി

ലും ജെമ്മനിയിലും അമേരിയ്ക്കയിലുംനിന്നു ഇന്നും അനവധിയാളുകൾ ഉപരിപഠനത്തിനായി അങ്ങോട്ടു പോയ്ക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. തീപ്പെട്ടിയും കടലാസും മാത്രമല്ല, ഉരുക്കും യന്ത്രസാമഗ്രികളും വമ്പിച്ച തോതിൽ ആ രാജ്യക്കാർ ഉല്പാദിപ്പിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇരുമ്പുണ്ടാക്കുന്നതിന്നുകൂടി ഉപയോഗിയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം വിദ്യുച്ഛക്തി അത്രയ്ക്കു സുലഭമാണ്. ഭിക്ഷക്കാരെയും മഹാരോഗം ബാധിച്ചവരെയും അവിടെ കാണ്മാനില്ലെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ആരോഗ്യത്തിലും ആയുർദൈർഘ്യത്തിലും ആകാരസൌഷ്ഠവത്തിലും അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾ അതുല്യരാണ്. അവിടെനിന്ന് ആണ്ടുതോറും നൽകപ്പെടുന്ന നോബൽസമ്മാനങ്ങൾ ലോകത്തിലെ ഏററവും വലിയ ബഹുമതിയായിട്ടാണ് കരുതപ്പെടുന്നത്. സാമൂഹ്യക്ഷേമത്തിന്നുവേണ്ടി അവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ള നൂതനവ്യവസ്ഥകൾ ഇതരരാജ്യക്കാൎക്ക് മാതൃകയായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. SWEDEN, MODEL FOR A WORLD എന്നൊരു പുസ്തകംതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിലേക്ക് ഏററവും ഉയൎന്ന ജീവിതത്തോത് സ്വീഡനിലാണ് നിലവിലിരിയ്ക്കുന്നതെന്നു കേൾക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയമായി ഒരു വൻകിടശക്തിയല്ലെന്നുള്ളതും ഈ രാജ്യത്തിൻെറ ഒരു മേന്മയാണ്. എന്തെന്നാൽ വൻകിടശക്തികൾക്കുണ്ടാകുന്ന വൈഷമ്യങ്ങളൊന്നും അതിനെ അലട്ടുന്നില്ല. യൂറോപ്പിനെ മുഴുവൻ ബാധിച്ച രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൻെറ കെടുതികൾ സ്വീഡനെ സ്പർശിച്ചതേയില്ല. അടുത്തകാലത്തു സമാധാനസമ്മേളനങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനം എന്ന നിലയിലും ഈ രാജ്യം പ്രശസ്തിയാൎജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ മേന്മകളൊക്കെ ഉണ്ടായിട്ടും സ്വീഡിഷ് ജനതയുടെ ആത്മാവ് ജീൎണ്ണിച്ചുതുടങ്ങിയതായിട്ടാണ് മേൽ പറഞ്ഞ ലേഖനത്തിൽനിന്നു തെളിയുന്നത്. സദാചാരവും

സകലരാജ്യത്തും സാമാന്യജനങ്ങരം അനാദികാലം മുതല്ക്കു് അനുസരിച്ചുപോരുന്ന ആത്മനിയന്ത്രണങ്ങളും അവിടുത്തെ യുവജനങ്ങരം കൈവെടിഞ്ഞിരിയ്ക്കുകയാണ്. അവിവാഹിതകളായ പെൺകുട്ടികരം ഗഭം ധരിയ്ക്കുന്നതും പ്രസവിയ്ക്കുന്നതും സവ്വസാധാരണമായിത്തീന്നിരിയ്ക്കുന്നുവത്രെ. ഗഭച്ഛിദ്രം നടത്തുന്നതിനു ഡോക്ടറന്മാക്ക് അനുവാദം നൽകിയിട്ടുണ്ട്; ധാരാളമാളുകരം പ്രസ്തുത സൗകര്യം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ട്. വിവാഹത്തിനുമുമ്പ് ജനിയ്ക്കുന്ന കുട്ടികളെ സംരക്ഷിയ്ക്കുവാൻ പൊതുസ്ഥാപനങ്ങരം ഏപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള ജനനം ചീത്തയാണെന്നുള്ളവിചാരംതന്നെ നീങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നു. അച്ചടക്കമെന്നത് അങ്ങാടിമരുന്നോ പച്ചമരുന്നോ എന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത മട്ടിലാണ് വിദ്യാത്ഥിലോകം പെരുമാറുന്നത്. ഇത്രമേൽ ധിക്കാരവും ദുഃസ്വാതന്ത്ര്യവും കാണിയ്ക്കുന്ന സ്കൂരംകുട്ടികരം യൂറോപ്പിലെങ്ങും ഇല്ലെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. നഗരങ്ങളിലാണ് ഈ ''വിദ്യാഭ്യാസം''പരമകാഷ്ഠയിലെത്തിയിരിയ്ക്കുന്നത്. തന്മൂലമുള്ള വിഷമം സഹിയ്ക്കുവയ്യാതെ പ്രായമായ അദ്ധ്യാപകന്മാർ ധാരാളമായി നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലേയ്ക്കു മാറിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. പലരും മററുതൊഴിലുകരം സ്വീകരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുവരുന്നു.

ഇതെല്ലാം ഏതോ രാഷ്ട്രീയരോഗത്തിൻെറ ഫലങ്ങളാണെന്നു വിചാരിയ്ക്കരുത്. സ്വീഡനിലെ ജനങ്ങരം രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ വിമുഖരാണത്രെ. വിപ്ലവത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള വെമ്പലോ പുതിയ വ്യവസ്ഥിതികളെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള ആവേശമോ, സാമൂഹ്യപരിവത്തനത്തിന്നായുള്ള പരക്കംപാച്ചിലോ ഒന്നുംഅവരിൽ കാണ്മാനില്ല. മതപരമായകാര്യങ്ങളിലും അവക്കു താല്പര്യമില്ല. ഇതു പാശ്ചാത്യദേശത്ത് പരക്കെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു പരിവത്തനമായതുകൊണ്ട്അതിൽ അതിശയിയ്ക്കാനില്ല. ഏററവും ശ്രദ്ധേ

യമായിരിയ്ക്കുന്നതു സ്വീഡനിലെ ജനങ്ങളിൽ സർവ്വസാധാരണമായിത്തീൎന്നിരിയ്ക്കുന്ന കാമഭ്രാന്താണ്. പുരുഷന്നു സ്ത്രീയെന്നും, സ്ത്രീയ്ക്കു് പുരുഷനെന്നും അല്ലാതെ മറെറാരു ചിന്തയും ഇല്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ സമ്പൂൎണ്ണമായ സ്വാതന്ത്ര്യവും അവർ അവകാശപ്പെടുന്നു.

അമിതമായ ഐശ്വര്യവും അനുസ്യൂതമായ അഭിവൃദ്ധിയും വ്യക്തികൾക്കെന്നപോലെ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും എപ്പോഴും ശുദ്ധമായ അനുഗ്രഹമായിരിയ്ക്കുകയില്ലെന്നാണ് ഈ വസ്തുതകൾ തെളിയിയ്ക്കുന്നത്. ആത്മനിയന്ത്രണങ്ങൾ അയഞ്ഞുപോകുവാനും മൃഗീയവാസനകൾ ജൃംഭിയ്ക്കുവാനും ഇങ്ങിനെയുള്ള ചുററുപാടുകൾ സൌകര്യം നല്കുന്നു. ഐശ്വര്യത്തിൻെറ ഉപഭോഗമല്ലാതെ ജനതയുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകൎഷിയ്ക്കുവാൻ മറെറാന്നുമില്ലാതെ വരുമ്പോഴാണ് ഇങ്ങിനെ സംഭവിയ്ക്കുന്നത്. സ്വീഡിഷ് രാഷ്ട്രത്തിന്നു പാകപ്പിഴ പററിയിരിയ്ക്കുന്നത് ഈ സംഗതിയിലാണെന്നു തോന്നുന്നു. മഹായുദ്ധം വരുത്തിക്കൂട്ടിയ ദുരിതാനുഭവങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ യൂറോപ്പിലെ മിക്കരാജ്യക്കാരും ഇന്ന് ഈ നിലയിൽ ആകുമായിരുന്നു. ആദ്യകാലത്തു യുദ്ധഭീതിയും, പിന്നെ സാക്ഷാൽ യുദ്ധവും, അതിനുശേഷം യുദ്ധത്തിൻെറ സ്മരണയും അവരുടെ അന്തരംഗത്തിൽ ആധിപത്യം വഹിയ്ക്കുകയാൽ ഇങ്ങിനെ ഏകാഗ്രമായ സുഖാസക്തി അവരിൽ വേരുറച്ചില്ല. ഈ അൎത്ഥത്തിലെങ്കിലും കഴിഞ്ഞ മഹായുദ്ധം യൂറോപ്പിന്ന് ഒരനുഗ്രഹമായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. അഭംഗുരമായ അഭിവൃദ്ധിയിൽനിന്നുളവാകുന്ന ആപത്തുകളെ ഒഴിവാക്കുവാൻ അതുപകരിച്ചു. ഇങ്ങിനെ അടിയ്ക്കടിയുണ്ടാകുന്ന ഉൎവ്വശീശാപങ്ങൾ പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിൻെറ നിലനില്പിന്നു അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നാണ് കാണുന്നത്. അവയാണ്

അതിൻെറ ഉപഭോക്താക്കളായ ജനങ്ങാംക്ക് അച്ചടക്കവും ആത്മനിയന്ത്രണവും കൈവരുത്തുന്നത്. ഇന്നിപ്പോാം ഇളവില്ലാതെ നടന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ''ശീതസമരം'' അമേരിയ്ക്കുയ്ക്കും റഷ്യയ്ക്കും തീച്ച്യയായുംഇങ്ങിനെ ഒരനുഗ്രഹം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഒന്നിനെയും ആരെയും ഭയപ്പെടാനില്ലാതെ യഥേഷ്ടം പുരോഗമിയ്ക്കുവാനുള്ള സൗകര്യം ലഭിച്ചെങ്കിൽ അവരുടെയും ലോകത്തിൻെറയും കഥ എന്താകുമായിരുന്നു എന്നു നാം ആലോചിയ്ക്കേണ്ടതാണ്. ഭൂമുഖം മുഴവനുംതന്നെ സ്വീഡനിലെ തെരുവീഥികാംപോലെ ആവുകയില്ലായിരുന്നു എന്ന് ആരുകണ്ടു?

അഭിവൃദ്ധിയിലേയ്ക്കുള്ള അഭിഗമനമാർഗ്ഗങ്ങാം ഇന്നു പണ്ടത്തേക്കാാം എത്രയോ അധികം എളുപ്പമുള്ളവയായിത്തീന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു രണ്ടാമതൊരു വ്യവസായവിപ്ലവം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണ്. ആദ്യത്തെ വിപ്ലവം ഉണ്ടായിട്ട് ഇന്നേയ്ക്ക് ഒന്നര നൂററാണ്ടോളമാകുന്നു. പാശ്ചാത്യലോകത്തിൻെറ അഭിവൃദ്ധി മുഴവനും അതിൽനിന്നുണ്ടായതാണ്. യന്ത്രസാമഗ്രികളുടെ കണ്ടുപിടുത്തവും പ്രചാരവുമാണ് ഈ ആദ്യവിപ്ലവത്തെ അവതരിപ്പിച്ചത്. മനുഷ്യക്ക് ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങളുടെ നിമ്മാണരീതിയിൽ വന്ന പരിവത്തനം മൂലം പാശ്ചാത്യലോകത്തിൻെറ മുഖഭാവംതന്നെ മാറിപ്പോയി. കൽക്കരിയും വിദ്യുച്ഛക്തിയും ഖനിയെണ്ണകളും ഇരുമ്പും ഉരുക്കും മററു പലതരം പുതുലോഹങ്ങളും ആണ് അവരെ അഭിവൃദ്ധിയിലേയ്ക്കു നയിച്ചത്. ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിൻെറ പുരോഗതി ഈ വിപ്ലവത്തെ അനുനിമിഷമെന്നപോലെ ത്വരിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്ന് ഈ വികാസം അതിന്നു കാരണക്കാരായവരെപ്പോലും അത്ഭുതപ്പെടുത്തുകയും അമ്പരപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യത്തക്ക തോതിലായിരിയ്ക്കുകയാണ്. പത്തുകൊല്ലം മുമ്പുപോലും അസാദ്ധ്യമെന്നു കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന വ്യവസാ

യോൽപ്പാദനരീതികൾ ഇന്നു സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. ഇലക്ട്രോണിക് ഉപകരണങ്ങളും പുതിയതരം യന്ത്രങ്ങളും നിർമ്മാണസമ്പ്രദായങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചതോടെ വ്യവസായശാലകളുടെ ഉൽപാദനശക്തി പണ്ടത്തേതിൻെറ നൂറും ആയിരവും മടങ്ങു വർദ്ധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. അമേരിയ്ക്കയിലെ ഒരു ഫാക്ടറി മണിക്കൂറിൽ 90,000 ഇലക്ട്രിക്ക് ബൾബുകൾ നിർമ്മിച്ചുതുടങ്ങിയതായിപ്പറയുന്നു. തൊഴിലാളികളുടെ അദ്ധ്വാനവും വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ നിരന്തരമായ മേൽനോട്ടവും ഇല്ലാതെ ഏതു സാധനവും എത്ര വലിയതോതിലും നിർമ്മിയ്ക്കുവാൻ കിഴുന്ന വ്യവസായശാലകൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യുവരികയാണ്. ഇപ്പോൾത്തന്നെ ചില സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ജോലിക്കാരുടെ എണ്ണം പകുതിയാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഉല്പാദനത്തിന് ഒരു കുറവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ പരിവർത്തനത്തിന് ആട്ടോമേഷൻ (AUTO MATION) എന്നാണ് പേര്. എത്ര സങ്കീർണ്ണമായ പ്രവൃത്തിയും യന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു തന്നിയെ ചെയ്യിയ്ക്കുന്ന ഉപായമാണിത്. കേടു പററിയ സാധനങ്ങൾ ഉപേക്ഷിയ്ക്കുകയും നല്ലതുമാത്രം ഉപയോഗിയ്ക്കുകയും, യന്ത്രഭാഗങ്ങൾക്കു തേയ്മ്പുപററുമ്പോൾ അവയെ പുതുക്കുകയും, മണിക്കണക്കിനു, നിമിഷംതെററാതെ, നിർമ്മാണക്രിയകൾ നിയന്ത്രിയ്ക്കുകയും, ഉല്പാദനത്തിൻെറ അളവും കണക്കുകളും രേഖപ്പെടുത്തുകയും എല്ലാം ചെയ്യുന്ന യന്ത്രശാലകൾ നിലവിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതിൻെറകൂടെ അറേറാമിക് ശക്തികൂടി ലഭിയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ വ്യവസായങ്ങൾക്കുണ്ടാകാവുന്ന വികാസം ഓർത്തുനോക്കുക. കൽക്കരി, ഖനിയെണ്ണകൾ, എന്നിവ കത്തിച്ചും വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങളെ മെരുക്കിയും നിർമ്മിയ്ക്കുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തി ഇപ്പോൾത്തന്നെ ആവശ്യത്തിനു മതിയാകാതെ വന്നിരിയ്ക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങൾ ആററത്തിനുള്ളിൽനിന്നു ശക്തിയു

ണ്ടാകുവാൻ ഇത്ര വളരെ ഉൽക്കണ്ഠ കാണിയ്ക്കുന്നത്. അതിന്നുവേണ്ടിയുള്ള വമ്പിച്ച പരിപാടികൾ നടപ്പിൽ വന്നാൽ വിദ്യുച്ഛക്തി വെറുതെ കിട്ടുമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഇതൊക്കെയാണ് ഇപ്പോൾ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന രണ്ടാം വ്യവസായ വിപ്ലവത്തിൻെറ ലക്ഷണങ്ങൾ.

ഉൽപാദനം വൎദ്ധിയ്ക്കുമ്പോൾ ഐശ്വര്യവും വൎദ്ധിയ്ക്കും. അമിതമായ ഐശ്വര്യം ആപത്തിൻെറ വിളനിലമാവുകയും ചെയ്യും.

പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തെ ബാധിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന ആവൎത്തനസ്വഭാവമുള്ള ഈ മഹാരോഗത്തിനു യുദ്ധമെന്നുള്ള ഒരു മരുന്നേയുള്ളു. യുദ്ധവും ഒരു മഹാവിപത്തുതന്നെ. എങ്കിലും പാമ്പിൻവിഷവും ചിലപ്പോൾ സിദ്ധൌഷധമാകുന്നതുപോലെ ഇന്നത്തെ വ്യവസായയുഗത്തിൽ മനുഷ്യരാശിയ്ക്കു അതൊരു അനുഗ്രഹമായിട്ടാണ് കലാശിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്. ഒന്നോ രണ്ടോ തലമുറയെ അതു നരകയാതന അനുഭവിപ്പിയ്ക്കും. ഒരുപക്ഷെ നശിപ്പിച്ചെന്നും വരാം. എന്നുവരികിലും ആ ചിതാഭസ്മത്തിൽനിന്നു ധൎമ്മബോധവും പ്രയത്നശീലവും ഉള്ള മനുഷ്യവൎഗ്ഗം, പ്രത്യാശയുടെ പ്രരോഹംപോലെ, ഉയിൎത്തെഴുന്നേല്ക്കും. നേരെമറിച്ച് അനുസ്യൂതവും ഉത്തരോത്തരവുമായ ഐശ്വര്യാനുഭൂതി ഒരു ജനതയുടെ ആത്മാവിനെത്തന്നെ ജീൎണ്ണിപ്പിയ്ക്കും. ചികിത്സയില്ലാത്ത രോഗമാണത്. അതിൻെറ ഫലമായി അധൎമ്മം തേർവാഴ്ച നടത്തുകയും ജീവിതത്തെ ജീവിയ്ക്കത്തക്കതാക്കുന്നതു സമസ്തവും എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി നശിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഒരു തലമുറയുടേതല്ല, ഒരു വൎഗ്ഗത്തിൻെറ മുഴുവനും നാശമാണത്. ഗ്രീക്കുകാരും റോമക്കാരും നാമാവശേഷരായത് ഈ വിധത്തിലാണെന്നു ചരിത്രം തെളിയിയ്ക്കുന്നു. അവരും ശോഭനമായ സംസ്കാരത്തെ സൃഷ്ടിയ്ക്കു

കയും അനേകം നൂററാണ്ടുകാലം പുലൎത്തുകയും ചെയ്തവരാണ്. അതിൻെറ പ്രകാശം ഭൂതലത്തിൽ ബഹുദൂരം വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. സൂര്യൻ അപ്രത്യക്ഷമായതിന്നു ശേഷവും സാന്ധ്യകാന്തികൾ ആകാശത്തിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്നതുപോലെ, ഈ പ്രാചീനസംസ്കാരങ്ങളുടെ അന്തിമരശ്മികൾ നൂററാണ്ടുകളിലൂടെ കടന്നുവന്നു ജ്ഞാനത്തിൻെറ ചക്രവാളസീമയിൽ ഇന്നും തിളക്കങ്ങൾ കലൎത്തുന്നുണ്ട്. കാലപ്രവാഹത്തിൽ തിരോഹിതമായെങ്കിലും ഈ സംസ്കാരങ്ങൾ മനുഷ്യരാശിയുടെ ചരിത്രത്തിലെ ചില അദ്ധ്യായങ്ങളെ ഐശ്വര്യപൂൎണ്ണമാക്കിയവയാണ്. അന്നത്തെ അഭിവൃദ്ധിയുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ മെഡിററേനിയൻ തീരഭൂമിയിൽ ഇന്നും ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. ആധുനികകാലത്തു പാശ്ചാത്യലോകത്തിൻെറ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി വിദ്യുച്ഛക്തിയും യന്ത്രങ്ങളും നിൎവ്വഹിക്കുന്ന ഉല്പാദനധൎമ്മം ഗ്രീക്കുകാരുടേയും റോമാക്കാരുടേയും ഇടയ്ക്ക് അടിമകൾ നിൎവ്വഹിച്ചു. ഇങ്ങിനെ സിദ്ധിച്ച അമിതമായ ഐശ്വര്യം പ്രസ്തുത ജനസമൂഹങ്ങൾക്ക് അവസാനം ആപത്തായി കലാശിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അനിയന്ത്രിതമായ ലൗകികസുഖങ്ങളിലും മൃഗീയഭോഗങ്ങളിലും മുഴുകി അവർ നാശമടഞ്ഞു. ചരിത്രവിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു സുപരിചിതമായ സംസ്കാരത്തിൻെറ ഈ വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങളും ഐശ്വര്യത്തിൻെറ ദുരന്തഗതിയും ഒരു കണ്ണാടിപ്പാത്രത്തിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന പരീക്ഷണമെന്നപോലെ നാം കൺമുമ്പിൽ കാണുകയാണ് സ്വീഡനിൽ.

ദുരൂഹമായ ഏതോ രീതിയിൽ, ഒരു പരിധിക്കപ്പുറം അഭിവൃദ്ധിയും അധഃപതനവും ഫലത്തിൽ അഭിന്നങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ദാരിദ്ര്യനിമഗ്നങ്ങളായ പൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിലെ സ്ഥിതിയും, ഏററവും ഉയൎന്ന ജീവിതത്തോതു നിലവിലിരിക്കുന്ന സ്വീഡൻെറ ഗതിയും ആലോചിച്ചു

നോക്കിയാൽ ഈ വസ്തുത മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. മററ ങ്ങും പോകേണ്ടതില്ല, ഭാരതത്തിലെ കഥതന്നെ ആലോ ചിച്ചാൽ മതി. കൽക്കട്ടാനഗരവും പശ്ചിമബംഗാളം മുഴവൻതന്നെയും, അച്ചടക്കവും ഉത്തരവാദിത്വബോധവും ഇല്ലാത്ത ധിക്കാരികളാലും ആഭാസന്മാരാലും നിബിഡ മാണെന്ന് അടുത്ത കാലത്ത് ഒരു ഔദ്യോഗിക പ്രസ്താ വന തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവരെ നിയന്ത്രിയ്ക്കുന്നതിനു വേണ്ടിമാത്രം ഒരു പ്രത്യേക പോലീസ് വകുപ്പ് ബം ഗാളം ഗവമ്മെണ്ട് ഏപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിൻെറ മേധാവി, ഈ ദുമ്മാഗ്ഗികരം ചെയ്യുന്ന അക്രമങ്ങളുടെ ഒരു നീണ്ട പട്ടിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും സമുദായശരീര ത്തിൽ അർബ്ബുദംപോലെ പടന്നു പിടിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന ഈ അധമ്മവാസന എളുപ്പമൊന്നും മാറുകയില്ലെന്നു വിലപി യ്ക്കുകയും ചെയ്യുതോക്കുന്നു. വിദ്യാത്ഥികളും ബിരുദധാ രികളും അദ്ധ്യാപകന്മാർപോലും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉരംപ്പെ ട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ജഗ ത്രയത്തിൽ യാതൊന്നിനോടും ബഹുമാനമില്ലാതെ, ഒന്നിനേയും ഒരുത്തനേയും ഭയപ്പെടാതെ, വിദ്വേഷത്തിലും വിടത്വത്തിലും വ്യാപരിച്ചു, രാത്രിയെന്നോ പകലെന്നോ, പുരുഷനെന്നോ സ്ത്രീയെന്നോ വ്യത്യാസമില്ലാതെ, മരി യ്ക്കുന്നതാണ് രസമെന്നു തോന്നിയാൽ അതിന്നും തയ്യാ റായി, ഈ ദുമ്മൂത്തികരം ആയുസ്സുപോക്കുന്നു. കള്ളന്മാരും ഖലന്മാരും തെമ്മാടികളും ഏതുരാജ്യത്തും എക്കാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇത്തരം ജീവിതവും ഒരു പൌരാവ കാശമാണെന്നു പ്രഖ്യാപിയ്ക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള, കൂട്ടത്തോ ടെയുള്ള, പെരുമാററം പുത്തരിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. അഭ്യസ്തവിദ്യരിലും ഇതു വദ്ധമാനമായ തോതിൽ കണ്ടു തുടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നതാണ് ഏററവും ആശങ്കാജനകം. ബംഗാളിൽ മാത്രമെ ഈ ദുർവ്വൃത്തികരം നിലവിലുള്ള

എന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. ബോംബെയിലും ഡെൽഹിയിലും മദ്രാസ്സിലും എല്ലാം ഉണ്ട്. നമ്മുടെ സംസ്ഥാനത്തും ഇല്ലാതില്ല. താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന പത്രറിപ്പോർട്ടു നോക്കുക:—

''സ്ത്രീവേഷം ധരിച്ച പുരുഷന്മാർ ഉത്സവ–

ത്തിനു സ്ത്രീകൾക്കിടയിൽ കയറിയിരുന്നു

തിരുവനന്തപുരം, ജനുവരി 12

.............ഈ തസ്കരസംഘം പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഈ വിധം വൃത്തികേടുകൾ കാണിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു എന്നും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരു കോളേജു വിദ്യാർത്ഥി കൂടെ ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നും ഇവരിൽനിന്നും പല കേസുകളും തെളിയുമെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.''

മലയാളരാജ്യം, ജനുവരി 14. 1955

വേഷം മാറിയാണ് ഈ വൃത്തികേടിനു തുനിഞ്ഞതെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അല്പമൊരു ശങ്കയോ ഭയമോ ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. കാലക്രമേണ ഇതും മാറിയെന്നു വരാവുന്നതാണ്. നിർഭാഗ്യവശാൽ ആ നില കൂടിവന്നു ചേരുകയാണെങ്കിൽ പിന്നത്തെ കഥ ഊഹിച്ചുകൊള്ളുകയാണു ഭേദം!

സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ കാണുന്ന ഈ അധർമ്മങ്ങളുടെയെല്ലാം കാരണം സാമ്പത്തികമാണെന്നു പറയാറുണ്ട്. ഇക്കാലത്തു സകലതും സാമ്പത്തികമാണ്. വ്യാഖ്യാനവും പരിഹാരനിർദ്ദേശവും എളുപ്പത്തിൽ കഴിഞ്ഞു! സമ്പത്തിനെ പഴി പറഞ്ഞു സമാധാനപ്പെടുന്ന ഈ സമ്പ്രദായം കുറെ അധികം നാളായി മനുഷ്യനെ വഴിതെററിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഒരു തീവണ്ടിയാത്രയിൽ എനിക്കുണ്ടായ അനുഭവം ഓർമ്മയിൽ

വരുന്നു. ഞങ്ങറം നാട്ടുകാരായ നാലഞ്ചുപേരും വി
ദേശീയനായ ഒരു നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞനും വണ്ടിയി
ലുണ്ടായിരുന്നു. ആന്ധ്രദേശത്തുവെച്ചാണ്. വണ്ടിയ്ക്കകത്തും
പുറത്തും യാചകന്മാരുടെ തിരക്കുകൊണ്ടു പൊറുതിമുട്ടി.
ജനലിൽ തൂങ്ങിയും അഴികറംക്കിടയിലൂടെ ഇടഞ്ഞുകയ
റിയും, തേങ്ങിയും കരഞ്ഞും നെഞ്ചത്തടിച്ചും വ്രണങ്ങറം
തുറന്നു കാണിച്ചും ഈ ടിക്കററില്ലാത്ത യാത്രക്കാർ ഞങ്ങ
ളെ ശല്യപ്പെടുത്തി. ഒടുവിൽ ഏതോ ഒരു സ്റ്റേഷനിൽ
വെച്ചു റെയിൽവേ അധികാരികളുടെ സഹായത്തോടെ
അവരെയെല്ലാം ഇറക്കിവിട്ടു. വണ്ടി വീണ്ടും ഇളകു
മ്പോറം ചാടിക്കയറാതെ കതകും ജനലുമെല്ലാം അടച്ചു
കുററിയിട്ടു. നെടുതായൊന്നു നിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു നര
വംശശാസ്ത്രജ്ഞൻ ചോദിച്ചു: ''ഈ യാചകവൃത്തിയുടെ
കാരണമെന്താണ്?'' ഞങ്ങറം രണ്ടു മൂന്നു പേർ ഒരുമിച്ച്
ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ മറുപടി പറഞ്ഞു. ''സാമ്പത്തികം!
അല്ലാതെന്തു്?'' പുച്ഛവും അനുകമ്പയും സ്ഫുരിയ്ക്കുന്ന
ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ നോക്കി.
''കഷ്ടം! നിങ്ങറം വഞ്ചിതരായിരിയ്ക്കുന്നു. എവിടെയും
കേറംക്കുന്ന ഈയൊരു മുദ്രാവാക്യം നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയെ
അന്ധമാക്കിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതിൻെറ കാരണം സാമ്പ
ത്തികമല്ല. ഒരു ദശാബ്ദത്തിലധികം ഞാൻ ഈ
രാജ്യത്തെ ആദിവാസികളുടേയും ഗിരിവർഗ്ഗക്കാരുടെയും
ഇടയ്ക്കു ജീവിച്ചവനാണ്. അവരുടെ സുഖത്തിലും ദു:ഖ
ത്തിലും ഞാൻ പങ്കുകൊണ്ടിട്ടുണ്ടു്. സുഖമെന്നതുപോലെ
ദു:ഖവും ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. അവരുടെ ദാരിദ്ര്യവും ദുരിത
ങ്ങളും നിങ്ങളിൽ പലക്കും ഊഹിയ്ക്കുവാൻകൂടി കഴിയാ
ത്തവണ്ണം ഭയാനകമാണ്. അവരെപ്പോലെ കഷ്ടതയനു
ഭവിയ്ക്കേണ്ടി വരുന്നവർ ഈ ലോകത്തിൽ വേറെയുണ്ടെന്നു
തോന്നുന്നില്ല. എങ്കിലും ഒരു ആദിവാസി ഒരിയ്ക്കലും

യാചിയ്ക്കുകയില്ല. പരിഷ്കൃതമനുഷ്യനുമായുള്ള സമ്പക്കം ഉണ്ടായില്ലെങ്കിൽ ഇരക്കുക എന്നാൽ എന്തെന്നുപോലും അവൻ അറിയുകയില്ല. ഇല്ല, പട്ടിണി കിടന്നുതന്നെ മരിച്ചാലും അവൻ യാചിക്കുകയില്ല. അവരോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ നാം കണ്ട ഇരപ്പാളികൾ കുബേരന്മാരാണ്. പിന്നെ എന്തിനിങ്ങിനെ സാമ്പത്തികമെന്നു പറഞ്ഞു നിങ്ങളെത്തന്നെ കബളിപ്പിയ്ക്കുന്നു. ഇതിൻെറ കാരണം സാമ്പത്തികമല്ല, സാംസ്കാരികമാണ്.''

ഭിക്ഷകൊടുക്കുന്നതു പുണ്യമാണെന്നും പുണ്യമായതുകൊണ്ടു ചോദിച്ചാൽ കിട്ടുമെന്നും ഉള്ള, ശുദ്ധമേ സാംസ്കാരികമായ, സങ്കല്പത്തിൽനിന്നാണ് ഈ ദുരാചാരത്തിൻെറ ഉത്ഭവം. ഇന്നു അതു് ഒരു പൗരധമ്മമായിത്തീൻനിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാം. യാചിച്ചാൽ കൊടുക്കാതിരിയ്ക്കുന്നതു ശിക്ഷാർഹമല്ലെങ്കിലും യാചിയ്ക്കുവാനുള്ള അവകാശത്തെ ഒരു നീതിപീഠവും നിഷേധിയ്ക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

സകല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും സാമ്പത്തികകാരണങ്ങൾ ആരോപിച്ചു തുടങ്ങിയാൽ ഇതുപോലെയുള്ള അമളിപററുവാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. സദാചാരബോധത്തിനുണ്ടാകുന്ന ശിഥിലീഭാവവും ദുമ്മാഗ്ഗവാസനകളുടെ വിജൃംഭണവും സാമ്പത്തികകാരണങ്ങളാൽ സംഭവിയ്ക്കുന്നതാണെന്ന വാദം അടിസ്ഥാനരഹിതമാകുന്നു. സ്റ്റോക്ഹോമിൽസമ്പത്തിൻെറ ആധിക്യംകൊണ്ടും കല്ക്കട്ടയിൽ അതിൻെറ കുറവുകൊണ്ടുമാണ് അധമ്മം തഴയ്ക്കുന്നതെന്നു പറയുമ്പോൾ നാം അത്ഥശാസ്ത്രത്തെ വളരെയധികം വലിച്ചുനീട്ടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അല്പം ആഴത്തിലേയ്ക്കു കടന്നു ചിന്തിച്ചാൽ ഈ പ്രതിഭാസങ്ങളുടെ യഥാത്ഥകാരണം സാംസ്കാരികമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ലെന്നു മനസ്സിലാകും.

ആഭ്യന്തരസംസ്കാരത്തിൻെറ സന്ധിബന്ധങ്ങറം ഇളകിപ്പോകുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ വൈകൃതങ്ങറം സംഭവിക്കുന്നത്. ഉള്ളിലേക്കു നോക്കുമ്പോറം എങ്ങും ഒരു പ്രകാശവുമില്ലാതെ ആകെ ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ് താറുമാറായിക്കിടക്കുന്ന കാട്ടുകിണററിലെ കൂരിരുട്ടുമാത്രമാണ് ഈ ദൂമ്മാൎഗ്ഗികറം കാണുന്നത്. അകത്തുനിന്ന്, ആത്മാവിൽനിന്ന്, ലഭിക്കേണ്ട അന്തിമസംതൃപ്തികറം അവക്കു ലഭ്യമല്ല. പുറമെ നോക്കുമ്പോറം ക്ഷണികവും ഭംഗുരവും അയഥാൎത്ഥവുമായിത്തോന്നുന്ന മനുഷ്യജീവിതത്തിനു വല്ല വിലയും കിട്ടുന്നതു ഉറംക്കാഴ്ചയിൽനിന്നു മാത്രമാണ്. മനുഷ്യരാശിയിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിനും ഇതിനുള്ള കഴിവ് ഇന്ന് അതിമാത്രം ക്ഷയിച്ചിരിക്കുകയാണ്. മൃഗതൃഷ്ണകറം പോലെ അടുത്തമാത്രയിൽ മിഥ്യയായിത്തീരുന്ന ഐഹികസുഖങ്ങറംക്കുവേണ്ടി അവർ പരക്കംപാഞ്ഞു നടക്കുന്നു. ലോകചരിത്രത്തിൽ വളരെ, വളരെ കാലം മതവിശ്വാസത്തിലൂടെയാണ് മനുഷ്യവൎഗ്ഗം ഈ ഉറംക്കാഴ്ചയും ആഭ്യന്തരസംസ്കാരവും നേടിയിരുന്നത്. ഈ മാൎഗ്ഗത്തിൽ ബഹുദൂരം സഞ്ചരിച്ചു മഹാവിജയങ്ങറം നേടിയ അപൂൎവ്വവ്യക്തികളെ ആദൎശപുരുഷന്മാരായും മാൎഗ്ഗദീപങ്ങളായും അന്നത്തെ ജനങ്ങറം കരുതിപ്പോന്നു. ഈമഹാത്മാക്കറം സൂൎയ്യായുതസമപ്രഭമായ ഒരു ആന്തരചൈതന്യത്തെപ്പററി ആത്മാൎത്ഥതയോടും അനുഭവബോധത്തോടുംകൂടി പറഞ്ഞു കേറംപ്പിച്ചപ്പോറം അതിൻെറ അസ്തിത്വത്തിൽ അവർ വിശ്വസിച്ചു; അതിൻെറ കിരണങ്ങറം അവരും ദൎശിച്ചു. ജീവിതം വിലയുള്ളതാണെന്നും മനുഷ്യനായി ജനിക്കുന്നതു മഹാഭാഗ്യമാണെന്നും, ജീവിതത്തിൽനിന്നു സാരവത്തുക്കളായ സാഫല്യങ്ങറം സിദ്ധിക്കുവാനുണ്ടെന്നും അവക്കു ബോദ്ധ്യമായി. പക്ഷെ പില്ക്കാലത്ത് അനുഭവബോധവും ആത്മാൎത്ഥതയും ആദൎശശുദ്ധിയും ഇല്ലാത്തവർ

ആചാര്യസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടായിരിയ്ക്കാം, ഈ വിശ്വാസങ്ങൾ ക്ഷയിച്ചുപോയി. മതവും അതിൻെറ അടിസ്ഥാനമായ അത്ഭുതാനുഭൂതികളും വെറും പൊള്ളയായ ആചാരങ്ങളായി അധഃപതിച്ചു. ഹോമം കഴിച്ചതുകൊണ്ടും പള്ളിയിൽ പോയതുകൊണ്ടും കരിന്തിരികത്തുന്ന അദ്ധ്യാത്മ ദീപത്തെ പ്രോജ്ജ്വലിപ്പിയ്ക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാതായി. ക്രമേണ ഈ ചടങ്ങുകളിലും മനുഷ്യൎക്കു താല്പര്യം നശിച്ചു. ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് ആധുനികശാസ്ത്രത്തിൻെറ ആവിർഭാവം. പ്രതിഭാസങ്ങളുടെ പിന്നിലേയ്ക്കും പ്രപഞ്ചബോധത്തിൻെറ അടിയിലേയ്ക്കും ഒരു നവ്യദൎശനം അതിലൂടെ സാദ്ധ്യമാണെന്നു മനുഷ്യൻ മനസ്സിലാക്കി. മിഥ്യയെ തുളച്ചുകടക്കുന്നതിനും വൈവിദ്ധ്യത്തിനിടയിൽ ഏകഭാവം കണ്ടെത്തുന്നതിനും ഉപകരിയ്ക്കുന്ന യത്നം എപ്പോഴും മനുഷ്യചിത്തത്തെ രസിപ്പിയ്ക്കുന്നതാണ്. ചിരന്തനമായ സംതൃപ്തികൾ ലഭിയ്ക്കുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷ ഈ യത്നത്തിൽ അന്തർലീനമായിരിയ്ക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഈ പ്രതീക്ഷതന്നെയാണ് അതിൻെറ പ്രചോദനം. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു മൂന്നൂററാണ്ടുകൾക്കിടയിൽ ശാസ്ത്രം ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു മഹായത്നമായി വളൎന്നിരിയ്ക്കുയാണ്. ഖനിപ്രദേശത്തു വൎത്തകസൗധങ്ങൾപോലെ, അതിനെ ആശ്രയിച്ചു വിപുലങ്ങളും വിശേഷതരങ്ങളുമായ തത്വജ്ഞാനങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ശാസ്ത്രത്തിൻെറ നേട്ടങ്ങൾ ജീവിതത്തിൻെറ ബാഹ്യഭാവങ്ങളെ മുഴുവൻ മാററുവാൻ ഇതിനകം തന്നെ ശക്തമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ചിരപ്രതീക്ഷിതമായ ആ ഉൾക്കാഴ്ചയും സംതൃപ്തികളും ആഭ്യന്തരസംസ്കാരവും അതിൽനിന്ന് മനുഷ്യരാശിയ്ക്ക് ഇനിയും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളും പ്രപഞ്ചനിയമങ്ങളും കണ്ടെത്തിയിട്ടുള്ളതായി

ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അവകാശപ്പെടാറുണ്ട്. പക്ഷെ ഈ ഉപദൎശനങ്ങളും തജ്ജന്യമായ അനുഭൂതികളും അവയുടെ അധികാരികളായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ജീവിതത്തിൽപോലും സവിശേഷമായ ധന്യതയൊന്നും കലൎത്തിയതായി നാം കാണുന്നില്ല. അവരുടെ അകത്തുള്ള ലോകം അണയാത്ത പ്രകാശത്താൽ നിറഞ്ഞു കവിയുന്നതായി അവർ പോലും പറയുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല ഏററവും വലിയ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പോലും മദമാത്സര്യാദി മൃഗീയതകൾക്കും ഇടുങ്ങിയ വീക്ഷണഗതിക്കും, ക്ഷുദ്ര പാമരന്മാരെപ്പോലെ തന്നെ, വിധേയരാണെന്നു കഴിഞ്ഞ രണ്ടു മഹായുദ്ധങ്ങൾ തെളിയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല.

മതാനുഭൂതികളുടെ സുവൎണ്ണദശയിൽ മാനവസമുദായം മുഴുവനും തന്നെ അത്യത്ഭുതകരവും തേജോമയവുമായ ഒരു സത്താലോകത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ആയുരന്ത്യംവരെ പിൻതുടരുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എത്ര ശതമാനത്തിനു അതിനെ സ്വായത്തമാക്കുവാൻസാധിച്ചുഎന്നുള്ളതു മറെറാരു കാര്യമാണ്. അതിവിടെ ചിന്തിക്കുന്നില്ല. ജിജ്ഞാസയുടെ പ്രാപ്യസ്ഥാനമായി, അന്വേഷണത്തിൻെറ അവസാനത്തെ വിശ്രമവേദിയായി, ജീവിതത്തിൻെറ സാരസൎവ്വസ്വമായി, സഫലീകരണമായി, ഏതോ ഒന്നിനെ മനുഷ്യവൎഗ്ഗം പൊതുവിൽ അന്ന് അംഗീകരിച്ചിരുന്നു എന്ന വസ്തുതയാണ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. അന്ധവിശ്വാസമെന്നും അജ്ഞതയെന്നും പറഞ്ഞ് ആധുനികലോകം പുച്ഛിക്കുന്ന ഈ മനോഭാവം മറെറാന്നും നേടിയില്ലെങ്കിലും മനുഷ്യത്വത്തെ സംരക്ഷിച്ചു എന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരു. മൂന്നു നൂററാണ്ടുകാലത്തെ മഹോദ്യമത്തിനുശേഷവും ഇതിനു തുല്യമായ ഒരു മനോഭാവമോ വിശ്വാസമോ മനുഷ്യരിൽ ജനിപ്പിക്കുവാനും വളൎത്തുവാനും ശാസ്ത്രത്തിനു

സാധിച്ചിട്ടില്ല. അനന്തമായ പുരോഗതി എന്നൊരു മരുജലഭ്രാന്തിയാണ് അത് ഈ ഇരുകാലിമാട്ടുക്കാംക്ക് നല്കിയിരിയ്ക്കുന്നത്. പ്രപഞ്ചം ചുരുക്കം ചില ജാതി പരമാണുക്കളെക്കൊണ്ടാണ് നിമ്മിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നതെന്നും, ഈ പരമാണുക്കാം തന്നെയും അവയുടെ പ്രവത്തനോപാധികളായ സ്ഥലകാലങ്ങളും എല്ലാം മിഥ്യയാണെന്നും, ഇവ ജനിപ്പിയ്ക്കുന്ന ബോധപരമ്പരകളെ നിവ്വചനം ചെയ്യുന്ന ഗണിതസൂത്രങ്ങാം മാത്രമാണ് പരമമായ സത്യമെന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർപറയുമ്പോാം ആരുംഅവരെ അവിശ്വസിയ്ക്കുന്നില്ല. പക്ഷെ ശാസ്ത്രലോകത്തിലെ ഭീഷ്മപിതാമഹനായ ഐൻസ്റ്റൈൻെറ അന്തരംഗത്തിൽ പോലും ഈ ഗണിതസൂത്രങ്ങാംക്ക്—അതായത്, ശാസ്ത്രദ്വാരാ ലഭിയ്ക്കാവുന്ന ഏററവും വലിയ ജ്ഞാനത്തിനു—മുമ്പു പറഞ്ഞ ആ സാഫല്യത്തിൻെറയും അന്തിമലക്ഷ്യത്തിൻെറയും സ്ഥാനം ലഭിച്ചിരുന്നു എന്ന്, ആരു വിശ്വസിച്ചാലും, ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കുകയില്ല. അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിയ്ക്കാത്തതുകൊണ്ടല്ല, —മഹഷിതുല്യനായിരുന്ന ആ മഹാത്മാവിനെ ആരാണ് ബഹുമാനിയ്ക്കാത്തത്—ശാസ്ത്രത്തിലൂടെ കൈവരുന്ന ക്രാന്തദശ്നത്തിൻെറ സ്വഭാവം ഭിന്നമാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. അതു ബുദ്ധിപരമാണ്, ഭാഗികമാണ്, അന്തിമമെന്നും അപ്പുറമില്ലാത്തതെന്നും ഉള്ള അനുഭൂതി ജനിപ്പിയ്ക്കാത്തതാണ്. അതിൻെറ വെളിച്ചം തീക്ഷ്ണമാണെങ്കിലും ജീവിതത്തിൻെറ ഒരു കോണിൽ മാത്രമെ വീഴുന്നുള്ളു. ശാന്തിയാകട്ടെ ശാശ്വതമായ സംതൃപ്തികളാകട്ടെ അതിൽനിന്നു ലഭിയ്ക്കുന്നില്ല. അതു സാധാരണക്കാരിൽനിന്ന് അടിയ്ക്കടി അകന്നുപോകുന്നു. അതിൻെറ ചെറിയൊരു പ്രതിഫലനംപോലും അവൻ കാണുന്നില്ല. അവനിലുള്ള അനുകരണവാസനയെ ഉണത്തുന്ന ജീവിതമാതൃകകാം അതു നിമ്മിയ്ക്കു

ന്നില്ല. ''ഒരു കൂട്ടമാളുകൾ ഏതോ സങ്കല്പങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി എന്തൊക്കെയോ ചെയ്യുന്നു. അതിൽനിന്നു്, ദൈനംദിന ജീവിതത്തിനു് പ്രയോജനകരമായ പലതും ലഭിയ്ക്കുന്നു. കൃഷിയും കച്ചവടവും പോലെ ഇതും ആവശ്യമാണു്. ഫലം നന്നായിരുന്നാൽ ഇതിനുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ഉദ്യമവും നല്ലതുതന്നെ.'' ഇതാണു് സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു ശാസ്ത്രത്തിൻെറ നേർക്കുള്ള മനോഭാവം. ഇതു് ഈയിടെ ഉണ്ടായതാണു്. അതിൽ മോഹഭംഗം നിഴലിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. ആധുനികശാസ്ത്രത്തിൻെറ ആരംഭകാലത്തു മനുഷ്യചിത്തം അതിൽ നിക്ഷേപിച്ച അടിസ്ഥാനപരമായ ആശകളൊന്നും സഫലമായിട്ടില്ലെന്നാണു് ഇന്നത്തെ ഈ മനോഭാവം തെളിയിയ്ക്കുന്നതു്. തനിയ്ക്കു് ഒരു പുരുഷായുസ്സുകൂടി ലഭിയ്ക്കുകയും, വീണ്ടും ജീവിതം ആരംഭിയ്ക്കുവാൻ അവസരമുണ്ടാവുകയും ചെയ്താൽ താൻ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനാവുകയില്ലെന്നും ഒരു ചെരുപ്പുകുത്തിയോ മററോ ആയി കാലം കഴിയ്ക്കുവാനേ ശ്രമിയ്ക്കുകയുള്ളു എന്നും ഐൻസ്റ്റൈൻ തൻെറ ജീവിതസായാഹ്നത്തിൽ ചെയ്ത പ്രസ്താവനയിൽ (അതു മററൊരു സന്ദർഭത്തിൽ ചെയ്തതാണെങ്കിലും) ഇപ്പറഞ്ഞ മോഹഭംഗം നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതായി ഞാൻ കരുതുന്നു.

ഇങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ ആഭ്യന്തരസംസ്കാരത്തെ അഭ്യുദ്ധരിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായങ്ങളില്ലാതെ മനുഷ്യവർഗ്ഗം ഇന്നു് വിഷമിയ്ക്കുകയാണെന്നു കാണാം. സകല പ്രതീക്ഷകളും ശാസ്ത്രത്തിൽ സമർപ്പിച്ച പാശ്ചാത്യലോകത്താണു് ഈ വൈഷമ്യം അതിൻെറ തീവ്രഭാവത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. മതാനുഭൂതിയുടെ മധുരസ്മരണകൾ മാഞ്ഞുപോവുകയും ശാസ്ത്രത്തിലൂടെ നാമ്പുനീട്ടിയ തത്ത്വജിജ്ഞാസ നിഷ്ഫലമായികലാശിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നു. പൗരസ്ത്യജനങ്ങൾ ഇതിൽ രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ മോഹഭംഗം

ഇനിയും അനുഭവിക്കാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളു. ആദ്യത്തെ അനുഭവം അവക്കും ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും ഇടക്കാലത്തു പാശ്ചാത്യദേശത്തുണ്ടായതുപോലെ അതത്ര സാർവ്വത്രികമായിട്ടില്ല. നഗരവാസികളുടെ ഇടയിൽ നിന്നു മാത്രമേ ആ പഴയ അനുഭൂതികഠം നിശ്ശേഷം മാഞ്ഞു പോയിട്ടുള്ളു. ഗ്രാമങ്ങളിലും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലും ചില സ്മരണകളെങ്കിലും തങ്ങിനില്ക്കുന്നുണ്ട്. സാധുക്കളും സാധാരണജനങ്ങളും അവയെ ബഹുമാനിക്കുന്നുമുണ്ട്. വൻ പിച്ച ജനസമൂഹങ്ങളെ വർഷസഹസ്രങ്ങളായി സംതൃപ്ത രാക്കിപ്പോന്ന വർഗ്ഗാനുഭൂതികളായതുകൊണ്ടാണ് അവ ക്കിത്ര അടിയുറപ്പുണ്ടായത്. പക്ഷെ ഇതെല്ലാം മായ്ച്ച കളയുന്നതിനുള്ള ആശ്രാന്തയത്നം തുടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. പഴയ ചിന്താഗതികഠം വെടിയണമെന്നും, ശാസ്ത്രീ യമനോഭാവം കൈവരിക്കണമെന്നും ഉള്ള ആഹ്വാനം മഞ്ഞനദി മുതൽ നീലനദിവരെ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വിളവു വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നും വിദ്യുച്ഛക്തി ഉപയോഗി ക്കണമെന്നും രോഗബാധയെ നിവാരണം ചെയ്യണ മെന്നും മററുമാണ് ഈ ഉൽബോധനങ്ങളുടെ അർത്ഥമെ ങ്കിൽ അതേപ്പററി ആക്കും എതിരഭിപ്രായമില്ല. ഇതെ ല്ലാം നല്ലതാണ്; വേണ്ടതാണ്. പക്ഷെ ഇതിൽ കൂട്ട തലായ അർത്ഥം ഈ ആഹ്വാനങ്ങഠക്കുണ്ട്. ഈ പരിപാ ടികളോടൊപ്പം അവയുടെ തത്ത്വജ്ഞാനവും സ്വീകരി ക്കണമെന്ന് വിവക്ഷയുണ്ട്. ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിനു പകരം ഇലക്ട്രോൺ വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കണമെ ന്നാണ് പരോക്ഷമായെങ്കിലും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നത്. വികസനപദ്ധതികളുടേയും രാഷ്ട്രസംവിധാനങ്ങളുടേയും പരിവർത്തനങ്ങളുടേയും വിപ്ലവങ്ങളുടേയും എല്ലാം അടി യിൽ ഇങ്ങിനെയൊരു ഉദ്ദേശം പതുങ്ങിയിരുപ്പുണ്ട്. ഇതു കണ്ടിട്ടാണ് ചിന്താശീലമുള്ളവർ പ്രതിഷേധിക്കുന്നത്.

കേവലം മൂന്നു നൂററാണ്ടിനുള്ളിൽ ജന്മഭൂമിയിൽത്തന്നെ തിരസ്കൃതമായിരിയ്ക്കുന്ന ഒരു തത്ത്വജ്ഞാനമാണിത്. അതെന്തിന് നമ്മുടെ ജനങ്ങളിൽ അടിച്ചേല്പിക്കുന്നു? കൂനിന്മേൽ കുരുവെന്നപോലെ രണ്ടാമത്തെ മോഹഭംഗത്തിനു കൂടി വഴിതെളിയ്ക്കുന്നതെന്തിന്? ഐഹികമായ അഭിവൃദ്ധി ആവശ്യം തന്നെയെങ്കിലും ആഭ്യന്തരങ്ങളായ അന്തിമ സംതൃപ്തികളേയും ചിരപരീക്ഷിതങ്ങളും ആദ്ധ്യാത്മികങ്ങളുമായ അവലംബങ്ങളേയും ഹനിയ്ക്കുന്ന രീതിയിൽ അതു നേടുന്നത് ആപരല്കമാകുന്നു.

കാലം ചെല്ലുംതോറും കൂടിക്കൂടി വരുന്ന, തുടച്ച്യയായി ഉത്തരോത്തരം വളരുന്ന, ജ്ഞാനത്തെയാണ് ശാസ്ത്രം അന്വേഷിയ്ക്കുന്നത്. അതു നിർമ്മിയ്ക്കുന്ന അനുഭൂതിമണ്ഡലം കാലത്തിന്നധീനമാണ്. ഇന്നലെ, ഇന്ന്, നാളെ എന്നീ ഉപാധികൾക്കനുസരണമായി അതു വ്യത്യാസപ്പെടുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ വളരുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മികമായ അനുഭൂതികളിലൂടെ നാം കണ്ടെത്തുന്ന ലോകം ഇങ്ങിനെയുള്ളതല്ല. അത് കാലത്തിന്നതീതമാണ്. ശാശ്വതവും മാററമില്ലാത്തതുമാണ്. വളരാത്തതാണ്. ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ അതിനു എന്തോ പോരായ്മയുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പോകും. വളരാത്തതെല്ലാം നിശ്ചേതനമാണെന്നും നിഷിദ്ധമാണെന്നും ഉള്ള സാധാരണധാരണയിൽനിന്നാണ് ഈ തോന്നലുണ്ടാകുന്നത്. പക്ഷെ വളരുന്നതെല്ലാം നശിയ്ക്കുന്നതുമാണെന്ന പരമാത്ഥം മനസ്സിലാക്കിയാൽ ഈ അഭിപ്രായം മാറിപ്പോകും. മഹാനിവ്വാണസമയത്തു ശ്രീബുദ്ധൻ,പൊട്ടിക്കരയുന്ന ആനന്ദനോടു പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഓമ്മിയ്ക്കുക. ''കൂട്ടിച്ചേത്തുണ്ടാക്കപ്പെട്ട വസ്തുക്കളെല്ലാം നശിയ്ക്കും; നിങ്ങൾ ജാഗ്രൂകരായി പ്രയത്നിച്ചു നിവ്വാണമടയുക.'' കാലത്തിനു വെളിയിലുള്ളതും, അക്കാരണത്താൽ നാശമി

ല്പാത്തത്തുമായ അത്ഭുതസത്തയാണ് അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാന ത്തിൻെറ ആസ്പദം. അനുനിമിഷം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഐഹികജീവിതത്തിന്ന് അത് അനുഭവൈകവേദ്യമായ അടിയുറപ്പു നൽകുന്നു. യാത്രക്കാരിൽനിന്ന് ഓടിമറയു ന്നതായിത്തോന്നുന്ന ചുററുപാടുകാംക്ക പിന്നിൽ വിദൂര മായ പവ്വതപംക്തിപോലെ, അതു ജീവിതത്തിൻെറ നശ്വരഭാവങ്ങാംക്ക നിശ്ചലമായ പശ്ചാത്തലമായി വ ത്തിക്കുന്നു. ഈ അടിയുറപ്പും പശ്ചാത്തലവും മനുഷ്യരാശി ക്കു വിഭവസമൃദ്ധിയേയും അഭിവൃദ്ധിയേയുംകാഠം ആവ ശ്യമാണെന്നാണ് ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നത്. അവയെ പ്പററിയുള്ള ബോധത്തിലും ബഹുമാനത്തിലും നിന്നുമാത്ര മേ നന്മ ജനിക്കുകയുള്ളൂ; ധമ്മം പുലരുകയുള്ളൂ. ഈ മഹാ സത്യമാണ്, ലോകംമുഴുവൻ നേടുകയും ആത്മാവ് നഷ്ട പ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവനെപ്പററി പറഞ്ഞപ്പോഠം ക്രിസ്തുഭഗ വാൻ മനുഷ്യരാശിയെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചത്. വിപുലവും ഗംഭീരവുമായ ഒരു ലോകചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൻെറ കത്താ വായ ആർനാംഡ് ട്രോയൻബി എന്ന വിശ്രുതപണ്ഡിത ൻെറ അഭിപ്രായത്തിൽ, ശാസ്ത്രപുരോഗതിയിൽ അധി ഷ്ഠിതമായ പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരം ഇത്രയും കാലം നില. നിന്നത് അതിന്നു സ്വായത്തമായ ശക്തികൊണ്ടൊന്നുമല്ല; അതിനെ സൃഷ്ടിച്ച ജനസമുദായത്തിൻെറ അന്തരംഗ ത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേന്നിട്ടുള്ള ക്രൈസ്തവധമ്മത്തിൻെറ ചൈതന്യവിശേഷംകൊണ്ടാണ്. ഇവയിൽ ശാസ്ത്രത്തെ മാത്രം സ്വീകരിക്കുകയും ക്രൈസ്തവധമ്മത്തെ മനഃപൂവ്വം പരിത്യജിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്ന റഷ്യൻജനതയുടെ ഭാ വി എന്തായിരിക്കുമെന്നു കണ്ടുതന്നെ അറിയണമെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. കമ്യൂണിസ്ററുകളെപ്പോലെ മനഃപൂ വ്വം ചെയ്തതല്ലെങ്കിലും മററു പാശ്ചാത്യജനങ്ങളും അദ്ധ്യാ ത്മജ്ഞാനത്തെ കൈവെടിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് അ

നഭവത്തിൽ കാണുന്നത്. അതിൻെറ സ്ഥാനത്തു ശാസ്ത്ര ത്തെ അവരോധിച്ച് അവർ അനന്തമായ പുരോഗതിയെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

''ഒരു പുതിയ പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു തോടുകൂടി ക്രിസ്തുമതം അതിൻെറ ജീവിതോദ്ദേശ്യം സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്നാണ് ഇന്നത്തെ പാശ്ചാത്യമനുഷ്യൻ വിചാരിക്കുന്നത്. പഴയ ക്രൈസ്തവപാരമ്പര്യത്തെ പരിത്യജിച്ച മതേതരമായ നവീനപാശ്ചാത്യ ജീവിതരീതി സ്വീകരിച്ചതാണ് ലോകഗതിയിലെ ഏററവും വലിയ സംഭവമെന്നും അയാൾ കരുതുന്നു.......പക്ഷെ ഇതു നമുക്കു മുമ്പു ഗ്രീക്കുകാർ സാധിച്ചു എന്നുതന്നെയല്ല, ഏററവും ഭംഗിയായി സാധിക്കുകയും ചെയ്തു ഒരു പരിവർത്തനത്തിൻെറ ആവർത്തനം മാത്രമാണ്......

ശാസ്ത്രം മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽനിന്നു ശ്രേഷ്ഠമതങ്ങളെ നിഷ്കാസനം ചെയ്യുവാൻ ശക്തമാവുകയാണെങ്കിൽ അതിനു, നീചമതങ്ങൾ ആ സ്ഥാനം കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതു തടയുവാൻ കഴിയാതെവരും........പതിനേഴാം നൂററാണ്ടിൽ ശാസ്ത്രം ഗവേഷണത്തിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം മതസഭകളോടു മല്ലടിച്ചു പിടിച്ചെടുത്തു. എന്നിട്ട്, ഇന്നിതാ, ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിൽ അതു പ്രസ്തുത സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ രാഷ്ട്രത്തിനു അടിയറ വെച്ചിരിക്കുന്നു.''

(ടോയൻബീ. ചരിത്രത്തിൻെറ ഒരു പഠനം. വാല്യം vii)

പൌരസ്ത്യജനങ്ങൾക്ക്, ഭാരതീയർക്കെങ്കിലും, ധമ്മനിമ്മുക്തമായ ഈ ഐശ്വര്യവാഞ്ഛ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുമെങ്കിൽ ഭാഗ്യമായി. മതത്തിൻെറ അധികാരവലയത്തിലേക്കും അന്ധമായ ആചാരപരിപാടികളിലേക്കും പ്രാചീനകാലത്തെ മൂഢതകളിലേക്കും മടങ്ങിപ്പോകണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹമാണ് ഇതെന്നു തെററിദ്ധരിക്കുവാനിടയുണ്ട്.

അതിനി സാധ്യമല്ലെന്ന് ആർക്കാണ് അറിഞ്ഞുകൂടാത്തത്? പക്ഷെ ഇന്നും, എന്നും, സാധ്യമായുള്ള ഒരു സംഗതിയുണ്ട്. അതും ഒരു മടങ്ങിപ്പോക്കുതന്നെയാണ്. പൂർവ്വകാലത്തേയ്ക്കോ അന്യദേശത്തേയ്ക്കോ അല്ല. ഉള്ളിലേയ്ക്ക്, തന്നിലേയ്ക്ക്, കാലദേശാവധികളിൽനിന്നു നിർമ്മുക്തവും നിത്യമുക്തവും പുരുഷാർത്ഥാത്മകവുമായ ബ്രഹ്മതത്വത്തിലേയ്ക്ക്.

നിളാദേവി, നിത്യം നമസ്തേ! *

മഹാനദികളുടെ കരയ്ക്കാണ് സംസ്കാര കേന്ദ്രങ്ങൾ ആദ്യം ഉണ്ടായതെന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നു. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഗതാഗതത്തിനും വ്യാപാരത്തിനും നദികൾ നല്കുന്ന സൗകര്യമാണ് ഇതിന്റെ രഹസ്യം. പക്ഷെ വാണിജ്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയും തന്മൂലമുണ്ടാകുന്ന സമ്പത്തുമല്ല സാക്ഷാൽ സംസ്കാരം; മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ മഹാസിദ്ധികളാണ്. ഇവയെ കൈവരുത്തുന്നതിൽ നദീജലത്തിന് ഉള്ളതായിക്കാണുന്ന അത്ഭുതശക്തിയുടെരഹസ്യമെന്തെന്ന് ആരറിഞ്ഞു? കവികളുടെ കാര്യത്തിലാണ് ഈ പ്രകൃതിവൈഭവം പ്രസ്പഷ്ടമായിക്കാണുന്നത്. വാല്മീകി 'തമോപഹന്ത്രി'യായ തമസാനദിയുടേയും, വ്യാസൻ 'ബ്രഹ്മനദി'യായ സരസ്വതിയുടെയും പോററുമക്കളായിരുന്നു എന്നു നമ്മുടെ ഇതിഹാസങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നു. ഷേക്സ്പിയറുടെ അനശ്വരനാമം ആ

---

*ആ രംഗം സർവ്വമാച്ഛാദിതമഹഹ ചിരാൽ
കാലമാം ജാലവിദ്യ—
ക്കാരൻതൻ പിഞ്ഛികോച്ചാലനമുലകിൽ വരു—
ത്തില്ല എന്തെന്തു മാററം?
നേരംപോക്കെത്ര കണ്ടു ഭവതിയിഹ പദം—
തോറും! എന്തൊക്കെ മേലിൽ
സൈ്വരംകാണും! പുരാണപ്രഥിതനദി, നിളാ
ദേവി, നിത്യം നമസ്തേ!

(സാഹിത്യമഞ്ജരി; ഒന്നാം ഭാഗം)

വൊൺനദിയുമായി അത്ഭുതകരമായ രീതിയിൽ ബന്ധപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നു. ഈ പാരമ്പര്യത്തിൻെറ പ്രത്യക്ഷദൃഷ്ടാന്തമായി 'പുരാണപ്രഥിത'യായ ഭാരതപ്പുഴയുടെ തീരത്ത് എഴുപത്തിയൊൻപതു വർഷം ജീവിച്ച മഹാകവി വള്ളത്തോളിൻെറ ഏകാഗ്രവും, ഏറെക്കുറെ ഏകാന്തവും, ആയ സൗന്ദര്യോപാസനയും സമാപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മൃതദേഹം ആ നദീതീരത്തുതന്നെ സംസ്കരിച്ചത് ഏററവും ഉചിതമായി.

എവർതൻഗതജീവമായ ഗാത്രം
ശിവഗംഗാസഖി! നിങ്കലെത്തി വീഴും
അവരൊക്കെയമർത്ത്യരൂപരായി—
ദ്ദിവമേറും ധ്രുവമംബ! നിൻ പ്രസാദാൽ.

എന്ന് എത്രയോ വർഷം മുമ്പ് അദ്ദേഹം എഴുതിയതു സ്വന്തം കാര്യത്തിൽത്തന്നെ അന്വർത്ഥമായിത്തീർന്നു.

കേരള ലക്ഷ്മിയുടെ കാന്ത നദിയിൽ കാവ്യകലയെയും സഹൃദയലോകത്തെയും രണ്ടു തലമുറക്കാലം ആറാടിച്ച അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതം ഏതുവിധത്തിൽ നോക്കിയാലും അനുഗൃഹീതവും അത്ഭുതകരവും ചൈതന്യപൂർണ്ണവും ആയിരുന്നു എന്നു പറയാതെ തരമില്ല. ഭാരതപ്പുഴയുടെയും തിരൂർ—പൊന്നാനിപ്പുഴയുടെയും ഇടയ്ക്കുകിടക്കുന്ന ചേന്നര എന്ന നാട്ടിൻപുറത്താണ് അദ്ദേഹം ജനിച്ചത്. 'മൃതഭാഷയായ' സംസ്കൃതത്തിലും വെറുമൊരു നാട്ടുഭാഷയായ മലയാളത്തിലും പഴയമട്ടിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചുള്ളു. കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഭാരതത്തിലും, പൗരസ്ത്യലോകത്തു മുഴുവൻതന്നെയും സാംസ്കാരികമായ ഒരു വഴിത്തിരിവുണ്ടായ കാലത്താണ് അദ്ദേഹം ഒരു കവിയായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്. പാശ്ചാത്യ ഭാഷകളുടെയും ആധുനികവിജ്ഞാനത്തി

ൻെറയും പെരുവെള്ളത്തള്ളലിൽ സമകാലീനരായ എത്ര യോ യുവകവികളെപ്പോലെ അദ്ദേഹവും സാംസ്കാരികമാ യ പരാജയത്തെയും അപമൃത്യുവിനെയുമാണ് അന്നു അഭി മുഖീകരിച്ചത്. ശ്രേയസ്സിൻെറ കാര്യംപോകട്ടെ. ന വീന വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പ്രചാരത്തോടുകൂടി അതി ലേയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗം എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി അടയ്ക്കപ്പെട്ടുപോയതു പോലെ അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നിയിരിയ്ക്കണം. യശസ്സി ൻെറ കാര്യംപോലും പരുങ്ങലിലായിരുന്നു. അതിൽ കാംക്ഷയില്ലാത്ത കവികളില്ലല്ലോ. ഷെല്ലിയുടെയും ഷി ല്ലറുടെയും കീററ്സിൻെറയും കിപ്ലിംഗിൻെറയും ആനപ്പു റത്തെഴുന്നള്ളിപ്പിന്നിടയ്ക്ക് ഒരു നാട്ടുഭാഷാകവിയ്ക്ക് എന്തൊ രു യശസ്സാണ് പ്രതീക്ഷിയ്ക്കുവാനുള്ളത്! ഓരോ ദിവ സം കഴിയുംതോറും തൻെറ വാങ്ങ്മയങ്ങൾ വായിയ്ക്കു വാൻ താല്പര്യവും കഴിവും ഉള്ളവർ കുറഞ്ഞുവരുന്നതായി ട്ടാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടത്. ഭാരതീയർ ശുഭപ്രതീക്ഷയെ ഒരു സുകുമാരകലയും അദ്ധ്യാത്മസങ്കല്പവുമായി വളർത്തി യവരാണ്. അനേകം ജന്മങ്ങൾക്കുശേഷമെങ്കിലും സൽ ഗതിവരുമെന്നാണ് അവർ പ്രതീക്ഷിയ്ക്കുന്നത്. ഇങ്ങി നെയുള്ള ജനതയിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിനും പരിപൂർണ്ണമായ പരാജയബോധം അനുഭവിയ്ക്കേണ്ടിവന്ന ഭാഗ്യഹീനമായ സംസ്കാരസന്ധിയിൽ, ഒരു ഭാഷാകവിയായി ജീവിതം തുടരുവാൻ നിശ്ചയിച്ച ഈ പ്രതിഭാശാലിയുടെ ധീരതയ്ക്കു മുമ്പിൽ നമസ്കരിയ്ക്കണം. അത്യഗാധമായ സംസ്കാരപ്രേ മത്തിൻെറയും അടിയുറച്ച ആത്മവിശ്വാസത്തിൻെറയും ഫലമാണത്.

മന്നിൽ പുഴകൾ ശൈലങ്ങൾ
ഇവ നിൽപ്പുള്ള നാൾവരെ
രാമായണമുപാഖ്യാനം
പാരാകെ പ്രചരിയ്ക്കുമെ.

എന്ന പ്രവചനം സാക്ഷാൽ ബ്രഹ്മദേവൻെറ നാവിൽനിന്നുതന്നെ നിൎഗ്ഗളിച്ചതാണെന്നും അതു തെററുകയില്ലെന്നും ആത്മാൎത്ഥമായി വിശ്വസിച്ച ഒരു കവിക്കു മാത്രമേ, ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിൻെറ ആരംഭകാലത്തു തൻെറ ഇരുപത്തിയാറാമത്തെ വയസ്സിൽ, വാല്മീകിരാമായണം വൃത്താനുവൃത്തം തൎജ്ജമ ചെയ്യാനുള്ള ധൈര്യം വരുകയുള്ളു. ഇന്നു ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള സൎവ്വവിജ്ഞാനകോശങ്ങളും അതിദീൎഘങ്ങളായ റഷ്യൻ നോവലുകളും മററും ഭാരതീയ ഭാഷകളിൽ തൎജ്ജമ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ഇത്തരം യത്നങ്ങാംക്കു ഏററവും പ്രോത്സാഹകമായ ചുററുപാടുകളാണ് ഇന്നു നിലവിലുള്ളത്. യശസ്സിൻെറയും ശ്രേയസ്സിൻെറയും മാൎഗ്ഗങ്ങാം രണ്ടും തുറക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്.

അൻപതു കൊല്ലം മുൻപു തൃശ്ശൂരിൽവെച്ചു നടന്ന ഭാരതവിലാസ സഭയിൽ സന്നിഹിതരായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഒരു ചിത്രം 13–4–1958ലെ 'മാതൃഭൂമി'വള്ളത്തോാംപ്പതിപ്പിൽ ചേൎത്തിരുന്നു (പുറം 16). അതിൽ 'തല നിറച്ചു കുടുമയും അകംനിറച്ചു പഴമയും, ആയികഴിഞ്ഞിരുന്ന കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻപോലും കോട്ടും ടൈയ്യും തലപ്പാവും ധരിച്ചാണ് ഇരിക്കുന്നത്. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരു ഉടുപ്പുപോലും ഇല്ലാതെ, ഒരു ഇരിപ്പിടംപോലും കിട്ടാതെ, അല്പം അലക്ഷ്യഭാവത്തിൽ നില്ക്കുന്നു അച്ചുക്കൂടം നടത്തിപ്പുകാരനായ നാരായണമേനോനാണ് സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു പില്ക്കാലത്തു ഭാരതത്തിലും കേരളത്തിലും അന്യരാജ്യങ്ങളിൽപോലും പേരുകേട്ട മഹാകവിയും സംസ്കാരനേതാവുമായിത്തീൎന്നത്. ഒരു മരംവെട്ടുകാരൻെറ മകനായി ജനിച്ച്, മരംവെട്ടുകാരനായിത്തന്നെ ജീവിതം ആരംഭിച്ച ഏബ്രഹാം ലിങ്കൺ അമേരിക്കൻ പ്രസിഡണ്ടായത് സമസ്തലോകവും വാഴ്ത്തുന്ന ഒരു ആദൎശജീവിതമാണ്. ഇത്തരം ജീവിതോൽക്കൎഷകഥകാം ഇന്നും പാ

ശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഇല്ലാതില്ല. പക്ഷെ ഇന്ത്യയിൽ, വിശേഷിച്ചും ആധുനികകാലത്തു, ഇത്തരം കഥകറം കേറം ക്കാറില്ല. കുറച്ചുകാലം മുമ്പുവരെ ജാതിമേന്മകളും, പിന്നെപ്പിന്നെ വിദ്യാഭ്യാസബിരുദങ്ങളും ഉദ്യോഗമഹിമകളും ജീവിതത്തിൽ വിജയവും ജനങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കു് ബഹുമതിയും നേടുന്നതിനു് അത്യന്താപേക്ഷിതമെന്നല്ല അനുപേക്ഷണീയവുമായ ഉപാധികളായിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെയുള്ള ചുററുപാടുകളിൽ, ശ്രമമേറിയ സാഹിത്യസേവനത്തിൽ ഏപ്പെട്ടുകയും സാഹിത്യത്തിൻെറയും സേവനത്തിൻെറയും മേന്മകൊണ്ടുമാത്രം വിജയം നേടുകയും തൻെറ തലമുറയിലെ ഏററവും മഹാനായ കേരളീയകവി എന്നല്ല, ഏററവും മഹാനായ കേരളീയൻ എന്നുതന്നെ പറയേണ്ട പദവിയിൽ എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്ത പ്രതിഭാശാലിയാണു് വള്ളത്തോറം. നാദബ്രഹ്മനുപാസനസ്ഥയായ സരസ്വതി തൃക്കൈവിരലിലെ തങ്കമോതിരംകൊണ്ടു തന്നെയാണു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ നാവിൽ അക്ഷരങ്ങറം എഴുതിയതു്. പക്ഷെ ആരെക്കൊണ്ടും കൈകൂപ്പിയ്ക്കുന്ന ഈ ദിവ്യാനുഗ്രഹങ്ങളോടൊപ്പം ഗുരുതരമായ ഒരു അവശതയും അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ചിരുന്നു എന്ന വസ്തുത നാം ഓക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിജയവും അതിനുവേണ്ടിവന്ന ദൃഢവ്രതമായ അദ്ധ്വാനവും ആരെയാണു് ആശ്ചര്യപ്പെട്ടുത്താത്തതു്?

ആററംയുഗമെന്നും ഹൈഡ്രജൻ യുഗമെന്നും പറയുന്ന ഈ ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിൽ, മലയാളത്തിൽ കവിതയെഴുതിയും 'ഊമയാട്ടം' ഉദ്ധരിച്ചും പ്രശസ്തി നേടുക എന്നതു എന്തുവലിയ ഒരത്ഭുതമാണെന്നു് അല്പം ആലോചിച്ചാൽ മാത്രമേ മനസ്സിലാവുകയുള്ളു. പ്രശസ്തിതന്നെയും പലവിധത്തിലുണ്ടു്. ചില ചില ബന്ധങ്ങറംകൊണ്ടും, വേ

ണ്ടപ്പെട്ടവരെ പ്രീണിപ്പിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടും, സാഹചര്യങ്ങളുടെ സവിശേഷതകൊണ്ടും, ചിലപ്പോരം വെറും ഭാഗ്യംകൊണ്ടും, മനുഷ്യൻ പ്രശസ്തി നേടാറുണ്ട്. പ്രചാരണവിദ്യ സൎവ്വസാധാരണമായിരിയ്ക്കുന്ന ആധുനികകാലത്തു യശസ്സ് ഒരുതരം വ്യാപാരച്ചരക്കായിത്തീൎന്നിരിയ്ക്കുകയാണ്. രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരുടെയും ഭരണാധികാരികളുടെയും യശസ്സ് പലപ്പോഴും കൃത്രിമസൃഷ്ടിയാണ്. പത്രങ്ങളെ പാട്ടിലാക്കിയും, സ്വയം പത്രങ്ങരം നടത്തിയും, പബ്ലിക്ക് റിലേഷൻസ് വകുപ്പുകരം സംഘടിപ്പിച്ചും, ഇല്ലാത്ത പ്രശസ്തി ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കും. ഇത് എല്ലാ രാജ്യത്തും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള നടപടിയാണ്. അഡോരംഫ് ഹിററ്ലർ ഒരു അവതാരപുരുഷൻ തന്നെയാണെന്നു ജെൎമ്മൻകാരെക്കൊണ്ടും, ലോകരെക്കൊണ്ടുതന്നെയും പത്തു പതിനഞ്ചുകൊല്ലക്കാലം വിശ്വസിപ്പിയ്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രചാരണവകുപ്പു മേധാവിയായ ഡോക്ടർ ഗോയ്ബെത്സിനു കഴിഞ്ഞു. കവിയശസ്സിൻെറ കഥയും ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല. ഇന്നത്തെ പ്രസാധകന്മാൎക്കു മഹാകവികളെ സൃഷ്ടിയ്ക്കുവാനും സംഹരിയ്ക്കുവാനും കഴിവുണ്ടെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. സാഹിത്യത്തിനുള്ള നോബൽ സമ്മാനം ലഭിയ്ക്കുന്നതുപോലും സാഹിത്യകാരൻെറ മഹിമയെയല്ല, പ്രസാധകൻെറ മിടുക്കിനെയാണ് ആശ്രയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതെന്ന് ആക്ഷേപമുണ്ട്. 1957–ലെ സമ്മാനം ലഭിച്ച ആൽബെട്ട് കാമൂ (ALBERT CAMUS) എന്ന ഫ്രെഞ്ചുകാരനെക്കാരം നൂറുമടങ്ങു മഹിമയുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാർ ഫ്രാൻസിൽതന്നെ ഉണ്ടെന്നും, അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മാനം നൽകിയത് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളുടെ കമ്യൂണിസ്റ്റ്വിരുദ്ധശക്തിയെക്കുറിച്ചു പ്രസാധകന്മാർ നടത്തിയ പ്രചാരണത്തിൻെറ ഫലമായിട്ടാണെന്നും ഫ്രെഞ്ചുകാരനായ ഒരു യുവകവി എന്നോടു പറഞ്ഞതോൎക്കുന്നു.

ഇമ്മാതിരി ഉപായങ്ങളോ സഹായങ്ങളോ സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടല്ല വള്ളത്തോളിന് ആരാധ്യമായ സംസ്കാരനേതൃത്വം ലഭിച്ചത്. ''മലയാം പള്ളിക്കൂട''ത്തിൽ പഠിച്ചിരുന്നവർക്കുമാത്രം വായിക്കുവാൻ താല്പര്യംതോന്നിയ ഒരു ഭാഷയിലാണ് അദ്ദേഹം കവിതയെഴുതിയത്. പഴയ ഏഴാംക്ലാസ്സും ഒമ്പതാംക്ലാസ്സും വിദ്വാൻപരീക്ഷയും ജയിച്ച് അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിൽ അരിഷ്ടിച്ചു കഴിഞ്ഞ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ സാഹിതീഭക്തന്മാർ, ''ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധ''ന്റെ ഒരു പ്രതി വിലക്കു വാങ്ങുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതു മുഴുവനും നോട്ടുബുക്കിൽ പകർത്തിയെടുത്തു പഠിക്കുകയും, അമ്പലമുററത്തും ആററുമണൽപ്പുറത്തും ചെന്നിരുന്നു ചുററും കൂടുന്ന ചെറുപ്പക്കാരെ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ച് അതിന്റെ കാവ്യഭംഗികൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു മദ്ധ്യവേനൽ ഒഴിവുകാലത്തു പമ്പാനദിയിലെ വിശാലമായ മണൽപ്പുറത്തുവെച്ച് ഒററക്ഖദർമുണ്ടുകാരനായ ഒരു നാട്ടുഭാഷാദ്ധ്യാപകൻ നടത്തിവന്ന കവിതക്ലാസ്സിൽവെച്ചാണ് വള്ളത്തോൾ എന്നും സാഹിത്യമഞ്ജരി എന്നും ഉള്ള പേരുകൾ ഞാൻ ആദ്യം കേട്ടത്. ആ രംഗം ഞാൻ ഇന്നുമോർക്കുന്നു.

നേരിട്ടങ്ങയെ നോക്കിനിന്നു കുശലം
    പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടീടുമി—
ദ്ദാരിദ്ര്യാതുരതൻ മലർന്ന മലർപോ—
    ലുള്ളോരു പാണിദ്വയം
പൂരിക്കുന്നതിനെത്രവേണ മമലാകാ—
    ശത്തു തങ്കദ്രവം
കോരിത്തൂകുമജാത്മജേ! തവ കൃപാ—
    സമ്പത്തു തൻ തുള്ളികൾ.

എന്ന ശ്ലോകം ചൊല്ലിയപ്പോഠം അദ്ദേഹത്തിൻെറ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞതും അതിൽ അസ്തമയ സൂര്യൻെറ ചെങ്കതിരുകഠം പ്രതിഫലിച്ചതും ഞങ്ങഠം കണ്ടു. സ്കൂഠം കുട്ടികളായിരുന്ന ഞങ്ങഠംക്ക് വള്ളത്തോഠം കവിതയിൽ ആവേശം ജനിപ്പുവാൻ ഇമ്മാതിരി അനുഭവങ്ങഠം എന്തുമാത്രം സഹായിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞറിയിപ്പുവാൻ പ്രയാസമാണ്. നാട്ടുഭാഷകഠംക്കും ദേശീയ സാഹിത്യങ്ങഠംക്കും കഴിഞ്ഞ രണ്ടുമൂന്നു തലമുറക്കാലമായി ഭരണനയങ്ങളിലും പാഠപദ്ധതികളിലും അനുഭവിപ്പേണ്ടിവന്ന അവഗണനയ്ക്കിടയിൽ അവയെ സംരക്ഷിച്ചത് ആരുമറിയാത്ത ഈ സഹൃദയന്മാരാണ്. ഇവരുടെ ഹൃദയത്തിലാണ് വള്ളത്തോഠം വളരെക്കാലം ജീവിച്ചത്. ജന്മിമാരുടേയും ധനവാന്മാരുടേയും വീടുകളിൽ കയറിയിറങ്ങി തൻെറ കൃതികഠം വിററഴിച്ചെങ്കിലും ഈ സാഹിതീഭക്തന്മാരുടെ അഭിനന്ദനത്തിലും ആരാധനയിലും നിന്നാണ് ഒരു കവി എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്ന് സംതൃപ്തിയും ചാരിതാൎത്ഥ്യവും ലഭിച്ചത്.

ചെറുപ്പകാലത്ത് സംസ്കാരമാൎഗ്ഗത്തിൽ താൻ കണ്ട പ്രതിബന്ധങ്ങളെ മറികടക്കുവാൻ മാത്രമല്ല മാററിക്കളയുവാൻ തന്നെയാണ് വള്ളത്തോഠം യത്നിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൻെറ കവിയെന്നു നാം വാഴ്ത്തുന്നതിൻെറ രഹസ്യം ഇതാകുന്നു. പക്ഷെ ഈ നിൎവ്വചനത്തിന് പോരായ്മകളുണ്ടെന്ന് എനിയ്ക്കു തോന്നുന്നു. വള്ളത്തോഠം രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുന്നതിനുവേണ്ടി സമരഗാനങ്ങളെഴുതിയ ഒരു സാധാരണ കവിയല്ല. രാഷ്ട്രീയമായ അസ്വാതന്ത്ര്യം രോഗഹേതുവായിട്ടല്ല രോഗലക്ഷണമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടത്. രോഗകാരണം കിടക്കുന്നത് രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലത്തിലോ സമുദായമദ്ധ്യത്തിലോ അല്ലെന്നും, ഭാരതീയൻെറ വ്യാമോഹകബളിതമായ അ

ന്തരംഗത്തിലാണെന്നും ക്രാന്തദർശിയായ അദ്ദേഹത്തിന്ന് കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞു. വെള്ളക്കാരനെ വിരട്ടിയോടിയ്ക്കു വാനോ, നാട്ടുകാരനെക്കൊണ്ട് നിയമം ലംഘിപ്പിയ്ക്കുവാനോ ഉള്ള ഉത്തേജനമല്ല അദ്ദേഹം നൽകിയത്. എത്രയോ തലമുറകളായി നമ്മുടെ അസ്ഥിയിലും മജ്ജയിലും ചോരയിലും ഞരമ്പിലും ഇഴകിപ്പിടിച്ചുപോയ അടിമത്തത്തെയും അധഃകൃതബോധത്തെയും ഭീരുത്വത്തെയും മാററിക്കളയണമെന്നുള്ള ആഹ്വാനം അദ്ദേഹത്തിൻെറ അമൃതനിഷ്യന്ദികളായ ഗാനങ്ങളിൽ നാം മുഴങ്ങിക്കേട്ടു. കാവ്യലക്ഷ്മിയുടെ കാൽത്തളക്കിലുക്കങ്ങൾ പോലെ അന്തരാത്മാവിൻെറ മണിവേദിയിൽ അടിയ്ക്കടി അനുരണനം ചെയ്ത 'സ്വാതന്ത്ര്യം' എന്ന ശബ്ദത്തിൻെറ ശരിയായ അർത്ഥം എന്താണെന്നു നാം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു.

ചെങ്കോലു ദൂരത്തിട്ടു
  യോഗദണ്ഡെടുക്കുന്നു;
പൊൻകിരീടത്തെജ്ജടാ—
  ജൂടമായ് മാററീടുന്നു!
സ്വർഗ്ഗവും തൃണപ്രായം;
  നിങ്ങൾക്കു ജഗത്തിങ്കൽ
മൂഗ്യമായൊന്നേയുള്ളൂ—
  സ്വാതന്ത്ര്യം, സാക്ഷാൽ മോക്ഷം!

ഏതെല്ലാം രീതിയിലാണ്, എന്തെല്ലാം ഉപായങ്ങളിലൂടെയാണ്, എത്രയെത്ര പ്രാവശ്യമാണ്, അദ്ദേഹം നമ്മുടെ ഉൾക്കാഴ്ചയെ തെളിയിയ്ക്കുകയും, ആത്മാഭിമാനത്തെ തട്ടിയുണർത്തുകയും സംസ്കാരമഹിമയെ ഉയർത്തിക്കാട്ടുകയും ചെയ്തതെന്നു പറഞ്ഞാൽ തീരുകയില്ല. പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങളിലും പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങളിലും, പുരാണകഥകളിലും ചരിത്രവസ്തുതകളിലും, മധുരഭാവത്തിലും, മാതൃഭാവത്തി

ലും ശൈശവത്തിലും യൗവനത്തിലും വാദ്ധക്യത്തിലും, ശിവനിലും പാർവ്വതിയിലും, രാമനിലും സീതയിലും, കൃഷ്ണനിലും ക്രിസ്തുവിലും ബുദ്ധനിലും അള്ളാവിലും, എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാവ്യകല വ്യാപരിച്ചു. എല്ലാററിലൂടെയും സവിശേഷമായ ഒരു സംസ്കാരത്തിൻെറ സാരസർവ്വസ്വം പകൎന്നുതന്നു. താനൊരു കവിയാണെന്നുള്ള കാര്യം അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും വിസ്മരിച്ചില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യസമരവും ദേശീയ പ്രസ്ഥാനവും മററും കവിതയ്ക്കു വിഷയമായി എന്നല്ലാതെ കവിതയെ ജനിപ്പിയ്ക്കുകയല്ല ചെയ്തത്.

നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് എത്രയോ ചുരുക്കം ആളുകൾക്കു മാത്രമെ ഇങ്ങിനെ ഉത്തുംഗമായ സാംസ്കാരിക യത്നത്തിൽ മാത്രം വ്യാപൃതരായി ജീവിതം നയിയ്ക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളു. മനുഷ്യനു വിശപ്പും ദാഹവും കുടുംബഭാരങ്ങളും സാമൂഹ്യ ബന്ധങ്ങളും എല്ലാം ഉള്ളതുകൊണ്ട് കവിതയെഴുത്തും കഥകളി നടത്തിപ്പും എല്ലാം മററു ജോലിയൊന്നും ഇല്ലാത്തപ്പോൾ ചെയ്യാവുന്ന കാര്യങ്ങളായി ശേഷിയ്ക്കുന്നതേയുള്ളു. ഖേദകരമായ ഒരു അയഥാൎത്ഥതാബോധം അവയെ എപ്പോഴും അനുഗമിയ്ക്കുന്നു. ദൈനന്ദിന ജീവിതത്തിൻെറ പ്രയാസങ്ങളും സാമൂഹ്യ ബന്ധങ്ങളിൽ അന്തൎഭൂതമായ മത്സരത്തിൻെറ കാർക്കശ്യവും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്ന ആധുനികകാലത്തു ഇമ്മാതിരി യത്നങ്ങൾ വ്യൎത്ഥമാണെന്നും കഥയില്ലായ്മയാണെന്നുംകൂടി തോന്നിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. വള്ളത്തോൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഭാഗ്യവാനായിരുന്നു. കലയും കവിതയും സാംസ്കാരികാനുഭൂതികളുമാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതത്തിൽ പ്രാഥമ്യമൎഹിച്ചത്. അവയാണ് ഏററവും വലിയ യാഥാൎത്ഥ്യങ്ങളായി അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നിയത്. കുബേരനോ സന്യാസിയോ ഒന്നും ആയിരുന്നില്ലെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ ആധിഭൗ

തിക കാര്യങ്ങറം അയഥാൎത്ഥങ്ങളും അപ്രധാനങ്ങളും ആയിത്തീൎന്നിരുന്നു. ഒരു യഥാൎത്ഥ ഭാരതീയന്ന്, ഭാരതീയാദൎശങ്ങളോട് ആത്മാൎത്ഥമായ ഭക്തിയുള്ള മനുഷ്യന്, ഇതിൽ ചാരിതാൎത്ഥ്യത്തിന്നേ വകയുള്ളു. ധ്യാനംകൊണ്ടും സാധനകൊണ്ടും, അനുസ്യൂതമായ യത്നംകൊണ്ടും തൻെറ അനുഭൂതിക്ക് അടിക്കടി മിഴിവു വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്ന മനുഷ്യചിത്തത്തിന്നു കൈവരുന്ന മഹാനുഗ്രഹമാണിത്. ആദ്യമാദ്യം ക്ഷണികങ്ങളും ചഞ്ചലങ്ങളും, വല്ലപ്പോഴുമൊരിക്കൽ യാദൃച്ഛികമായ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു ലഭിക്കുന്നവയും ആയ അനുഭൂതികളെ സ്ഥിരനിഷ്ഠയോടെ നിരന്തരം പിൻതുടരുമ്പോറം അവക്ക് അത്യത്ഭുതകരമായ ഈ പരിവൎത്തനം സംഭവിക്കുന്നു. ക്ഷണികതയും ചഞ്ചലത്വവും മാഞ്ഞുപോകുന്നു. അനുഭൂതികറംക്കു സ്ഥിരഭാവം സിദ്ധിക്കുന്നു. അവ എല്ലാ യാഥാൎത്ഥ്യങ്ങളെക്കാളും യഥാൎത്ഥമായിത്തീരുന്നു. ഉപാസനയുടെ തീക്ഷ്ണതയും നൈരന്തൎയ്യവും കൊണ്ട് ദൃഢവ്രതന്മാരും മഹോദ്യമന്മാരുമായ കവികറംക്കു അനുഭൂതിമാൎഗ്ഗേണ അവധാൎയ്യമാകുന്ന ഈ യാഥാൎത്ഥ്യം നിൎഗ്ഗുണ ബ്രഹ്മത്തെപ്പോലെ രുചിയും രസവും ഇല്ലാത്തതല്ല. അതു മാധുൎയ്യസാന്ദ്രമാണ്; സൗന്ദൎയ്യസാരമാണ്. ഈ അനുഗ്രഹത്തിന്നു വിധേയവും അതിൻെറ വാഹനവുമാകുന്ന കവിചിത്തം പ്രപഞ്ചത്തെ സാധാരണ മനുഷ്യർ കാണുന്നതുപോലെയല്ല കാണുന്നത്.

വള്ളത്തോറം ഈ നിലയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളത് നിസ്തൎക്കമാണ്. അദ്ദേഹം മറേറതോ ലോകത്തിലാണ് ജീവിക്കുന്നതെന്നു നമുക്കു എപ്പോഴും തോന്നിയിരുന്നു. ''ഗദകബളിതമായ കണ്ണുയുഗ്മം'' അതൊരു തോന്നൽ മാത്രമല്ലെന്നും തെളിയിച്ചു. എളുപ്പമൊന്നും ചെന്നെത്തുവാൻ കഴിയാത്ത, ഉത്തുംഗമായ, ആ ഭാവനാലോകത്തിൽനിന്നുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം കണ്ട കാഴ്ചകളുടെ

ഒരു ചെറിയ അംശം മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു നമു ക്കു ലഭിച്ച കൃതികളിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുള്ളു. അരനൂ ററാണ്ടിലധികം അനുസ്യൂതസേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടും, കേ രളഭാഷയുടെ കോമളസ്വരങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നെ പകൎന്നുത ന്നിട്ടും, വശ്യവചസ്സായ ഈ മഹാകവി ഇങ്ങിനെയൊരു പ്രതീതിയാണ് നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ അവശേഷിപ്പിക്കുന്ന തെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം ജീവിച്ച ഭാവനാലോകത്തിന്റെ ഔ ന്നത്യത്തെയും, അദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധിച്ച അനുഭൂതിയുടെ മഹത്വത്തെയും പററി ചിന്തിക്കുവാൻപോലും ഭയമാകുന്നു.

മിന്നൽനിൻ പള്ളിവാൾ മേഘംനിൻ പള്ളിത്തേർ,
ഉന്നതമാമിടി നിൻപടഹം
ശാശ്വതമാകുമകൃത്രിമശബ്ദങ്ങ—
ളീശ്വരി, നിൻ ജയകാഹളങ്ങൾ.

ശ്രീമത്താം നേർവഴികാട്ടും പ്രദീപമേ,
ഹാ! മൎത്ത്യജാതിതൻ ദുർമ്മോഹങ്ങൾ!
മാറാലകൊണ്ടു മറയ്ക്കാം പോലെന്നെന്നും
മാറാതെനില്പതാം നിൻവെളിച്ചം.

പ്രപഞ്ചകടാഹത്തിൽ നിറഞ്ഞു കവിയുന്ന അത്ഭുതസൗന്ദ ര്യത്തെ അതിന്റെ പൂൎണ്ണതയിൽ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കാലദേ ശാവരുദ്ധമായ മൎത്ത്യചിത്തത്തിനു ശക്തിയില്ല. നമ്മു ടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് അതിനെ അനവിഛിന്നമായി അഭി മുഖീകരിക്കുന്നതുപോലും അതീവദുഷ്കരമാണ്. നേരേ വന്നു നിപതിച്ചാൽ അതിന്റെ ശബ്ദം മനുഷ്യനെ ബധി രനാക്കിയെന്നു വരാം; അതിന്റെ തീക്ഷ്ണപ്രകാശം അവനെ അന്ധനാക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം. പക്ഷെ അ തിന്റെ പൂൎണ്ണതയിലുള്ള സാക്ഷാൽക്കാരത്തെ ജീവിത ലക്ഷ്യമായിക്കരുതി,

സ്വയമഥചെവിപോലെ മററുനാലി-
ന്ദ്രിയവുമിവന്നു വിനഷ്ടമാകിലാട്ടെ;
ഭയശമകരി, ചിത്തമണ്ഡയിൽത്താൻ
നിയതമുറയ്ക്കുണ,മെങ്കിൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥൻ.

എന്നു പ്രഖ്യാപിയ്ക്കുവാനും തൻെറ സാധന തുടരുവാനും കഴിയുന്ന ദൃഢവ്രതനും ആത്മശക്തനുമായ ഉപാസകന്ന് അപ്രമേയമായ ആ സൗന്ദര്യത്തിൻെറ സാക്ഷാൽക്കാരം സ്വാധീനമായിത്തീരുന്നു. മഹാകവി വള്ളത്തോളിന് ഇതു സാധിച്ചു എന്നുതന്നെയാണ് എൻെറ വിശ്വാസം.

പുരമഥന പുരന്ധ്രി, പുണ്യലക്ഷ്മി-
പുരടമണിപ്പുരയായ്,പ്പുരാണമായി,
പരസുഖമയുമായ നിൻ സ്വരൂപം
കരളിലിരിപ്പവനല്ലലെന്തു പിന്നെ?
മലർശരജയവൈജയന്തി, മഞ്ഞി--
ന്മലയുടെ മഞ്ജുളമംഗളക്കുരുന്നേ,
മലയജമഹനീയമന്ദഹാസാ-
മലവദനേ, ജയമാമറക്കഴമ്പേ!

എന്ന് അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനുഭൂതി അണപൊട്ടിയതുപോലെ തള്ളിമറിഞ്ഞു, കുതിച്ചുപാഞ്ഞു, പ്രവഹിയ്ക്കുന്നതു നോക്കുക. തൻെറ കവനശക്തിയുടെ അത്യുച്ചശൃംഗങ്ങളിൽ നില്ക്കുമ്പോഠം സൗന്ദര്യലോകത്തിൻെറ അന്തിമസീമകഠംവരെ അദ്ദേഹത്തിനു കാണുവാൻ കഴിയുന്നുണ്ടെന്നും അതിൻെറ അപ്പുറത്തുള്ളത്

*യതോ വാചോ നിവത്തന്തേ
അപ്രാപ്യമനസാ സഹ

* എവിടെനിന്നു വാക്കുകഠം മനസ്സോടൊപ്പം, ചെന്നെത്താൻ കഴിയാതെ, തിരിച്ചുപോരുന്നു.

എന്ന് തൈത്തരീയോപനിഷത്തിൽ പറയുന്ന അനുഭൂതി മണ്ഡലം മാത്രമാണെന്നും നമുക്ക തോന്നിപ്പോകുന്നു.

സൗന്ദര്യത്തിൻെറ ശ്രീകോവിലിലേയ്ക്കുള്ള വള്ളത്തോളിൻെറ തീർത്ഥയാത്ര താളലയശബ്ദരൂപമായ സോപാനപരമ്പരകളിലൂടെയാണ് നടത്തപ്പെട്ടത്. ഛന്ദസ്സിൻെറ ഏററവും നിഗൂഢമായ രഹസ്യങ്ങൾപോലും അദ്ദേഹത്തിനു ഹൃദിസ്ഥമായിരുന്നു. ഭാഷയുടെ മേൽ, മുമ്പൊരിയ്ക്കലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത മാർദ്ദവവും മസൃണതയും ഉദാരഭാവങ്ങളും ആരോപിയ്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നാം നിത്യവും കേട്ടു ശീലിച്ചവയും ഒരു മേന്മയും ഉണ്ടെന്നു തോന്നിയിട്ടില്ലാത്തവയുടെ പദങ്ങൾപോലും അദ്ദേഹം എടുത്തു യഥാസ്ഥാനത്തു പ്രയോഗിയ്ക്കുമ്പോൾ ഇന്ദ്രചാപവർണ്ണങ്ങൾ പ്രസരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പ്രകാശിയ്ക്കുന്നതു കാണാം. ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ മഞ്ജരിയും സംസ്കൃത വൃത്തങ്ങളിൽ സ്രഗ്ദ്ധരയും മററൊരു മലയാള കവിയുടെ കൈയ്യിലും ഇത്രത്തോളം വഴങ്ങിയിട്ടില്ല. വള്ളത്തോൾ കവിതയിൽ കിട്ടിയതിൽ കൂടുതലായി അഴകും മിഴിവും അവയ്ക്കു ലഭിയ്ക്കുക സാദ്ധ്യമാണെന്നും തോന്നുന്നില്ല. കന്നട ഭാഷക്കാരനായ ഒരു കവിയെ പരിചയപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, ഏതു വൃത്തത്തിലാണ് സാധാരണ എഴുതാറുള്ളതെന്നാണ് അദ്ദേഹം ആദ്യം ചോദിച്ചത്. അവക്കും സ്രഗ്ദ്ധരയുണ്ടെന്നും, അത് ആ കവിയ്ക്ക് ഏററവും പ്രിയപ്പെട്ട വൃത്തമാണെന്നും അറിഞ്ഞപ്പോൾ വള്ളത്തോളിനു സവിശേഷമായ ഒരു സന്തോഷം ഉണ്ടായപോലെ തോന്നി.

ഗ്രീസിലെയും ഇററലിയിലെയും ലോക പ്രസിദ്ധരായ പ്രതിമാശില്പികൾ മാർബിൾ കല്ലിൽ കാണിച്ച കൈവിരുതിനോടു കിടപിടിയ്ക്കുന്ന കലാവൈഭവമാണ്

മഹാകവി വള്ളത്തോറം മലയാളകവിതയിലൂടെ നമുക്ക് അനുഭവവേദ്യമാക്കുന്നത്. ഫിഡിയാസും ബർണിനിയും തങ്ങറം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് വെണ്ണക്കല്ലല്ല വെണ്ണനെയ്യാണെന്നുള്ള പ്രതീതി ജനിപ്പിയ്ക്കുന്നു. നേമ്മയേറിയ സാക്ഷാൽ പട്ടവസ്ത്രത്തിൽതന്നെയും നിമ്മിയ്ക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ചുളുക്കുകളും മടക്കുകളും സംവിധാന ഭംഗികളും കരിങ്കല്ലുപോലെ കഠിനമായ മാർബിളിൽ കൊത്തിയുണ്ടാക്കി, വീനസ്സിൻെറയും ഡേവിസ്സിൻെറയും, വിഗ്രഹങ്ങറംക്ക് ഉടയാടകറം ചാത്തി അവർ രൂപസൗന്ദ്യരത്തിൻെറ മഹനീയ മാതൃകകറം നിമ്മിയ്ക്കുന്നു. അതുപോലെ വള്ളത്തോറം, കിളിക്കൊഞ്ചലും, നിളാജലത്തിൻെറ കളകളവും, നക്ഷത്രങ്ങളും നൈതലാമ്പലുകളും തമ്മിലുള്ള നമ്മസല്ലാപങ്ങളും, വിഷുക്കണിയുടെ സുഷമാവിശേഷങ്ങളും, കേരള ഭാഷയിൽ പകത്തിയെടുത്തു കാവ്യലക്ഷ്മിയെ അണിയിയ്ക്കുന്നു. അസുലഭങ്ങളും അതിഗംഭീരങ്ങളുമായ ആശയങ്ങളോ തത്ത്വജ്ഞാനമൊ കൊണ്ടല്ല അദ്ദേഹം കവിതയെഴുതിയത്. പദങ്ങറംകൊണ്ടാണ്; ഭാഷകൊണ്ടാണ്; ഹൃദയഭാവങ്ങളെയും പ്രകൃതിഭംഗികളെയും ഭാവനയിൽ തിളങ്ങിയ സൗകുമാര്യങ്ങളെയും പ്രകടിപ്പിയ്ക്കുന്ന ഉപാധികറംകൊണ്ടാണ്. എന്തു പറയുന്നു എന്നതിലല്ല, എങ്ങിനെ പറയണം എന്നതിലാണ് അദ്ദേഹം ഏററവുമധികം ശ്രദ്ധിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികറം എത്രമേൽ സംഗീതവശഗമാണെന്നു, നല്ല ശിക്ഷണം സിദ്ധിച്ചവർ പാടിക്കേറംക്കുമ്പോറം മാത്രമേ നാം അറിയുകയുള്ളു. രാഗവും താളവും എല്ലാം ഒത്തിരിയ്ക്കും. അത്ഥവും തെളിഞ്ഞുനില്ക്കും.

വള്ളത്തോറം കവിതയിലെ ഏററവും നല്ല വരികറം തനി മലയാളത്തിൽ, സവ്വസാധാരണമായ പദങ്ങറംകൊണ്ടാണ് നിബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. പലപ്പോഴും ധാരാളം സം

സ്ക്കൃതപദങ്ങാം ചേൎത്തു ദീൎഘസമാസമായി നിൎമ്മിച്ച വരികാംക്കിടയിൽ ഇത്തരം ഭാഗങ്ങാം വിന്യസിച്ച്, ''നാടൻമൊഴിയുടെ അഴകു നോക്കു'' എന്ന ഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹം വായനക്കാരുടെ നേൎക്കു കണ്ണിറുക്കുന്നതുപോലെ തോന്നും. താഴെ ഉദ്ധരിയ്ക്കുന്ന ഭാഗങ്ങാം നോക്കുക. അടയാളമിട്ട (*) വരികളും ശ്രദ്ധിയ്ക്കുക.

സല്ലോകസ്പൃഹണീയസത്വമയിനിൻ
 തൂമന്ദഹാസാങ്കുരം
തെല്ലോ പാല്ക്കുളിതേച്ചിട്ടുന്നു തെളിയും
 പൂവെണ്ണിലാവിന്നുമേൽ*

....

ആ നീലസുസ്നിഗ്ദ്ധപക്ഷ്മനിബിഡമാ—
മീനീളമേറിയലോചനത്താൽ*

....

കൊള്ളാമോ ശ്രേയസ്സിൽസ്സംതൃപ്തിനമ്മാംക്കു;
വെള്ളിനിലാവിൽ കുളിച്ച രാവും.*
ചെമ്പൊന്നാമാദിത്യരശ്മിയെയാരാഞ്ഞു
മുൻപോട്ടു പോവതു കാണുന്നില്ലേ?*

....

മാരിനീൎത്തുള്ളിയ്ക്കു ചിപ്പിയുംപ്പുകാതെ*
മാൺപെഴും തൂമുത്തായ്ത്തീരുവാനും*
മാന്യരത്നാഹമാം മന്നവൻതൻ തിരു—
മാറിലണവാനുമാവതാണോ? *

....

കാഞ്ചനരേഖാങ്കവെൺപട്ടുറയിട്ട
കാൽ തൂക്കിയിട്ടുമിരുന്നരചൻ,
തെല്ലുഴിഞ്ഞുള്ള കാർക്കൂന്തലോ, വാർകുനു*
ചില്ലിയോ ചില്ലൊളിപ്പൂങ്കവിളോ*

ഏതേതു നോക്കേണമെന്നു മൃഗാക്ഷിതൻ
മെയ്ᵕതന്നിൽപ്പായുന്ന കണ്ണിണയെ*.

ഭാവനയുടെ രാജപാതയിലൂടെ, അന്തരാത്മാവിനെപ്പോലും ആനന്ദനൃത്തം ചെയ്യിക്കുന്ന താളമേളങ്ങളൊത്തു മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്ന ഭാഷാസുഷമയുടെ ഈ ഘോഷയാത്രയിൽ മലയാണ്മയുടെ വെന്നിക്കൊടികളാണ് പൊങ്ങിപ്പാറുന്നത്. മണിപ്രവാളകവികൾ ''മുത്തും പവിഴവും പോലെ'' എന്നു പറഞ്ഞെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ പാലും വെള്ളവും എന്നപോലെ കരുതിയാണ് ആര്യദ്രാവിഡഭാഷകളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തത്. കാവ്യകലയുടെ മാനസസരസ്സിൽ ചിരകാലം വിഹരിച്ച ഈ രാജഹംസം അവയെ വേർതിരിച്ചെടുക്കുകയും പാല്ക്കടലിൻെറയും ഗംഗാജലത്തിൻെറയും വിശുദ്ധികൾ നമ്മെക്കൊണ്ടു ആസ്വദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാവ്യാനുഭൂതിയുടെ തുംഗമണ്ഡലങ്ങളിൽ ചെന്നെത്തുമ്പോൾപ്പോലും വള്ളത്തോൾ തൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യബുദ്ധിയും സംസ്കാരാഭിമാനവും കൈവെടിയുന്നില്ല. അദ്ധ്യാത്മസത്തയുടെ അതിവിശുദ്ധരൂപങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുവാനും, സ്വന്തവും സ്വതന്ത്രവുമായ ആഭ്യന്തരശക്തികളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുവാനുമാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ യത്നം.

വല്ലാത്ത ദേവകൾ വരുത്തുവതും സഹിപ്പോ—
ന്നല്ലായിരുന്നു ഹഹ! ഭാരതപൂർവ്വരക്തം.

എന്നു പറഞ്ഞത് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാവ്യകലയ്ക്കും യോജിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. അമൃതതുല്യമായ സാക്ഷാൽ ദേവഭാഷയെപ്പോലും ആവശ്യത്തിലധികം ആശ്രയിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മതമല്ല. തനിക്കും തൻെറ ഭാഷയ്ക്കും അത്ഭുതകരമായ കഴിവുകളുണ്ടെന്നു തെളിയിക്കുകയും, അവയെ പരമാവധി പ്രയോഗിച്ചു തൻെറ സാംസ്കാരിക സാ

ക്ഷാൽക്കാരത്തിനു് ആവിഷ്കരണം നല്കുകയുമാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നതു്.

ഭാഷ വെറുമൊരു വാഹനമാണെന്നും മററെന്തിൻേറയോ ചിഹ്നം മാത്രമാണെന്നും പറയാറുണ്ട്. സാധാരണ മനുഷ്യർ ദൈനന്ദിന വ്യവഹാരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽപോലും ഈ വാദം അബദ്ധമാണെന്നു് ആധുനിക ഗവേഷണങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചാഭിമുഖമായ ആത്മാവിന് ചുററുപാടും നിന്നു ലഭിക്കുന്ന പ്രചോദനങ്ങൾക്കു കണക്കില്ല. ഇവയിൽ ചിലതിനെ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുക്കുക എന്നതിലാണ് മനുഷ്യൻെറ അനുഭൂതി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അവൻെറ ചേഷ്ടകളാകട്ടെ ഈ അനുഭൂതികളെ ചില പ്രത്യേക രീതികളിലും മാതൃകകളിലും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിലും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന രീതിക്കും സംഘടിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിനും ഭാഷയുടെ ഘടനാവൈചിത്ര്യങ്ങളോടും ഭാഷാശീലങ്ങളോടും ഉററബന്ധമുണ്ടെന്നാണ് ആധുനിക ചിന്തകന്മാർ സമർത്ഥിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ ഭാഷാശീലങ്ങളും ഭാഷയുടെതന്നെ സ്വഭാവ വിശേഷങ്ങളും നൽകുന്ന അച്ചിൻെറ ആകൃതിക്കു് അനുസരണമായിട്ടാണ് നമ്മുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രവണതകൾ ആവിഷ്കൃതമാകുന്നതു്. നമ്മുടെ കലയും കവിതയും മാത്രമല്ല ഭാവങ്ങളും ഭീതികളും ദുഃഖങ്ങളും ദ്വേഷങ്ങളും എല്ലാം ഇങ്ങിനെ നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയുമായി കെട്ടുപെട്ടുകിടക്കുന്നു. അന്തരാത്മാവിൻെറ അനന്തനീലിമയിൽ നിന്നു് ഭാവനയുടെ പൊൻചിറകുകളിൽ, ബോധത്തിൻെറ ദീപപ്രകാശത്തിലേയ്ക്കു അടിയന്തിരസ്വഭാവത്തോടെ പറന്നെത്തുന്ന കവിവാക്കുകൾക്കു സഹൃദയൻെറ മേലുള്ള അത്ഭുതകരമായ സ്വാധീനശക്തിയുടെ രഹസ്യം ഇതാകുന്നു. ഈ വസ്തുത പരിപൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ് മഹാകവി

വള്ളത്തോറം ദീഘവും ദീപ്തിമത്തുമായ തൻെറ സാഹിത്യ സേവനം നിർവഹിച്ചത്. കേരളീയ ജീവിതത്തിൻെറയും കേരള സംസ്കാരത്തിൻെറയും കേന്ദ്ര സത്തകളെത്തന്നെയാണ് അദ്ദേഹം കൈകാര്യം ചെയ്തത്. എത്രയോ തലമുറക്കാലം തിരോഹിതമായിക്കിടന്ന അവയുടെ അഴകും അത്ഭുതശക്തികളും അതുല്യമായ രീതിയിൽ അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചു. ചരിത്രത്തിൻെറ ഗതിയിലുണ്ടായ ഭാഗ്യദോഷത്താൽ കണ്ണിൽ ഇരുട്ടു കയറിയ പൗരസ്ത്യലോകം സാംസ്കാരികമായ സ്ഥലജലഭ്രാന്തിയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലത്താണ് അദ്ദേഹത്തെ ''നദീവതംസപ്പൊന്നായ'' നിളാദേവി കേരളത്തിനു കാഴ്ചവെച്ചത്. ആധുനികജീവതമാകുന്ന മഹാഭാരതയുദ്ധത്തിൽ അദ്ദേഹം ഗംഗാപുത്രനായ ഭീഷ്മരെപ്പോലെ വളരുകയും സർവാരാധ്യമായ പദവിയെ പ്രാപിച്ച് സംസ്കാരമണ്ഡലത്തിലെ അദ്വിതീയാചാര്യനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഉഗ്രവ്രതങ്ങളും ദുഷ്കരകർമ്മങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു പ്രത്യേകവാസന ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. അധികാരനില (ശൂദ്രത്വം) കരുതാതെ രാമായണം തർജ്ജമ ചെയ്തതുകൊണ്ടാവാം ബാധിര്യം സംഭവിച്ചത് എന്നു പണ്ടാരോ പറഞ്ഞതിൻെറ വാശി തീർക്കുവാൻ വേണ്ടിക്കൂടിയല്ലേ അദ്ദേഹം ഈ അധികാരിതയുടെയെല്ലാം ആദിമൂലമായ സാക്ഷാൽ ഋഗ്വേദം തർജ്ജമ ചെയ്യാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതെന്ന് സംശയിച്ചുപോകുന്നു. എഴുപതു കഴിഞ്ഞ പ്രായത്തിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്ത മഹോദ്യമത്തിൻെറ ഫലമായി ഭാരതീയ ഭാഷകളിൽ ആദ്യമായി മലയാളത്തിനാണ് ഈ നേട്ടത്തിനുള്ള ഭാഗ്യം ലഭിച്ചത്. കേരളഭാഷയും കേരളീയരും മഹാകവി വള്ളത്തോളിനോട് എന്തുമാത്രം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്മരണയ്ക്കുമുമ്പിൽ എൻെറ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം.

4

കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസം

അല്പമൊരു ആശങ്കയോടു കൂടിയാണ് ഞാൻ കേരള സംസ്ഥാനത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നത്. ഇങ്ങനെ ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു സംസ്ഥാനം ഉണ്ടാകണമെന്ന് ആഗ്രഹിയ്ക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടോ, ഉണ്ടാകുന്നത് ആപത്താണെന്നു കരുതിയിട്ടോ അല്ല. തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂർ വേർപെട്ടു പോകുന്നതും തിരുവിതാംകൂർ എന്ന പേരുപോലും മാഞ്ഞുപോകുന്നതും ഓർത്തിട്ടുമല്ല. ഈശ്വരാനുഗ്രഹത്താൽ ചെറുപ്പം മുതല്ക്കേ മാതൃഭാഷയെ സ്നേഹിയ്ക്കുവാൻ ശീലിച്ച എനിയ്ക്കു കേരളം എന്നത് ആരാധ്യമായ ഒരു സങ്കല്പവും ഭാവനയിലൂടെ അനുഭവിച്ചറിയാവുന്ന ഒരു പരമാത്ഥവുമായിരുന്നു. ഈ പ്രതീക്ഷകളും സ്വപ്നങ്ങളും ഇന്നിതാ ഭാവനയുടെ ലോകത്തിൽ നിന്നു രാഷ്ട്രീയമായ യാഥാത്ഥ്യമായി രൂപം മാറിയിരിയ്ക്കുന്നു. എങ്കിലും, ചരിത്രപരമായി അത്യധികം പ്രാധാന്യമഹിയ്ക്കുന്ന ഈ സുവൎണ്ണസന്ദഭ്ത്തിൽ, പ്രജാപ്രഭുത്വത്തിന്റെ പുളകമണിഞ്ഞ ഭാരതഭൂമിയിൽ, കേരള ജനതയുടെ പ്രതിനിധികൾക്കുമാത്രം ഈ മംഗളകമ്മത്തിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ല. ഒരായിരം വഷത്തിനിടയ്ക്ക്, ഒരുപക്ഷെ ഒരിയ്ക്കൽ മാത്രം, ഒരു ജനതയ്ക്കു ലഭിയ്ക്കുന്ന ഭാഗധേയപരിപാകമാണിത്. പക്ഷെ ആ ശുഭമുഹൂത്തത്തിലാണ് നമ്മുടെ ഇടയ്ക്ക് ഭേദബുദ്ധിയും അനൈകമത്യവും പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചത്! ജനപ്രതിനിധികൾ മാത്രമല്ല, അവരെ തിരഞ്ഞെടുത്തവക്കും ഇതോക്കുമ്പോൾ ലജ്ജി

ട്ടാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഭാരതത്തിൽ ഉറച്ച കേന്ദ്രഭരണം ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നു കേരളത്തിലെ കഥ എന്താകുമായിരുന്നു എന്ന് ആലോചിയ്ക്കുമ്പോഠം ഞെട്ടിപ്പോകുന്നു. വിദ്യാസമ്പന്നരും സ്വരാജ്യസ്നേഹികളും എന്ന് അഭിമാനിയ്ക്കുന്ന നമുക്ക് സംസ്കാരത്തിൻെറയും ചരിത്രത്തിൻെറയും വെല്ലുവിളിയെ സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴിയാതെ വന്നതിൻെറ കാരണമെന്താണ്? മറെറാന്നുമല്ല, സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ ചാരിത്ര്യഹാനി തന്നെ. നമുക്ക് ഇഹപരങ്ങളിൽ പാവനമായും ആരാധ്യമായും യാതൊന്നും ഇല്ലെന്നായിരിയ്ക്കുന്നു. ഏതു വിഗ്രഹത്തെയും ഭഞ്ജിയ്ക്കുവാൻ നമുക്കു കൂസലില്ല. പണ്ടുകാലത്ത് പരലോകത്തിലുള്ള ചിലതിനെയെങ്കിലും നാം ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു. ആരും കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടും ഇല്ലാത്ത ഈശ്വരനിലെങ്കിലും നമ്മുടെ ജനങ്ങഠംക്ക് വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. ഭൗതികവാദത്തിൻെറ യുഗമായ ഇന്ന് അതു നിശ്ശേഷം മാഞ്ഞുപോയതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. അത് അങ്ങിനെ പോകേണ്ടതാണെന്നും, പോയതു നന്നായി എന്നും പലക്കും അഭിപ്രായമുണ്ട്. പോകട്ടെ. എന്നാൽ, കൺമുൻപിൽ കാണുന്ന വസ്തുക്കളിലുള്ള വിശ്വാസംപോലും നശിച്ചതാണ് ഏററവും നിർഭാഗ്യകരമായിരിയ്ക്കുന്നത്. ഈ നാട്ടിൽ എങ്ങോട്ടുതിരിഞ്ഞാലും കാണുന്ന വസ്തു ഒന്നേയുള്ളു—മനുഷ്യൻ. ആക്കും എവിടെയും കാണുകയും കേഠംക്കുകയും ചെയ്യാവുന്ന ഈ വസ്തുവിനെപ്പോലും വിശ്വസിയ്ക്കാതെ വന്നിരിയ്ക്കുന്നത് ഒരു മഹാശാപമല്ലാതെ മറെറന്താണ്? രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിലും സാമ്പത്തിക സംരംഭങ്ങളിലും സമുദായമദ്ധ്യത്തിലും എന്നു വേണ്ട ഏതു മണ്ഡലത്തിലും മനുഷ്യനെ മനുഷ്യൻ വിശ്വസിയ്ക്കാത്തതിൻെറ ലക്ഷണങ്ങളെ കാണാനുള്ളു. മാനുഷിക മൂല്യങ്ങഠംക്കു മാഹാ

ത്മ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കാലത്താണ് നാം ജീവിയ്ക്കുന്നതെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. പക്ഷെ വിശ്വസിയ്ക്കാവുന്ന ഒരു മൂല്യവുമില്ലാത്ത വസ്തുവായിട്ടാണ് നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഈ രാജ്യത്തെ മനുഷ്യൻ അധഃപതിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്.

നാം വിദ്യാസമ്പന്നരും വിജിഗീഷുക്കളുമാണെന്ന് വീരവാദം മുഴക്കുന്നത് വെറുതെയല്ലേ? ഭാരതത്തിലെന്നല്ല ലോകത്തിലാകമാനം തന്നെയും, വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കുന്ന ഭൂഭാഗങ്ങളാണ് കേരളത്തിലുള്ളത്. എങ്കിലും മുൻപന്തിക്കാരായ ഈ നാം എവിടെയാണ് ചെന്നു നില്ക്കുന്നതെന്നു നോക്കുക. ആധുനികകാലത്ത് അഭ്യസിപ്പിയ്ക്കപ്പെടുന്ന വിദ്യ നിർഗ്ഗുണമാണെന്നും, അത് നന്മയുടെ ഫലം ചെയ്യണമെന്നില്ലെന്നും, ചെയ്യാതിരിയ്ക്കുവാനാണ് എളുപ്പമെന്നും, കേരളം വിളിച്ചുപറയുന്നില്ലേ? തിരുവിതാംകൂർ—കൊച്ചിയിലെങ്കിലും, പ്രാഥമിക ദശയിലെങ്കിലും, വിദ്യാഭ്യാസം സൗജന്യവും ഏറെക്കുറെ സാർവ്വത്രികവും ആയിട്ടുണ്ട്. മൂവായിരത്തിലധികം പ്രൈമറി സ്കൂളുകളും 650 ഹൈസ്കൂളുകളും അൻപതിൽപ്പരം കോളേജുകളും ഉള്ള ഒരു ഭൂഭാഗമാണിത്. ഹൈസ്കൂളിൽ നിന്നു ജയിയ്ക്കുന്നതിൽ പകുതിയോളം കുട്ടികൾ ഇവിടെ സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പോകുന്നു. അമേരിയ്ക്കയിൽപ്പോലും 30 ശതമാനമേ പോകുന്നുള്ളു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ 7 ശതമാനം മാത്രം. എന്നിട്ടും ചരിത്രത്തിൻെറ പെരുവഴിയിൽ നാം അനാഥരായിട്ടാണ് തീൎന്നിരിയ്ക്കുന്നത്. ഇല്ല, നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം സഫലമായിട്ടില്ല. സമൂഹത്തോടു പൊരുത്തപ്പെട്ടു ജീവിയ്ക്കുവാൻ അതു നമ്മെ ശക്തരാക്കിയിട്ടില്ല. ഉപജീവനത്തിനുള്ള ഉപായമെന്നല്ലാതെ അതിന് മറെറാരു ധൎമ്മവും ഉള്ളതായി നാം കാണുന്നില്ല; അംഗീകരിയ്ക്കുന്നുമില്ല. ഇതാണ്

നമുക്കു പററിയിരിക്കുന്ന ആപത്ത്. ഒരു ജനസമുദായത്തിൻെറ മാനസികലോകം മുഴുവനും ഉപജീവനത്തെ മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കി രൂപവൽക്കൃതമായിരിക്കുന്നു.

ഇന്നു കാണുന്നതുപോലെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ആരംഭിച്ചിട്ട് നൂറു കൊല്ലത്തിലധികം ആയിട്ടില്ല. അതിനു വലിയ പ്രചാരം കിട്ടിയത് കഴിഞ്ഞ ഒരു തലമുറക്കുള്ളിലാണ്. ഇത്ര ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിന്നിടക്ക് കേരളീയജനതയുടെ മനോഭാവത്തെ അതെങ്ങിനെ ഉടച്ചു വാർത്തിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുക. ഒരു നൂറുകൊല്ലം കൂടി കഴിയുമ്പോഴും നമ്മുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കുമെന്നും ആലോചിക്കണം. ഇന്ന് ഈ രാജ്യത്തു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് രണ്ടു ലക്ഷ്യങ്ങളേ ഉള്ളൂ എന്നായിരിക്കുന്നു. ഒന്നുകിൽ ഒരു എഞ്ചിനീയറാകുക; അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ഡോക്ടറാകുക. വേണ്ടിടത്തോളം സൌകര്യം ലഭിച്ചെങ്കിൽ ഇൻടർമിഡിയററു ജയിക്കുന്ന ഒരൊററ വിദ്യാർത്ഥിയും മറെറാന്നിനും പോവുകയില്ലായിരുന്നു. പ്രവേശനം ലഭിക്കാത്തതുകൊണ്ടും പണമില്ലാത്തതുകൊണ്ടും മാത്രമാണ് മററു വിഷയങ്ങൾ പഠിക്കാൻ പോകുന്നത്. ഇന്ത്യൻ സർവ്വകലാശാലകൾ ഇരുപതു കൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും ഗെലീലിയോയുടെ ചെറിയ മാതൃകയിലുള്ള ഒരു വ്യക്തിയെ വീതം ജനിപ്പിച്ചാൽ അവയുടെ യത്നം സഫലമായതായി കണക്കാക്കാമെന്ന് രാധാകൃഷ്ണൻ കമ്മീഷൻെറ റിപ്പോർട്ടിൽ ഒരിടത്തു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതോർക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ പോക്കു കാണുമ്പോൾ ഇരുപതല്ല, രണ്ടായിരം കൊല്ലം കഴിഞ്ഞാലും, ഈ രാജ്യത്ത് സാങ്കേതികവിദഗ്ദ്ധന്മാരല്ലാതെ ശുദ്ധമായ ജ്ഞാനത്തിൻെറ ഉപാസകനും ഉപജ്ഞാതാവുമായ ഒരു ചിന്തകൻ ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം അത്രമേൽ പ്രയോജനത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പരിശീലനമായിത്തീർന്നി

രിയ്ക്കുന്നു. ഇന്നു സർവ്വസാധാരണമായിത്തീൎന്നിരിയ്ക്കുന്ന പഞ്ചവത്സരമനോഭാവത്തോടുകൂടിയല്ല ഞാൻ ഈ പ്രശ്നത്തെ നോക്കുന്നത്. ''നിങ്ങൾ ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്കാണ് പദ്ധതി ഉണ്ടാക്കുന്നതെങ്കിൽ ധാന്യംവളൎത്തുക. നൂറുകൊല്ലത്തേക്കാണെങ്കിൽ വൃക്ഷങ്ങൾ വളൎത്തുക. ആയിരം കൊല്ലത്തേയ്ക്കാണെങ്കിൽ മനുഷ്യരെ വളൎത്തുക.'' എന്നു ചൈനാക്കാരുടെ ഇടയ്ക്കൊരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ട്. മനുഷ്യരെ വളൎത്തുന്നതാണ് വിദ്യാഭ്യാസം. ഏതുതരം മനുഷ്യരെയാണ് നമ്മുടെ പദ്ധതികൾ വളൎത്തുവാനുദ്ദേശിയ്ക്കുന്നത്? ഇന്നു പ്രിയംകരമായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമൂല്യങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ, കൊല്ലന്മാരും ആശാരിമാരും വൈദ്യന്മാരും മാത്രമുള്ളതോ, അതു പററിയില്ലെങ്കിൽ, അവൎക്കുമാത്രം മേന്മയും നേതൃത്വവും ലഭിയ്ക്കുന്നതോ, ആയ ഒരു സമുദായമാണ് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഉണ്ടാകുവാൻ പോകുന്നതെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. പലരും വിചാരിയ്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ വേഗത്തിൽ ഈ ലക്ഷ്യം കൈവരുമെന്നും തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഈ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൻെറ അവശ്യഘടകങ്ങളാണ്; സംശയമില്ല. പക്ഷേ അച്ഛൻ പണിഞ്ഞ പുരയായാലും ആശാരി അതിന്നു കുററം പറയുമെന്നാണ് പഴമൊഴി. അപ്പോൾ, ആലയവും അണക്കെട്ടും പണിയുന്ന ആശാരിയും, ശരീരത്തിൻെറ പണിക്കുറ തീൎക്കുന്ന ആശാരിയായ വൈദ്യനും മാത്രമുള്ള ജനസമുദായം എത്രത്തോളം ഇണക്കവും വണക്കവും പൊരുത്തവും കലൎന്നതായിരിയ്ക്കുമെന്ന് ഊഹിയ്ക്കാവുന്നതാണ്.

വിദ്യ ധനമായി അധഃപതിയ്ക്കുന്നതുപോലെ മറെറാരു മഹാശാപമില്ല. ''ജ്ഞാനം ശക്തിയാണെ''ന്ന സിദ്ധാന്തം ഈ ദുരന്തനാടകത്തിൻെറ നാന്ദിയാകുന്നു. ഇത് അനുക്തസിദ്ധമായ ഒരു മഹാസത്യമായി നാം അംഗീകരിച്ചിരിയ്ക്കുകയാണ്. അത് എത്രയും വേഗം പ്രയോഗ

ത്തിൽ വരുത്തുവാൻ വെമ്പുകയുമാണ്. ഇതാണ് ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനപ്രമാണം. വിദ്യകൊണ്ട് ഇതല്ലാതെ മററന്തെങ്കിലും പ്രയോജനമുണ്ടെന്നു നമ്മുടെ ജനങ്ങൾക്കു തോന്നാതായിരിയ്ക്കുന്നു. ''അവൻ നാലക്ഷരം പഠിച്ചു നന്നായിവന്നാൽ നമുക്കും നല്ലതുതന്നെ'' എന്നാണ് മാതാപിതാക്കളും ബന്ധുമിത്രാദികളും പറയുന്നത്. നന്നായിവരുക എന്നതിനു ധനികനാവുക എന്ന അർത്ഥം മാത്രമേ എല്ലാവരും വിവക്ഷിയ്ക്കുന്നുള്ളു. ധനവും ക്ഷേമവും ഐശ്വര്യവും എത്രമേൽ ആവശ്യമാണെങ്കിലും ഒരു ജനതയ്ക്കു മുഴുവനും ലഭിയ്ക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ അർത്ഥവും ലക്ഷ്യവും ഈ മട്ടിലാകുന്നതു ശ്രേയോദർക്കമാണോ എന്നു നാം ആലോചിയ്ക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. കേരളീയജനതയ്ക്കു വന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള വൈഷമ്യങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിലുള്ള ഈ വികലവീക്ഷണത്തിൻെറ ഫലമാണെന്നു എനിയ്ക്കു തോന്നുന്നു. ''അവൻ നാലക്ഷരം പഠിച്ചു കണ്ണു തെളിയട്ടെ'' എന്നു പറയുവാൻ നാം മറന്നുപോയിരിയ്ക്കുന്നു. അറിവിന് അങ്ങിനെ ഒരു ലക്ഷ്യമുണ്ടെന്നുപോലും നാം അറിയാതായിരിയ്ക്കുന്നു. എങ്കിലും അതല്ലേ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പുരാതനവും സനാതനവുമായ ലക്ഷ്യം? ജ്ഞാനം സുഖമാണ്, മോക്ഷമാണ്, എന്ന ആദർശത്തെ വിസ്മൃതിയിൽനിന്നു വീണ്ടെടുക്കുവാനുള്ള യത്നമാണ് വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ആദ്യമായി ഉണ്ടാകേണ്ടത്. ഇതു കേട്ടാൽ വിവരമുള്ളവർ ചിരിയ്ക്കും എന്ന നിലപോലും വന്നിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും കേരളീയൻെറ സൽബുദ്ധി നശിച്ചിട്ടില്ലെന്നും വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മനോഭാവത്തിൽ ഈ ആദർശത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ള ഒരു പരിവർത്തനം കൈവരുത്തുവാൻ ഇനിയും കഴിഞ്ഞേക്കും എന്നും ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു. അവിദ്യയാണ് ഏററവും വലിയ ദുഃഖമെ

ന്നും ജ്ഞാനം മുക്തിസാധനയാണെന്നും, സത്യത്തിൻെറ സാക്ഷാൽക്കാരമാണ് ജീവിതത്തിൻെറ പരമമായ ലക്ഷ്യമെന്നും പ്രഖ്യാപിച്ച ഒരു സംസ്കാരത്തിൻെറ പിൻതുടച്ച്ക്കാരാണ് നാം. ആ പാരമ്പര്യത്തിൻെറ അവശിഷ്ടബീജങ്ങളെങ്കിലും നമ്മുടെ അന്തരംഗത്തിൽ കാണാതിരിക്കുമോ?

ഏറിയ കാലമായി നാം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രയാസങ്ങളും ദുരിതങ്ങളും അർത്ഥശാസ്ത്രപരങ്ങളാണെന്നും സമ്പത്തുണ്ടായാൽ സർവ്വവും ശരിയാകുമെന്നും ആണ് സാധാരണ ധാരണ. ഇതു സർവ്വാബദ്ധമാണെന്നുള്ളതിൽ എനിക്കു സംശയമേയില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കുശേഷം, കഴിഞ്ഞ നാലഞ്ചു കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ വിശേഷിച്ചും, നമ്മുടെ ദേശീയസമ്പത്തു സാരമായി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ശത്രുക്കാംപോലും സമ്മതിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും വ്യവസായത്തിലും, രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിൽ പൊതുവേയും, നമുക്കുണ്ടായ പുരോഗതി പ്രശംസാവഹമാണ്. എങ്കിലും മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള പെരുമാററം, കൂടുതൽ ദോഷപൂർണ്ണവും ഓരോ മനുഷ്യൻെറയും ജീവിതം കൂടുതൽ ദുഃഖമയവും ആയിട്ടുണ്ടെന്ന്, ആരും പറയാതെതന്നെ, നാം അറിയുന്നുണ്ട്. വിദ്യാമൃതം ഭുജിച്ചതിൻെറ സുഖാനുഭൂതികളല്ല, സമുദായശരീരത്തിൽ അവിദ്യാവിഷം വ്യാപിച്ചതിൻെറ ലക്ഷണങ്ങളാണ് കാണുന്നത്. മററു സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ കഥ എന്തായാലും, കേരളത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഏററവും വലിയ പ്രശ്നം ഇതാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ഭേദബുദ്ധിയും ശിഥിലവാസനകളുമാണ് നമ്മുടെ ഇടയ്ക്കു വളൻവരുന്നത്. അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൻെറ അഭിഷേകക്രിയകളും സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പൂച്ചുമരുന്നുകളുംകൊണ്ട് ഇതെല്ലാം മാറിപ്പോകുമെന്നു കരുതുന്നതു വ്യാമോഹമാണ്. ത്രിദോഷങ്ങളെക്കാരം ആഭ്യന്തരവും

സൂക്ഷ്മതരവുമായി വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽനിന്നുതന്നെ ഉളവാകുന്ന രോഗമാണിത്. തീക്ഷ്ണവും രൂക്ഷവും തിര്യക്കുകളെപ്പോലും ലജ്ജിപ്പിക്കുന്നതുമായ അവിദ്യയാണ് അതിൻെറ മൂലകാരണം. അന്തരംഗസംസ്കാരം, സാക്ഷാൽ വിദ്യാഭ്യാസം, മാത്രമേ അതിന്നൊരു സിദ്ധൌഷധമുള്ളു. നമ്മുടെ ചിത്തസത്വത്തെ ഗ്രസിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന മോഹാന്ധകാരത്തെ ദൂരീകരിയ്ക്കാതെ വ്യക്തികളെന്ന നിലയിലും സമഷ്ടി എന്ന നിലയിലും നമുക്കു മേൽഗതിയില്ല.

ഇന്ത്യയുടെ ഇതരഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ രണ്ടു തലമുറക്കാലമെങ്കിലും മുമ്പോട്ടു കടന്നാണ് കേരളീയരായ നാം നില്ക്കുന്നത്. മററു സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ജനങ്ങളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും ഇന്നും ഏറെക്കുറെ ശിലായുഗ ജീവിതത്തിൽ കഴിയുകയാണ്. നമുക്കുണ്ടായ ദുഃഖങ്ങൾ അവർ അനുഭവിയ്ക്കാനിരിയ്ക്കുന്നതേയുള്ളു. ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ വൈദ്യുതപ്രഭകൾ കാണുവാൻ അവക്ക് ഇനിയും ഭാഗ്യമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളത് വാസ്തവം തന്നെ. പക്ഷേ വിദ്യ ധനമായി അധഃപതിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ദോഷങ്ങളും അവർ അനുഭവിയ്ക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇതുമൂലമുണ്ടാകുന്ന കെടുതികൾ ആലോചിയ്ക്കുമ്പോൾ, അവയുടെ നടുവിൽത്തന്നെ നില്ക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ, ''അജ്ഞതസുഖം ആരാധ്യം'' എന്നുപോലും കൊതിച്ചുപോകും. അതു പക്ഷേ നിഷേധരൂപത്തിലുള്ള പ്രതികരണമാണ്. പുരുഷോചിതവുമല്ല. അതുകൊണ്ട് അജ്ഞതയിലേയ്ക്കു പിൻതിരിയുവാനല്ല ധീരമായ പരിവത്തനങ്ങൾ വരുത്തി നേർവഴിയെ മുന്നോട്ടു പോകുവാനാണ്. നാം ശ്രമിയ്ക്കേണ്ടത്. ഈ ധീരത നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഇല്ലാത്തതല്ല.

ഇടുങ്ങിനീണ്ടു കിടക്കുന്ന നമ്മുടെ ചെറിയ സംസ്ഥാനം ഭാരതീയ ജീവിതത്തിൻെറ പരീക്ഷണക്കുഴലാണ്.

ഏതെല്ലാം തരത്തിലുള്ള രാസപ്രയോഗങ്ങളാണ് ഇവിടെ നടന്നിട്ടുള്ളത്? മററാരുടെയും പ്രേരണകൊണ്ടല്ല, നമ്മുടെ ഇഷ്ടംകൊണ്ടുതന്നെയാണ്, എത്രയോ നൂററാണ്ടുകളായി നാം നമ്മുടെ സാമൂഹ്യചേതനയെ അതികക്ശമായ ഈ അഗ്നിപരീക്ഷകഠംക്ക വിധേയമാക്കിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നത്. അഭിമാനകരമായ ആത്മവീര്യവും സാഹസബുദ്ധിയും ഇതിൽ അന്തഭ്വിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആരെയും അ സ്ഥാളിപ്പിയ്ക്കുന്ന ത്യാഗസന്നദ്ധതയും. ഒരു പക്ഷേ ഇതു തന്നെയല്ലെ കേരള സംസ്കാരത്തിൻെറ സവിശേഷസ്വഭാവം? അകന്നിരുന്ന ഹോമം കഴിയ്ക്കുവാനല്ല, ഒരു ഹോമദ്രവ്യമായി സ്വയം രൂപാന്തരപ്പെട്ട്, അഗ്നികുണ്ഡത്തിലൂടെ കടന്നുവരുവാനല്ലേ നാം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്? ആവേശം പൂണ്ട് ''ആഴിയിൽ ചാടുക്''യും തുള്ളിയുറഞ്ഞു തീക്കനൽക്കട്ടകഠം കോരിക്കളിയ്ക്കുകയും ചവുട്ടിക്കെടുത്തുകയും, തീക്ഷ്ണവും, നോക്കി നില്ക്കുന്നവക്ക ഭയാനകവുമായ രീതിയിൽ, ശാന്തിനേടി ആത്മസന്തപ്പ്ണം സാധിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് നമുക്ക് പണ്ടേയുള്ള പതിവല്ലേ? മന്ദഗതിയും ക്രമപ്രവൃദ്ധവും അനുസ്യൂതവുമായ സ്വച്ഛന്ദസംതൃപ്തികഠം നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിന് അനുയോജ്യമല്ലെന്നു വരുമോ? ഈ ചോദ്യങ്ങഠംക്ക സമാധാനം കണ്ടെത്തുവാനുള്ള സൌകര്യമാണ് കേരളസംസ്ഥാനത്തിൻെറ സംസ്ഥാപനത്തോടുകൂടി നമുക്ക ലഭിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ നമുക്ക നേരിട്ടിരിയ്ക്കുന്നത്, സാംസ്കാരികമായ മാഗ്ഗഭ്രംശമല്ലെന്നും, സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ നാം അനുഭവിയ്ക്കുന്ന പ്രയാസങ്ങഠം നിലനില്ക്കുകയില്ലെന്നും, ഒരു ജനത എന്ന നിലയിൽ നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിൽ അന്തർലീനമായ പരീക്ഷണോത്സുകതയുടെ ഫലങ്ങഠം മാത്രമാണ് ഇതെല്ലാമെന്നും കേരളസംസ്ഥാനം തെളിയിയ്ക്കുവാൻ ഇടയാകട്ടെ എന്ന്

എൻെറ ഹൃദയം പ്രാൎത്ഥിയ്ക്കുന്നു. ഓരോ കേരളീയനും ഈ മംഗളദിനത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രാൎത്ഥിയ്ക്കുമെന്നാണ് എൻെറ വിശ്വാസം. നാം ഈ മണ്ണിൽ പിറന്നവരും പിറന്ന മണ്ണിനെ സ്നേഹിയ്ക്കുന്നവരുമാണ്. എവിടെയെല്ലാം പോയാലും എന്തൊക്കെ നേടിയാലും, അവസാനം ഈ മണ്ണിൽത്തന്നെ ലയിക്കണമെന്നാണ് നമ്മുടെ അഭിലാഷം. മഴവെള്ളം മാത്രമല്ല അതിനെ ആർദ്രമാക്കുന്നത്. അഭിമാനം രക്ഷിയ്ക്കുവാനും പൊതുനന്മയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയും പൊരുതി മരിച്ച പുരുഷകേസരികളുടെ അമ്മമാർ കരിങ്കുവളപ്പൂവുപോലെയുള്ള കണ്ണുകളിൽനിന്നു തുടച്ചെറിഞ്ഞ ബാഷ്പജലത്താലും അതു സംസിക്തമായിരിയ്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ യാതനയും വേദനകളുംകൊണ്ടു, ചെറുതെങ്കിലും ചിരമനോഹരമായ ഈ പുണ്യഭൂമി, ഭാസുരചരിതയായ ഭാരതവൎഷത്തിനുതന്നെയും മാൎഗ്ഗദീപമായി പരിണമിയ്ക്കുമെങ്കിൽ അതിലുപരിയായ ഒരു ചാരിതാൎത്ഥ്യം മറെറന്തുള്ളൂ. ഏതിരുട്ടിലും വെണ്മപൂശി, നെൽവയലുകളുടെ അരികുചേൎന്നു വരിവരിയായി വളൎന്നു നില്ക്കുന്ന കമുകുകൾപോലെ കേരളമാതാവിൻെറ യശഃസ്തംഭങ്ങൾ ഉയരുമാറാകട്ടെ. കേരദ്രുമങ്ങൾ കുട പിടിയ്ക്കുകയും ആററുദർഭകൾ വെൺചാമരം വീശുകയും ചെയ്യുന്ന അമ്മയ്ക്കു് ആയിരമായിരം പ്രണാമങ്ങൾ.

5

ആധുനിക കവിത

പാശ്ചാത്യർ നാലര നൂററാണ്ടുകാലം ഭൂമുഖത്തു നടത്തിയ രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിൻെറ ഫലമായി ഇന്നു മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവനുംതന്നെ യൂറോപ്യൻ സംസ്കാരത്തിൻെറ വെൺകൊററക്കുടയുടെ നിഴലിലാണ് ജീവിക്കുന്നത്. രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യവും, ഒരുപക്ഷെ സാമ്പത്തികസ്വാതന്ത്ര്യവും, ചിലരെല്ലാം നേടിയിട്ടുണ്ട്; എങ്കിലും പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിൻെറ സർവ്വാധിപത്യം ഇന്നും അഭംഗുരമായിത്തന്നെ നില്ക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയ—സാമ്പത്തിക മണ്ഡലങ്ങളിൽനിന്നു ബഹുദൂരം അകന്നുകിടക്കുന്ന കവിതയുടെ ഗന്ധർവ്വലോകത്തിലും ഈ വൈദേശികാധിപത്യം കാണാവുന്നതാണ്. ആധുനികകവിതയെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നാം ഈ വസ്തുത ഓർമ്മിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പാശ്ചാത്യകവിതയുടെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ അതിൻെറ പുരോഗതി സ്ഥൂലത്തിൽനിന്നു സൂക്ഷ്മത്തിലേക്കും ബാഹ്യത്തിൽനിന്നു ആഭ്യന്തരത്തിലേക്കുമാണെന്നു കാണാം. ബാഹ്യപ്രകൃതിയുടെ സൗന്ദര്യങ്ങളും, ജീവചൈതന്യത്തിൻെറ ബഹിഃസ്ഫുരണങ്ങളും, ബഹിർഗതങ്ങളായ ഹൃദയഭാവങ്ങളുമാണ് അതിനെ എത്രയോ നൂററാണ്ടുകളായി—സഹസ്രാബ്ദങ്ങളായി എന്നുതന്നെ പറയാം—ആകർഷിച്ചിരുന്നത്. (കവിത എന്ന പദംകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്ന കലാരൂപത്തിൻെറ കാര്യമാണ് പറയുന്നത്; കാവ്യങ്ങളുടെയോ പദ്യസാഹിത്യത്തിൻെറയോ അല്ല.)

ഇതിനൊരു വ്യത്യാസം വന്നത് 19—ാം നൂററാണ്ടിൻെറ അവസാനത്തോടുകൂടിയാണ്. ഇന്ദ്രിയഗോചരമായ പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവനും ഭൗതികശാസ്ത്രം കരസ്ഥമാക്കി. വിവരിച്ചും വ്യാഖ്യാനിച്ചും അപഗ്രഥിച്ചും അന്യഥാകരിച്ചും അതിൻെറ സുന്ദരഭാവങ്ങളെയെല്ലാം അതു ഛിന്നഭിന്നമാക്കി. അഖണ്ഡവും അത്ഭുതകരവുമായ അനുഭൂതികളെ ഇല്ലാതാക്കി. സൂര്യനും ചന്ദ്രനും ഉദയവും അസ്തമയവും മഴവില്ലും പനിനീർപ്പൂവും സ്ത്രീയും പുരുഷനും എല്ലാം പൂർണ്ണമായി അപഗ്രഥിക്കപ്പെട്ടു; വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടു.

ഇതൊക്കെ സംഭവിച്ചിട്ടും കവിതയിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന ആനന്ദവും, അതു ജനിപ്പിക്കുന്ന ജിജ്ഞാസയും അവശേഷിക്കുന്നതായി ചില കവികൾക്കെങ്കിലും തോന്നുകയുണ്ടായി. കാവ്യാനുഭൂതി വെറും മരുജലഭ്രാന്തിയാണെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും ബാഹ്യപ്രകൃതിയിൽ കവിതയുടെ ഉറവിടങ്ങൾ ഉണങ്ങിപ്പോകുന്നതായിട്ടാണ് അവർക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടത്. ഈ മോഹഭംഗം ദുസ്സഹമായിരുന്നു. അതിൽനിന്നു രക്ഷനേടുവാൻവേണ്ടിയാണ്, കവിതയുടെ രഹസ്യമെന്തെന്ന് അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ട് അവർ വാക്കുകളുടെ പിന്നിലേയ്ക്കും ബോധത്തിൻെറ ഉള്ളറകളിലേയ്ക്കും അനുഭൂതിയുടെ ആഴങ്ങളിലേയ്ക്കും തിരിഞ്ഞത്.

അവർ അന്നുവരെ അവഗണിച്ചിരുന്ന ഒരു ലോകമാണത്. ഏകദേശം ഇക്കാലത്തുതന്നെ, ഫ്രോയ്ഡിനെപ്പോലെയുള്ള മനശ്ശാസ്ത്രനിരീക്ഷകന്മാർ മനുഷ്യൻെറ ആഭ്യന്തരലോകത്തെ ഹീനവും നീചവും നികൃഷ്ടവുമായ ഒരു തമോഗർത്തമായി ചിത്രീകരിക്കുകയുണ്ടായി. (ആദാമിൻെറ പതനത്തിൽ പ്രകീർത്തിതമായ ആദ്യപാപത്തിൻെറ കരിനിഴലായിരിക്കുമോ ഇമ്മാതിരി നിരീക്ഷണങ്ങളുടെ

ആസ്പദം?) എങ്കിലും ചേതനയുടെ ഉള്ളിലുള്ളതു മുഴവനും ഇരുട്ടാണെന്നു സമ്മതിയ്ക്കുവാൻ അനുഗൃഹീതരും ജിജ്ഞാസുക്കളുമായ ഈ കവികൾ തയ്യാറായില്ല. മനശ്ശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തങ്ങൾ എന്തു പറഞ്ഞാലും അനുഭൂതിയുടെ സാക്ഷിപത്രം അവിശ്വസിയ്ക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. ഇക്കാരണങ്ങളാലാണ് പാശ്ചാത്യകവിത അന്തർമുഖമായത്. യൂറോപ്യൻ സംസ്കാരം യഥാർത്ഥത്തിൽ തന്നിലേയ്ക്കും പിന്നിലേയ്ക്കും കണ്ണുതിരിച്ചത് ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ്.

എത്തുംപിടിയുമില്ലാത്ത ഈ ആഭ്യന്തരലോകത്തിൽ, സൗന്ദര്യാനുഭൂതിയുടെ ശരിയായ ഉറവിടങ്ങളിൽ, അസ്തിത്വത്തിൻെറ അണിയറയിൽ, വാഗ്ദേവതയുടെ കാൽത്തളക്കിലുക്കങ്ങളിൽനിന്നു മാത്രം വഴിയറിഞ്ഞുപതുക്കെപ്പതുക്കെ ചുവടുകൾവെച്ച്, ആത്മജ്ഞാനത്തിലേയ്ക്കും അനശ്വരമായ ആനന്ദത്തിലേയ്ക്കും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഒരു മഹായത്നമാണ് ഇന്നത്തെ പാശ്ചാത്യകവിത. സുപരിചിതങ്ങളായ മാർഗ്ഗദീപങ്ങളും ലക്ഷ്യനിർദ്ദേശങ്ങളും ഒന്നും അവിടെ കാണാനില്ല. സാധാരണരൂപങ്ങളും ഭാവങ്ങളും എല്ലാവരും അറിയുന്ന സ്തോഭങ്ങൾപോലും മാഞ്ഞുപോയിരിയ്ക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തിൻെറ നിത്യഭാസുരങ്ങളായ സ്മാരകങ്ങൾപോലും പിൻതള്ളപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു.

Where is the wisdom we have lost in knowledge?
Where is the knowledge we have lost in information?
The cycles of Heaven in Twenty centuries
Bring us farther from God and nearer to the dust.

(T. S. Eliot)

നമ്മുടെ കവിതയും ഈ നിലയിലാണ് ഇന്ന് എത്തിച്ചേർന്നിരിയ്ക്കുന്നത്. പാശ്ചാത്യസംസ്കാരവുമായി വലിയ വേഴ്ചയൊന്നുമില്ലാത്ത കവികളും, അ തിനെ വെ

റുക്കുന്ന കവികഠം പോലും, ഇപ്പറഞ്ഞതുപോലെയുള്ള അന്വേഷണത്തിനും അദ്ധ്വാനത്തിനും പ്രേരിതരായിത്തീന്നിരിയ്ക്കുന്നു. പൂവ്വരീതികഠം ഉപേക്ഷിച്ച്, കാവ്യാനുഭൂതിയുടെ ഉള്ളറകളിൽത്തന്നെ ഉൽഖനനം നടത്തുവാൻ അവർ ഉദ്യമിച്ചുതുടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നു. ആധുനിക മനുഷ്യൻ —അറിഞ്ഞാലും ഇല്ലെങ്കിലും—പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിന്റെ കടലൊഴുക്കുകളിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുകയാണെന്നുള്ളതാണ് ഇതിന്റെ കാരണം. ഈ രാജ്യത്തെ സഹൃദയസമുദായത്തിന്റെ ലോകവീക്ഷണം—മനോഭാവം, ജീവിതപ്രതികരണങ്ങഠം — പാശ്ചാത്യരുടേതിൽനിന്നു വളരെയൊന്നും ഭിന്നമല്ലെന്നുവന്നിരിയ്ക്കുന്നു. ബാഹ്യലോകത്തിന്റെ അത്ഭുതപരിവേഷംഅവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നും മാഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.

കവികഠം സാമൂഹ്യചേതനയുടെ സ്ഥാനപതികളാണ്, ബുദ്ധിയിലല്ലാതെ, അനുഭൂതിയിൽ ചുററുമുള്ള സമുദായത്തിൽ നിന്നു് അകന്നുനില്ക്കുവാൻ അവക്കു സാധ്യമല്ല. അവരാണ് സമുദായത്തെ ബാധിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന മോഹഭംഗങ്ങഠം ഏററവും തീക്ഷ്ണമായ രീതിയിൽ അനുഭവിയ്ക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ജനങ്ങഠംക്കും ബാഹ്യലോകം ജഡമാത്രമായിത്തീന്നിരിയ്ക്കുന്നു എന്നുകണ്ട് അവരും ഉള്ളിലെ ലോകത്തിൽ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങഠം തേടുകയാണ്; അനുഭൂതിയുടെ അടിത്തട്ടുകളിൽ അന്വേഷണം നടത്തുകയാണ്. ഇന്നു നമ്മുടെ ഭാഷയിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്ന പുതിയ മാതൃകയിലുള്ള കവിതകഠം ഇതിന്റെ ഫലമാകുന്നു. അവയിൽ ടി. എസ്സ്. എലിയട്ടിന്റെയും, ഡബ്ല്യൂ. എച്ച്. ആഡന്റെയും, വലേറിയുടെയും, വെർഹീരന്റെയും കലാരീതികഠം കാണുന്നതു സ്വാഭാവികമാണ്. ഇത് അനുകരണംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതല്ല. സമസ്വഭാവമായ ചുററുപാടുകളിൽ കവികളുടെ

പ്രതിഭ ഏറെക്കുറെ സമസ്വഭാവമായ പ്രതികരണങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നു എന്നേയുള്ളൂ.

അനുകരണമാണെന്നു സംശയിക്കുവാൻ പോലും നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. എന്നെ വളരെ അധികം ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കവി ആയതുകൊണ്ടുകൂടി പറയുകയാണ്; പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ കവിത. അതിൽ ആശയവും ഭാവനയും കാടുകയറുകയാണെന്നു ഒററ നോട്ടത്തിൽ തോന്നിയേക്കാം. പറയാനുള്ളതു നേരെ പറഞ്ഞു, യുക്തിയുക്തമായി കാര്യവിചാരം ചെയ്യു ലക്ഷണമൊത്ത കവിതയെഴുതാൻ കുഞ്ഞിരാമൻനായർക്കു കഴിവില്ലെന്ന് ആരു പറഞ്ഞാലും ഞാൻ സമ്മതിക്കുകയില്ല. അത്തരം കവിത, സാക്ഷാൽ രാമായണകഥയെ ആസ്പദമാക്കിത്തന്നെ, അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ളതു ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള കവിതാരചനകൊണ്ട് തൻെറ ഉദ്ദേശം സാധിക്കുന്നില്ലെന്നും ചാരിതാർത്ഥ്യം ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നും കണ്ടിട്ടുതന്നെ ആയിരിക്കണം അന്യാസാധാരണമായ വാസനാശക്തിയും അഭ്യാസബലവുമുള്ള ഈ കേരളീയകവി വായനക്കാരനെ വിഷമിപ്പിക്കുന്ന കവിത എഴുതിത്തുടങ്ങിയത്. അദ്ദേഹം എലിയട്ടിൻേറയും മററും കൃതികൾ വായിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. എങ്കിലും ആധുനിക പാശ്ചാത്യകവിതയിൽ കാണുന്ന വിദ്യകൾ പലതും അദ്ദേഹം പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. കേരളീയസഹൃദയന്മാരുടെ ഹൃദയവിപഞ്ചികയിൽ അടിസ്ഥാനതന്ത്രികളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള വാങ്മയങ്ങളിൽ കൈവിരലുകൾ പായിച്ചു സ്മരണയുടെയും സംസ്കാരത്തിൻെറയും മുഴക്കം ജനിപ്പിക്കുക, ബാല്യംമുതല്ക്കേ കണ്ടിട്ടുള്ള അത്ഭുതദൃശ്യങ്ങൾ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുക, ഉല്ലേഖങ്ങളിൽ ചാടിക്കളിക്കുക, ഉൽപ്രേക്ഷകളെ വളച്ചൊടിക്കുക, യുക്തിയെ നട്ടംതിരിച്ചു കാര്യകാരണബന്ധത്തെ ഭഞ്ജിക്കുക, അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തി

ൻെറ അനുശാസനങ്ങളെ തൃണവൽഗണിയ്ക്കുക, ഭാവനയെ വളയമില്ലാതെ ചാടിയ്ക്കുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള അടവുകളെല്ലാം കാണാം. ഈ വിപ്ലവങ്ങളൊക്കെ നടത്തിയിട്ടും അത്യഗാധമായ കാവ്യാനുഭൂതി ഈ കവിതകളിൽ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. അരൂപങ്ങളും അവ്യക്തങ്ങളും, അതേസമയംതന്നെ അത്ഭുതകരങ്ങളും അന്യാദൃശങ്ങളുമായ തിളക്കങ്ങൾ, പകുതിപെറ്റ മേഘലങ്ങളിൽ കൊള്ളിമീൻപോലെ, അവയിൽ തുള്ളിക്കളിയ്ക്കുന്നു. വെളിച്ചം കാണുമ്പോൾ അവയുടെ കേളീരംഗം അടുത്തു മുമ്പിൽത്തന്നെ ആണെന്നു തോന്നും. പക്ഷേ ശ്രദ്ധയോടെ പരിശോധിയ്ക്കുമ്പോൾ നാം കബളിതരായെന്നു ബോദ്ധ്യമാകും. അടുത്തുകാണുന്ന മേഘലങ്ങൾക്ക് അപ്പുറം, അനുഭൂതിയുടെ ആഴങ്ങളിൽ അസ്തിത്വത്തിൻെറ അണിയറയിലാണ് ആ തിളക്കങ്ങൾ കളിയ്ക്കുന്നത്. കവിയും അവയുടെകൂടെ കളിയ്ക്കുകയാണ്; അവയെക്കൊണ്ടു സുന്ദരശില്പങ്ങൾ നിർമ്മിയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുകയാണ്.

മണൽത്തരിയ്ക്കും ബ്രഹ്മാണ്ഡമണ്ഡലത്തിനുമൊന്നുപോൽ
വിലയം വിട്ട ചൈതന്യകല കോരിവിളമ്പുവോൾ;
ചമ്പകാശോകപുന്നാഗസൗഗന്ധികസുമങ്ങളാൽ
സൗരഭം വീശുമാനീലപ്പൂരിവാർകുഴൽ ചിക്കുവോൾ;

ലളിതാസഹസ്രനാമം വായിച്ചിട്ടുള്ള വായനക്കാരൻെറ ഹൃദയത്തിൽ ഈ വരികൾ എന്തെന്ത് അനുഭൂതികളാണ് ജനിപ്പിയ്ക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞറിയിയ്ക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. ('ചമ്പകാശോകപുന്നാഗസൗഗന്ധികലസൽകചാ' എന്നു ലളിതാസഹസ്രനാമം) ഇതു മോഷണമല്ലേ എന്നു ചോദിയ്ക്കുന്നവരുണ്ട്. അതേ, മോഷണം തന്നെ! പറകൊട്ടി, കാഹളം വിളിച്ചു, സമസ്തലോകത്തെയും

അറിയിച്ചുകൊണ്ടു, സ്വന്തം സംസ്കാരത്തിൻെറ തുറന്നു കിടക്കുന്ന ഭണ്ഡാഗാരത്തിൽനിന്നു ആ വിലപ്പെട്ട രത്നത്തെ കവൻ്റെടുത്ത് അദ്ദേഹം വായനക്കാക്ക് സമ്മാനിക്കു കയാണ്. ആരും കാണാതെ, ആരും അറിയുകയില്ലെന്നുകരുതി പകപ്പുവകാശത്തിൽ പൂഴ്ത്തിവയ്ക്കുകയല്ല. കഴിവുള്ളവക്കെല്ലാം കടന്നെടുക്കാവുന്ന സംസ്കാരസമ്പത്തുകൾ ഈ രാജ്യത്തു കണക്കില്ലാതെ കിടപ്പുണ്ടു്.

യത്നാജ്ജിതങ്ങൾ കിടപ്പൂ ശതകോടി—
രത്നനിക്ഷേപമെന്നാശ്രമസീമയിൽ.

ഇരുചെവി അറിയാതെ, ദുരാഗ്രഹത്തോടെ, തൊട്ടു പോയാൽ കൈ വെന്തുപോകും. കുലവും നശിച്ചെന്നു വരാം. അതുമാത്രമേ സൂക്ഷിക്കാനുള്ളു.

നാലു ശ്ലോകങ്ങൾകൂടി ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അവ നല്കുന്ന അനുഭൂതികൾ വിശദമായി വണ്ണിച്ചുകേൾപ്പിക്കു വാൻ സാധ്യമല്ല. സാധിക്കുമായിരുന്നെങ്കിൽ കവിത എഴുതേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

പൂനിലാവൊളിയാം കാട്ടുപൂഞ്ചോലച്ചാത്തിനപ്പുറം
തിങ്ങിനില്ക്കും മഹാരണ്യഗോപുരങ്ങൾക്കുമപ്പുറം.
പൊൻതാഴികക്കുടം ചൂടിനില്ക്കുന്നു ദേവപൂജതൻ
വാദ്യഘോഷം മുഴങ്ങുന്ന വെളിച്ചത്തിൻെറയമ്പലം

* * *

പട്ടാംബരം പാറുമദ്രിമണിപീഠത്തിലൊക്കെയും
വൃന്ദാരകാച്ചിതസുമം കുന്നുകൂടിക്കിടക്കവേ,
അഹർമ്മുഖോത്സവോൽഫുല്ലപുണ്ഡരീകദളങ്ങളിൽ
ചിലമ്പിൻ കാന്തിയാൽ സ്വണ്ണപരാഗങ്ങൾ
പരത്തിയും;

* * *

സ്മിതം തൂകിത്തിളങ്ങുന്നു സച്ചിദാനന്ദരൂപിണി.

മിഴിവേറിയ ഭാവന, വിശദത്വം തികഞ്ഞ ചിത്രങ്ങൾ, അടക്കിവച്ച ആശയങ്ങൾ, ലക്ഷണമൊത്ത അലങ്കാരങ്ങൾ, പുരോഗമനപരമായ ചിന്താഗതി, തുടങ്ങിയ ഗുണങ്ങളാണ് കവിതയിൽ കാണേണ്ടത് എന്നു വാദിക്കുന്നവരിൽപ്പോലും ഈ വരികൾ അവാച്യമായ കാവ്യാനുഭൂതി ജനിപ്പിക്കുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. അക്കാര്യം അംഗീകരിക്കുന്നതും സമ്മതിക്കുന്നതും ഘനക്ഷയമാണെന്ന വിചാരമാണ് ആധുനികകവിതക്ക് ആപല്ക്കരമായിത്തീന്നിരിക്കുന്നത്. ഏതായാലും അതു നല്കുന്ന അനുഭൂതികളും ഉൾക്കാഴ്ചകളും ഇന്നത്തെ ജനസമുദായങ്ങൾക്ക് അപേക്ഷണീയങ്ങളെന്നല്ല അനപേക്ഷണീയങ്ങളുമാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. അന്യഥാ മാധുര്യമററ്, ഒരിക്കലും വിട്ടുമാറാത്ത ശൂന്യതാബോധത്താൽ വിവശമായ ആധുനികജീവിതത്തിൽ അവക്കുമാത്രമേ ധന്യത കലത്തുവാൻ കഴിവുള്ളു. മാനവചരിത്രത്തിലെ ഈ പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തിൽ സംസ്കാരത്തിലൂടെമാത്രം കൈവരുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികമായ ധന്യതാനുഭൂതി അത്യദ്ധ്വാനംചെയ്തുപോലും സമാജ്ജിക്കേണ്ട പുരുഷാത്ഥമായിത്തീന്നിരിക്കുകയാണ്.

കേരളീയരായ നമുക്കു കവിതയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ പരിഗണനകളിൽ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കാനുണ്ട്. നാം പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിൻെറ നിഴലിൽ ജീവിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നെങ്കിലും ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിൻെറ സന്താനങ്ങളാണെന്ന വസ്തുത കവിയും സഹൃദയനും ഒന്നുപോലെ ഓമ്മിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആഭ്യന്തരലോകം ഹീനമായ ഇരുട്ടാണെന്നു ഭാരതീയർ ഒരുകാലത്തും കരുതിയിട്ടില്ല. പാശ്ചാത്യമനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഏതെല്ലാം സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചാലും, എന്തെല്ലാം കണ്ടുപിടിച്ചാലും, ജീവചൈതന്യം സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമാണെന്നാണ് നമ്മുടെ ആചാര്യന്മാർ അനുഭവത്തെ സാക്ഷി

നിത്തി സമത്ഥിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഉപനിഷൽകാലങ്ങളിൽ അനുഭൂതിയുടെ അക്ഷയപാത്രത്തിൽനിന്നു നിത്യനൂതനമായ കവിതാമൃതം കോരിച്ചൊരിഞ്ഞ് ആ മഹാത്മാക്കൾ അനന്തരപരമ്പരകളെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അത്യത്ഭുതകരവും തേജോമയവുമായ ഒരു ആഭ്യന്തരലോകമാണ് അവർ കാണിച്ചുതന്നത്. അതിനുശേഷം ഒന്നോ രണ്ടോ ആയിരം കൊല്ലത്തെ മാർഗ്ഗഭ്രംശം നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അനുഭൂതിയേക്കാൾ ആചാരത്തെയും, സത്യത്തെക്കാൾ സിദ്ധാന്തത്തെയും, ആത്മജ്ഞാനത്തെക്കാൾ ആഢ്യത്വത്തെയും ആണ് നാം വിലമതിച്ചതും പിൻതുടന്നതും. പാണ്ഡിത്യപ്രകടനങ്ങളുടെയും പരോപജീവിതത്തിൻെറയും പരപ്പേറിയ ഈ മരുഭൂമിയിൽ, ഇലയില്ലാത്ത മുൾച്ചെടികൾപോലെ, ഭാഷ്യങ്ങളും ടിപ്പണികളും അനുകരണങ്ങളും മാത്രം അങ്ങിങ്ങുവളന്നുനില്ക്കുന്നു. അതിനിടക്ക്, ശങ്കരനെയും കാളിദാസനെയുംപോലെ ഒററതിരിഞ്ഞ ഒന്നുരണ്ടു ശാദ്വലങ്ങൾ മാത്രമേ നാം കാണുന്നുള്ളു.

ഭാരതീയസംസ്കാരം ഇങ്ങനെ ആയിരത്താണ്ടുകാലം വീര്യം നശിച്ച് വരണ്ടുപോയെങ്കിലും ആ പഴയ ഉൾക്കാഴ്ചകളുടെ സ്മരണ നമ്മുടെ ജനങ്ങളിൽനിന്നു തീരെ മാഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ സ്മരണയെ ഉണത്തി, അനുഭൂതിയിൽ സാക്ഷാൽക്കരിച്ച സഹൃദയലോകത്തെ വെളിച്ചത്തിൻെറ നേക്കു നയിക്കേണ്ട കടമയാണ് നമ്മുടെ കവികൾക്കുള്ളത്. സംസ്കാരത്തിൻെറ സുവണ്ണവാഹനമായ കവിതയെ, ആധുനികജീവിതത്തിൻെറ പരാധീനതകൾ മനസ്സിലാക്കി, ഇന്നത്തെ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് അനുയോജ്യമായ വിധത്തിൽ വളത്തി അവർ കൈവരുത്തേണ്ട നവോത്ഥാനം ഇതാകുന്നു. ടി.എസ്സ്. എലിയട്ടിനെപ്പോലെയുള്ള പാശ്ചാത്യകവികൾ ആഭ്യന്തരലോകത്തിലേയ്ക്കുള്ള അഭിഗമനത്തിൽ, മനുഷ്യരാശിയെ മുഴുവനും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സൗന്ദ

ര്യാനുഭൂതികളും ശാശ്വതമൂല്യങ്ങളും തേടുന്നതിനിടയ്ക്കു്, ഹോമറുടെയും മിൽട്ടൻെറയും സന്നിധിയിലെന്നപോലെ ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിൻെറ സമീപത്തിലും ചെന്നെത്തുന്നതായിക്കാണുന്നു. പക്ഷേ ഉപനിഷൽസംസ്കാരത്തിൻെറ ഉൾക്കാഴ്ചകളെ സാക്ഷാൽക്കരിയ്ക്കുവാൻ അവക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ സംശയിയ്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ കവികൾക്കു് ഇങ്ങനെയൊരു പ്രയാസം ഉണ്ടാവേണ്ടതില്ല. ചരിത്രം അവരെ അസൂയാവഹമായ രീതിയിൽ അനുഗ്രഹിച്ചിരിയ്ക്കുകയാണു്. ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിൻെറ അനുഭൂതികൾ അവക്കു ജന്മസിദ്ധമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. അതിനുംപുറമേ, ഭൂമിയിലുണ്ടായ അതിപ്രധാനമായ മററു ചില മഹാസംസ്കാരങ്ങളുടെ ശാഖാനദികൾ പ്രാചീനകാലം മുതല്ക്കുതന്നേ നമ്മുടെ മണ്ണിൽ ഒഴുകിയിട്ടുണ്ടു്. ബുദ്ധമതത്തെ ഭാരതീയപാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായി കരുതേണ്ടതില്ലെങ്കിലും, ക്രിസ്തുമതത്തിൻെറയും ഇസ്ലാംമതത്തിൻെറയും കഥ അതല്ല. അവയുടെ ഉൾക്കാഴ്ചകളും ഇന്നത്തെ ഭാരതീയകവികൾക്കു് അഭിഗമ്യങ്ങളാണു്. പോരെങ്കിൽ ആധുനികകാലത്തു പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തുണ്ടായ ശാസ്ത്രീയവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ദശ്നങ്ങളും ഈ രാജ്യത്തു പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

വിഭിന്നങ്ങളും അത്യത്ഭുതകരങ്ങളുമായ ഈ അനുഭൂതിമണ്ഡലങ്ങളിൽ വേരിറക്കുവാൻ കഴിയുന്ന കവിപ്രതിഭയിൽ എന്തെന്തു പുഷ്പങ്ങൾ വിരിയുകയില്ല! ''സംസാരായാസഹാരികളായ'' തേൻകനികൾ എത്രകാലം വിളയുകയില്ല! മനുഷ്യവഗ്ഗത്തെ മുഴവനും അത്ഭുതപൂവ്വമായ രീതിയിൽ സേവിയ്ക്കുവാൻ കഴിയുന്ന കനകാവസരമാണു് നമ്മുടെ കവികൾക്കു കൈവന്നിരിയ്ക്കുന്നതു്. അതിനെ പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ അവക്കു സംഗതിയാകട്ടെ.

6

ഭാഷാപഞ്ചവത്സരി

(1954—ൽ സർദാർ കെ. എം. പണിക്കരുടെ
ഷഷ്ടിപൂർത്തി പ്രമാണിച്ച് എഴുതിയത്)

പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി എന്ന വാക്ക്, എന്തു കാരണത്താലോ, എനിയ്ക്കു ഇഷ്ടമായിട്ടില്ല. ഗീർവാണമായിപ്പോയതുകൊണ്ടല്ല. സാക്ഷാൽ ഗൈർവാണിയേക്കാൾ മനോഹരമായ ഭാഷ വേറെ ഏതിരിക്കുന്നു? വടമൊഴിയെ വെറുക്കുന്ന തമിഴരുടെ ''അസ്തുവരിടത്തിട്ടം'' വെറും വൃത്തികേടായിട്ടാണ് തോന്നുന്നത്. വിവക്ഷിതത്തിൻെറ പ്രാധാന്യവും അതിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായിരിക്കുന്ന പ്രതീക്ഷകളുടെ വൈപുല്യവും ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഈ പദങ്ങളെല്ലാം തീരെ അപര്യാപ്തങ്ങളായിട്ടാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ പേരിടുന്നതിൻെറയും ഭാഷാസൗകുമാര്യത്തിൻെറയും പ്രാധാന്യം ഭാരതീയരായ നാം ഇന്നു തീരെ വിസ്മരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അമേരിക്കൻ പ്രസിഡണ്ടിൻെറ പ്രസംഗങ്ങൾ പ്രാമാണികന്മാരായ ചില സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പരിശോധനയ്ക്കുശേഷമേ മററുള്ളവർ കേൾക്കാറുള്ളു എന്ന് എവിടെയോ വായിച്ചതോർക്കുന്നു. വാക്കുകളുടെ വശീകരണശക്തിയും മനുഷ്യചിത്തത്തിൽ അവ വരുത്തുന്ന അത്യഗാധമായ മാററങ്ങളും, രാഷ്ട്രത്തിൻെറ ഭാഗധേയങ്ങളെ നയിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണ്. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിലും അതിപുരാതനമായ ആചാരങ്ങ

ളിലും ആണ്ടുകിടക്കുന്ന ഭാരതീയ ജനസാമാന്യത്തെ ശ്രേയസ്സിലേയ്ക്കും സംതൃപ്തിയിലേയ്ക്കും നയിക്കുവാനുള്ള നിർമ്മാണ പരിപാടികൾ നമ്മുടെ ഗവർമ്മെണ്ട് സംവിധാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമാണിതു്. മന്ത്രിമാരുടെയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും കൂലിക്കെടുത്ത വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെയും ശ്രമംകൊണ്ടുമാത്രം ഈ പദ്ധതികളൊന്നും സഫലമാകാൻ പോകുന്നില്ല. ജനസഞ്ചയത്തിൻെറ പ്രതീക്ഷകളെ ഉണർത്തുകയും അവരെ ഈ പദ്ധതികളിൽ ആവേശംകൊള്ളിക്കുകയും ചെയ്താൽ മാത്രമേ വിജയം സിദ്ധിക്കുകയുള്ളു. ഇതിനു ആദ്യം ചെയ്യേണ്ടതു ഈ പദ്ധതികൾക്കു ആകർഷകമായ ഒരു പേരു കൊടുക്കുകയാണ്. ചെറിയ പേരായിരിക്കണം. കാവ്യഭംഗി തുളുമ്പുന്നതായിരിക്കണം. കേട്ടാൽ ഹൃദയം കുളിർക്കണം. പ്രതീക്ഷകൾ ചിറകു വിതിർത്തണം. ഉരുവിട്ടുപോലും സുഖിക്കത്തക്കതായിരിക്കണം. അതിനുപകരം ''ദാമോദർവാലീ പദ്ധതി'' എന്നും ''കമ്യൂണിററി പ്രോജക്ട്'' എന്നും ''നാഷണൽ എക്സ്ററൻഷൻ സർവ്വീസ്'' എന്നും മററുമുള്ള ആസുരമായ പേരുകളിൽ പുതിയ ആശയങ്ങളും പരിപാടികളും പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അവ ആപ്പീസുപദ്ധതികളായും ഉദ്യോഗസ്ഥസംരംഭങ്ങളായും ശേഷിക്കുകയേ ഉള്ളു.

ഇതു കാര്യമാത്രപ്രസക്തമായ കാലമാണെന്നും സക്കാരിനു കവിതയില്ലെന്നും നൂതനമായ ആശയങ്ങൾക്കു നൂതനമായ പേരുകൾ വേണമെന്നും പുരോഗമനപരമായ വീക്ഷണഗതി സ്വീകരിക്കണമെന്നും മററുമുള്ള സമാധാനങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു എതിരായി പറഞ്ഞേക്കാം. സാഹിത്യംപോലും ഇമ്മാതിരി സമാധാനങ്ങൾക്കും ഉപദേശങ്ങൾക്കും വിധേയമായി വെറും പത്രപ്രവർത്തനമോ വാചകവ്യാപാരമോ ആയി അധഃപ

തിച്ചിരിക്കുന്ന കാലമാണിത്. കാവ്യഭംഗിയെന്നും ശബ്ദ സുഖമെന്നും പറയുന്നവർ അധിക്ഷിപ്തരാവുകയേ ഉള്ളു. എങ്കിലും ഒരു കാര്യം അഭിജ്ഞന്മാരെന്നഭിമാനിച്ച് ഈ പുതിയ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്ന നാമെല്ലാവരും ഓർമ്മിക്കണം. ഇതു ജനാധിപത്യത്തിൻെറ കാലമാണ്. അഭിജ്ഞനും അനഭിജ്ഞനും ഓരോ വോട്ടേയുള്ളു. ഭാരതത്തിൽ അനഭിജ്ഞന്മാർ ഭൂരിപക്ഷവുമാണ്. ത്രിവേണി എന്ന ഒരൊററപ്പദം ഈ അനഭിജ്ഞന്മാരിൽ നാല്പതു ലക്ഷം പേരെയാണ് 1954—ൽ അലഹബാദിലേയ്ക്കു ആകർഷിച്ചത്. അന്ധവിശ്വാസമെന്നോ ദുരാചാരമെന്നോ എന്തു വേണമെങ്കിലും പറഞ്ഞുകൊള്ളുക. പക്ഷെ ഇതു വാസ്തവത്തിൽ നടന്നതാണ്. ഈ പരമാർത്ഥത്തെ വിസ്മരിക്കുന്നതും വിഗണിക്കുന്നതും ആപൽക്കരമാണ്. വെറുക്കുന്നത് വിനാശകരവും. ഈ മഹാഭൂരിപക്ഷത്തിൻെറ ഭാവനയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കാത്ത, അവരുടെ ആത്മാവിനെ പുളകം കൊള്ളിക്കാത്ത, യാതൊന്നും ഈ രാജ്യത്തു പ്രചരിക്കുവാനോ വിജയിക്കുവാനോ പോകുന്നില്ല. അവരുടെ തലയ്ക്കുമീതേക്കൂടി പരന്ത്രീസു പ്രസംഗിച്ചു രാഷ്ട്രത്തെ ഗുണപ്പെടുത്താമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു വെറും വ്യാമോഹമാണ്. ഇന്ന് ക്ഷേമതല്പരരാഷ്ട്രത്തിനും സാമ്പത്തിക പുരോഗതിക്കും വേണ്ടി, സ്ഥിതിവിവരണക്കണക്കുകൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആഹ്വാനങ്ങൾ നാടുനീളെ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ കണക്കുകളും സാങ്കേതികപദങ്ങളും അക്ഷരാഭ്യാസം പോലുമില്ലാത്ത ഭാരതീയ ജനസാമാന്യത്തിനു മനസ്സിലാകുന്നുവോ എന്നൊന്നും ആരും ആലോചിക്കുന്നില്ല. പ്രസംഗങ്ങളെല്ലാം ക്ഷമിച്ചിരുന്നു കേട്ടശേഷം, തങ്ങൾക്കു മാത്രം വശമുള്ള അർത്ഥഗർഭമായ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ, ഗ്രാമീണജനങ്ങൾ അവരുടെ കഷ്ടപ്പാടിലേയ്ക്കും ചിരപരിചിതമായ

സങ്കല്പങ്ങളിലേയ്ക്കും തിരിച്ചുപോകുന്നു. നേരെമറിച്ച്, ഗാന്ധിജിയുടെ നാവിൽനിന്ന് രാമരാജ്യം എന്നൊരൊററ വാക്കു കേട്ടപ്പോൾ അവരുടെ ഭാവന ഉണരുകയും മുരടിച്ചുപോയ ആകാംക്ഷകൾ നാമ്പുനീട്ടുകയും ചെയ്യുകയുണ്ടായി. കോരിത്തരിക്കുന്ന ചേതനയോടുകൂടിയാണ്, അവർ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സന്നിധിയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോയത്. ജീവൻ ത്യജിച്ചുപോലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അനുസരിക്കുവാൻ അവർ സന്നദ്ധരായി. ഒരു പത്തു നൂററാണ്ടിനിടയ്ക്ക് തങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷ അവർ വീണ്ടും കേട്ടതു അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നാണ്. മനസ്സിലാവുന്നതുമാത്രമല്ല അത് ഉണർത്തുകയും ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഭാഷയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വാക്കുകൾ അവരുടെ ബോധത്തിൻെറ ഉള്ളറകളിൽ പ്രതിധ്വനിച്ചു. ആ മഹാപുരുഷൻെറ ചിതാഭസ്മം ത്രിവേണിയിൽ ലയിച്ചു ആറുവർഷം തികഞ്ഞ ഇന്നുപോലും അവയുടെ അനുരണനം മാഞ്ഞിട്ടില്ല.

അഭിജ്ഞന്മാരുടെ കാര്യം മാത്രം പരിഗണിച്ചാലും ഇന്നത്തെ ഈ പോക്കു ശരിയല്ല. അഭിജ്ഞോത്തമനായിരുന്ന രവീന്ദ്രനാഥടാഗൂർ തൻെറ സാർവലൗകികമായ ആശയങ്ങളുടെയും, സർവ്വോൽകൃഷ്ടമായ സേവനപദ്ധതികളുടെയും ചിഹ്നമായി സംവിധാനം ചെയ്ത സ്ഥാപനത്തിനു വിശ്വഭാരതി എന്നാണ് നാമകരണം ചെയ്തത്. ''ഇൻറർ നാഷണൽ യൂണിവേഴ്സിററി'' എന്നോ മററോ പേരിടുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിവില്ലായിരുന്നു എന്ന് ആരും പറയുകയില്ല. ഒരു പക്ഷെ അന്നത്തെ ഗവമ്മെണ്ടിനേയും പരിഷ്കാരഭ്രമക്കാരെയും അങ്ങിനെയൊരു പേരു കൂടുതൽ പ്രീണിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. ബാഹ്യലോകത്തിൻെറ ശ്രദ്ധയെയും താല്പര്യത്തെയും ആകർഷിക്കുന്നതിന്ന് അതു സഹായിക്കുമായിരുന്നു. എങ്കിലും

അദ്ദേഹം വിശ്വഭാരതി എന്നും ശാന്തിനികേതനം എന്നും ഉള്ള അതിമനോഹരങ്ങളായ ഭാരതീയ നാമങ്ങളാണ് സ്വീകരിച്ചത്. ഈ പേരുകളുടെ വശീകരണശക്തിക്ക് വിധേയരാകാത്തവരായി വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച ഭാരതീയരിൽ ആരും കാണുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആ പേരുകളുടെ ഔചിത്യവും സൗകുമാര്യവും കൊണ്ടുമാത്രം ഗുരുദേവൻെറ സങ്കല്പം ഭാരതീയ ഹൃദയങ്ങളിൽ വേരുറച്ചു എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അത്ഭുതാവഹങ്ങളായ ഈ രാഷ്ട്രനിർമ്മാണ സങ്കല്പങ്ങളോടാണ് നാം ഇന്നത്തെ പദ്ധതികളേയും പ്രോജക്റ്റുകളേയും സർവ്വീസുകളേയും താരതമ്യപ്പെടുത്തേണ്ടത്. പരിഷ്കാരഭ്രമക്കാരും വിദേശസംസ്കാരങ്ങളെ മാത്രം മാനിക്കുന്നവരുമായ ഒരു അല്പപക്ഷത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും മറെറാന്നും നോക്കുവാനില്ലാത്ത ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തെ അടിക്കടി അകററിനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സാംസ്കാരിക പ്രവണതയുടെ ചിഹ്നങ്ങളാണവ. ഞാൻ ഈ പരിപാടികളുടെ സാധുതയേയോ കാമ്യതയേയോ ചോദ്യം ചെയ്യുകയല്ല. അവയെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായവൈകല്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയാണ്. നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി എവിടെനിന്നും എന്തും സ്വീകരിക്കുവാൻ എന്നും സന്നദ്ധയായിരുന്നു. വിശാലമായ ഈ ലോകം മാത്രമല്ല, പതിനാലു ലോകങ്ങളാണ് അവർ കണ്ടിരുന്നത്. സപ്തസമുദ്രങ്ങളുടെ സമ്പക്കവും, അഷ്ടദിക്കുകളുടെആഭിമുഖ്യവും അവർക്ക് പ്രിയംകരമായിരുന്നു. ഹൂണനെയും മ്ലേച്ഛനെയും ചീനനെയും അവർ മക്കളായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ഒരുകാലത്തും അവർ സ്വന്തം വ്യക്തിത്വം വിസ്മരിച്ചിട്ടില്ല. എല്ലാം തന്നിൽ ലയിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ താൻ ഒന്നിലും ലയിച്ചുപോയിട്ടില്ല. ചരിത്രത്തിൻെറ മൂടപാകശാലയിൽ നടന്നിട്ടുള്ള അത്യത്ഭു

തകരമായ ചില പരിവത്തനങ്ങളുടെ പരികമ്മണിയാണവാം. സംസ്കാരം! ആ പദത്തിൻെറ അർത്ഥവ്യാപ്തിയും നിഷ്പത്തിയും ആലോചിച്ചു നോക്കുക. നമ്മുടെ പൂവ്വചരിത്രത്തിലെ നിയാമകതത്ത്വം അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഭാവിയെ ശോഭനമാക്കുവാനുള്ള സൂചനകളും അതിൽ നിന്നുതന്നെയാണ് നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്. ഇതെല്ലാം പാടേ വിഗണിച്ചുകൊണ്ടാണ് ദേവഭാഷയുടെ ജനയിത്രിയായ ഭാരതാംബയുടെ മുഖത്തേയ്ക്കു, അന്യദേശങ്ങളിൽ നിന്നു കടംവാങ്ങിയ സങ്കല്പങ്ങളെ പദ്ധതികളെന്നും പ്രോജക്ട്കളെന്നും ഉള്ള പേരുകളിൽ നാം വലിച്ചെറിയുന്നത്.

ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിൻെറ രാജപാതയിൽ നിന്നു വ്യതിചലിക്കാതെ, ആയിരമായിരം സംവത്സരങ്ങളായി നമ്മുടെ കണ്ണുകൾക്കു പ്രകാശം നല്കിയ മാഗ്ഗദീപങ്ങളിൽ ദത്തദൃഷ്ടികളായി മുന്നോട്ടു പോയില്ലെങ്കിൽ നമുക്കു ആപത്താണ്. അസുലഭമായ ഒരു അവസരമാണ് നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നത്. രാഷ്ട്രനിമ്മാണത്തിനുള്ള അശ്രാന്തയത്നം ഇന്നു ഓരോ ഭാരതീയൻേറയും ആദ്യകത്തവ്യമായിത്തീന്നിരിക്കുന്നു. അനുകരണപ്രധാനമായ ഒരു മനോഭാവത്തിൽ, അവകാശപ്രഖ്യാപനങ്ങൾ മാറെറാലിക്കൊള്ളുന്ന ഒരു അന്തരീക്ഷത്തിൽ, കത്തവ്യനിവ്വഹണത്തിന്നും ധമ്മാചരണത്തിന്നും അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഹൃദ്പ്രദ്യോതനം ഉണ്ടാവുകയില്ല. നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിൻെറ സ്മരണകളെ ഉണത്തുകയും ധമ്മബോധത്തെ ഉത്തേജിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വാക്കുകൾ ഉച്ചരിയ്ക്കുവാൻ നമ്മുടെ കവികൾ മനഃപൂവ്വം ശ്രമിയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആംഗലഭാഷയിലുള്ള ഇന്നത്തെ അഭിനിവേശം തപസ്സു ചെയ്തെങ്കിലും വജ്ജിക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. രാഷ്ട്രത്തിൻെറ ഭാവിയേയും ഭാഗധേയത്തേയും രൂപവൽക്കരിയ്ക്കുന്ന അടിസ്ഥാന സങ്കല്പങ്ങൾക്കു നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ, നമുക്കു

യോജിച്ച രീതിയിൽ, നമ്മുടെ ജനസാമാന്യത്തിനു മനസ്സിലാകുന്ന രീതിയിൽ, മനോഹരമായ ആഖ്യാനം നൽകേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതു ചെയ്യുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥാപനവും അധികാരസ്ഥാനവും ഇന്നു നിലവിലില്ലെന്നുള്ളതാണ് ഏററവും നിർഭാഗ്യകരം. നാട്ടുഭാഷാപത്രങ്ങളുടെ ഉപപത്രാധിപന്മാരാണ് ഇന്നു, രാഷ്ട്രരാമാനം, അച്ചുനിരത്തുകാർ അക്ഷമരായി കാത്തു നില്ക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു, ഈ ആഖ്യാനകർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നത്. "സാമൂഹ്യവികസനപദ്ധതി"യും "അസ്സുവരിടത്തിട്ട്"വും എല്ലാം അവരുടെ കൈക്കുററപ്പാടുകളാണ്. അവരെ കുററം പറയുകയോ പുച്ഛിയ്ക്കുകയോ അല്ല. വാസ്തവത്തിൽ അവരാണ് നമ്മുടെ ജനസാമാന്യത്തിനു, അപര്യാപ്തമായ രീതിയിലെങ്കിലും, രാഷ്ട്രകാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നത്. നാൽക്കവലകളിലും ആൽത്തറകളിലും മുറുക്കാൻ കടകളിലും കൂടിയിരുന്നു ഗ്രാമീണജനങ്ങൾ ഈ പത്രാധിപന്മാരുടെ വാക്കുകളിലൂടെയാണ്, പണ്ടു സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തെപ്പററിയും, അടുത്തകാലത്തു രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തെപ്പററിയും അറിഞ്ഞത്. അവരോടു ഭാരതീയർ വളരെയധികം കടപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ അധികാരസ്ഥാനങ്ങൾ ഈ വഴിയ്ക്കു ആദ്യമായി ചെയ്ത ഒരു സേവനം ACADEMY എന്ന ആശയത്തിനു ഭാരതീയഭാഷകളിൽ വാക്കില്ലെന്നു പറഞ്ഞു "ലളിതകലാ അക്കാദമി" എന്നൊരു പേരുണ്ടാക്കിയതാണ്. "സാഹിത്യ അക്കാദമി"യും പുറകെ വരുന്നുണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നു! ജനകീയമന്ത്രിമാരുടെയല്ലെങ്കിലും ഒരു രാജസ്ഥാനത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ കാവ്യസൃഷ്ടി ചെയ്ത കാളിദാസന്റെ ആത്മാവ് ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ എന്തെന്തു വേദനകൾ അനുഭവിയ്ക്കുകയില്ല? നമ്മുടെ അധികാരസ്ഥാനങ്ങൾ അഭിമാനബോധത്തോടും ഭാവനാശക്തിയോടുംകൂടി ഇക്കാര്യ

ത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; ഇന്നു നാട്ടുഭാഷാ പത്രങ്ങാം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിവിപുലമായ സേവനത്തിൻെറ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കുകയും അതിൻെറ ചുമതല, ദേശീയബോധത്തിൻെറ ആവേശത്തോടു കൂടി, ഏറെറടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങളെയും വിദേശീയശ്രോതാക്കളെയും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതുപോലെ എങ്കിലും നാട്ടുഭാഷാ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളെയും നല്ലതായാലും ചീത്തയായാലും ഇതിൻെറയെല്ലാം ഫലംഅനുഭവിക്കേണ്ട ഇന്നാട്ടിലെ ജനസാമാന്യത്തെയും ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നാണു പറയുന്നത്. ഇന്നത്തെ മട്ടുകണ്ടാൽ രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ കൂട്ടരുടെ കാര്യത്തിൽ ആക്കും ഒരു താല്പര്യവും ഇല്ലെന്നേ തോന്നുകയുള്ളു. ഇടുങ്ങിയ മനസ്ഥിതിക്കാരായ ചില ഹിന്ദി ഭാഷാപ്രേമികളും, അധികാരവും ചുമതലയുമില്ലാത്ത ചില അനൌദ്യോഗികസമിതികളും, തങ്ങാംക്കു തോന്നിയപോലെ ഈ വഴിക്കു സേവനം നടത്തിപ്പോരുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അനുകരണഭ്രാന്തമായ ഇന്നത്തെ സാംസ്കാരികാന്തരീക്ഷത്തിൽ തങ്ങാം ചെയ്യുന്നതു വൃഥായത്നമാണെന്നുള്ള ബോധം അവക്കുതന്നെയും ഉള്ളതുപോലെയാണ് കാണുന്നത്.

നമ്മുടെ രാഷ്ട്രകാര്യവിചാരങ്ങളിലും നിമ്മാണയത്നങ്ങളിലും രാജ്യത്തെ പൊതുവിൽ സ്പൃശിക്കുന്ന സകല സംരംഭങ്ങളിലും ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിൻെറ ഭാസുരഛരായ കലത്തുവാൻ ഭരണമണ്ഡലം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. വദ്ധമാനമായ തോതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരദേശിച്ചുവ മാററുവാൻ ഇതല്ലാതെ മററു മാർഗ്ഗമില്ല. നമ്മുടെ ജനസഞ്ചയത്തെ ഭരണകൂടവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുത്തുന്നതിനും അവരെക്കൊണ്ടു സ്വാതന്ത്ര്യഭാരതത്തിൻെറ ഹൃദയസ്പന്ദനങ്ങാം അനുഭവിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉള്ള ഉപായം ഇതാകുന്നു. ഭാഷയുടെ ഉപാധി

യിലൂടെ മാത്രമേ സ്പൃഹണീയമായ ഈ പരിവത്തനം കൈവരുത്തുവാൻ കഴിവുള്ളു. അമൃതനിഷ്യന്ദിയായ സംസ്കൃതഭാഷയുടെ അക്ഷയഭണ്ഡാഗാരത്തിന്ന അവകാശികളായ നാം ഈ മഹോദ്യമത്തിന്ന മുമ്പിൽ പരുങ്ങുന്നതെന്തിന്? വേണമെങ്കിൽ കൈരളിയെക്കൊണ്ടുതന്നെ സാധിയ്ക്കാവുന്ന ഒരു കാര്യമാണിതെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. പ്രാദേശികഭാഷകളെ പരസ്പരം അടുപ്പിയ്ക്കുന്നതിനും, അതാതു സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ അവയ്ക്കു് ആദ്യസ്ഥാനം നല്കുന്നതിനും, വിദ്യാഭ്യാസം മുഴവനും മാതൃഭാഷയിലൂടെ നടത്തുന്നതിനും ഇതോടൊപ്പം ശ്രമിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. അതിപ്രധാനമായ ഈ പരിവത്തനങ്ങൾ കൈവരുത്തുന്നതിൽ അഞ്ചു കൊല്ലത്തെ അവധിവെച്ചുള്ള ഒരു പരിപാടി ഉടനെ രൂപവല്കരിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ ആശയമാണ് ഭാഷാപഞ്ചവത്സരി എന്ന പദംകൊണ്ടു് ഇവിടെ വിവക്ഷിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്. ഭാഷാഭിമാനവും സംസ്കാരബോധവും ഇന്നു ഭാരതത്തിലെ അഭിജ്ഞമണ്ഡലങ്ങളിൽ അപരാധങ്ങളായി കരുതപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടു്. ഈ അഭിപ്രായഗതി ഒരു പരിഭ്രാന്തിയുടെ ഫലമാണ്. ഇംഗ്ലീഷിൻെറ പ്രാധാന്യം കുറയുമെന്നും, തങ്ങളുടെ പ്രാമാണ്യം പോയ്പ്പോകുമെന്നും ഉള്ള ഭീതിയിൽനിന്നാണ് അതു ജനിയ്ക്കുന്നത്. ഈ ഭയത്തെയും അഭിപ്രായഗതിയെയും നിമ്മാജ്ജനം ചെയ്യുവാനുള്ള സപ്താക്ഷരമന്ത്രമാണ് ഭാഷാപഞ്ചവത്സരി. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ ഈ രാജ്യത്തു വരുന്നതിന്ന മുമ്പും ഇവിടെ മനുഷ്യർ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നും, വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തിരുന്നു എന്നും, തമിഴനും മലയാളിയും തെലുങ്കനും ഗുജറാത്തിയും ബംഗാളിയും പഞ്ചാബിയും പരസ്പരം ആശയവിനിമയം ചെയ്തിരുന്നു എന്നും, ഇവിടെ വഴക്കുകളും യുദ്ധങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവ ഒരിയ്ക്കലും ഭാഷയുടെ പേരിൽ ആയിരുന്നില്ലെന്നും നാം ഓക്കേണ്ട

താണ്. ഇന്നുപോലും നൂറു ഭാരതീയരിൽ ഒരാൾക്കു മാത്രമേ സായിപ്പിൻെറ ഭാഷ മനസ്സിലാവുകയുള്ളു. അഭിജ്ഞന്മാരെന്നു ഭാവിച്ച് ഇംഗ്ലീഷിനുവേണ്ടി വാദിക്കുന്നവർ സംസാരിക്കുന്നതും എഴുതുന്നതും ഇന്ത്യൻ ഇംഗ്ലീഷെന്നു പറയുന്ന ഒരു തരം നികൃഷ്ടഭാഷയാണെന്നു പുഛരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ബാക്കിയുള്ള ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിൻെറ സഹായമില്ലാതെയാണ് ജീവിക്കുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയെ ഇങ്ങിനെ പൂജിച്ചു വാഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് നാട്ടുഭാഷകൾ പഠിക്കുന്നതിൽ നാം വൈമുഖ്യം കാണിക്കുന്നത്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വെറും ഏഴാം തരം എഴുത്തുകാരനെപ്പോലും അഭ്യസ്തവിദ്യനെന്നഭിമാനിക്കുന്ന ഭാരതീയനു പരിചയമുണ്ട്. പക്ഷെ തിരുവള്ളുവരുടെ നാമം അയാൾ കേട്ടിട്ടുപോലുമില്ല. എന്തു പറയുന്നു? വിദ്യയും അഭ്യാസവും ഭംഗിയായില്ലേ?

ഭാഷാഭിമാനികളും സാഹിത്യപ്രേമികളുമായ നേതാക്കന്മാരുടെ അഭാവം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ ഈ പുലർവേളയിൽ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നതു ഭാരതഭൂമിയുടെ ഭാഗ്യദോഷമാണ്. ചരിത്രപരമായ കാരണങ്ങളാലാണെങ്കിലും, ഒരു വിദേശഭാഷയുടെ ആരാധകന്മാരെയാണ് നമുക്ക് അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ അവരോധിക്കേണ്ടിവന്നത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ദശാസന്ധിയിൽ, ഇപ്പറഞ്ഞ മാതൃകയിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തനായി, ദേശീയവും സാർവദേശീയവുമായ സുപ്രധാനരംഗങ്ങളിൽ ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങളെ അലങ്കരിച്ചു പ്രശസ്തനായി, എല്ലാവരാലും ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടു, രാജ്യസേവനസമുത്സുകനായി നില്ക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയെ—ഒരു കേരളീയനെ—അഭിവാദനം ചെയ്യുന്നതിൽ അത്യധികമായ സന്തോഷം തോന്നുന്നു. സർദാർ പണിക്കർ സ്വഭാഷാഭിമാനിയും സാഹിത്യോപാസകനുമാണ്. ആം

ഗലഭാഷയോടും പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തോടും അദ്ദേഹത്തിനു ഗാഢമായ വേഴ്ചയുണ്ട്. എന്നാൽ അത് തൻെറ മാതൃഭാഷയുടെ മധുരസ്വരങ്ങളുടെ നേർക്കു അദ്ദേഹത്തെ ബധിരനാക്കിയിട്ടില്ല. അവയിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന ആത്മാനുഭൂതികൾ അദ്ദേഹത്തിനു ഇന്നും അനർഘങ്ങളും അപേക്ഷണീയങ്ങളുമായിത്തന്നെ ശേഷിക്കുന്നു. ഈയൊരു വസ്തുതയാണ് അദ്ദേഹത്തെ സമശീഷ്ന്മാരായ മററു ഭാരതീയരിൽനിന്ന് വേർതിരിച്ച്, സഹൃദയലോകത്തോട് അടുപ്പിച്ച് നിർത്തുന്നത്. ഇവിടെ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെട്ട അഭിപ്രായങ്ങളോടും അഭിലാഷങ്ങളോടും അദ്ദേഹം യോജിക്കുമെന്നുള്ള വിചാരത്തിലല്ല ഇതെഴുതുന്നത്. ഈ വിഷയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചിന്താഗതി എന്തെന്ന് ഇനിയും അറിയേണ്ടതായി ഇരിക്കുന്നതേയുള്ളു. അതു ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ചിന്തനീയമല്ല. ഈ അഭിപ്രായങ്ങളോട് അദ്ദേഹം യോജിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും, ഇവയ്ക്കു പിന്നിലുള്ള ചേതോവികാരങ്ങൾ അദ്ദേഹം സഹാനുഭൂതിയോടെ മനസ്സിലാക്കുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. ഈ ചാരിതാർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി, കേരളീയരെ സവിശേഷം സന്തോഷിപ്പിക്കുന്ന ഈ ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തിയിൽ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ആത്മാർത്ഥമായി അനുമോദിക്കുകയും, 'അദ്ദേഹത്തിനു ദീർഘായുരാരോഗ്യങ്ങളും, രാജ്യസേവനത്തിലും ഭാഷാസേവനത്തിലും തുടർച്ചയായുള്ള വിജയങ്ങളും ആശംസിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

7

മരുന്നും മോക്ഷവും

മെക്സിക്കോ രാജ്യത്തും അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളുടെ തെക്കുപടിഞ്ഞാറു ഭാഗങ്ങളിലും ജീവിക്കുന്ന പ്രാചീന വർഗ്ഗക്കാർ അവിടത്തെ മരുഭൂമികളിൽ വളരുന്ന ഒരുതരം കള്ളിച്ചെടിയെ, ഒരു ദേവതയെപ്പോലെ, ഇന്നും ആരാധിച്ചുപോരുന്നു. അതിൽ ദേവാംശസംഭവത്വം അധ്യാരോപിക്കുന്ന പുരാണകഥകളോ, വരമ്പുച്ചയിലും വേദനയിലുംകൂടി എത്രയോ നൂററാണ്ടുകളായി നിലനിന്നുപോരുന്ന ഈ ജനസമുദായത്തിൻെറ ദാരുണചരിത്രത്തിന് അതു നല്കുന്ന പ്രതിരൂപമോ, ഒന്നുമല്ല ഈ ആചാരത്തിൻെറ ആസ്പദം. വൃക്ഷങ്ങളെയും ചെടികളെയും ആരാധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം വളരെ പഴക്കമുള്ളതും ലോകത്തിൻെറ പല ഭാഗങ്ങളിലും അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ആണെങ്കിലും മദ്ധ്യഅമേരിക്കയിലെ പൂർവ്വനിവാസികളുടെ ഇടയ്ക്ക് അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു മതവിശ്വാസത്തിനു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരുന്നുവോ എന്നു സംശയമാണ്. കൊളംബസ്സ് അമേരിക്കയിൽ ചെന്നെത്തിയ കാലത്തു മെക്സിക്കൻ പീഠഭൂമിയിൽ അധിരാജത്വമാർന്നിരുന്ന ആസ്ടെക്കുവർഗ്ഗക്കാർ ആരാധിച്ചിരുന്നതു ഭൂരുഹരൂപം പൂണ്ട ദേവതകളെയല്ല; നിരന്തരവും വൻതോതിലുള്ളതുമായ നരബലികൊണ്ടു പ്രീതിപ്പെടുത്തേണ്ട ഭീകര ദൈവങ്ങളെയാണ്. അവയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള അതിഗംഭീരങ്ങളായ ക്ഷേത്രങ്ങളും വിഗ്രഹപ്രതിഷ്ഠകളും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. കള്ളിച്ചെടിക്കുണ്ടായ പ്രാധാന്യം ഇമ്മാതിരി സങ്കല്പങ്ങളെ ആശ്രയി

ച്ചുള്ളതല്ല. അതിൽ അത്യത്ഭുതശക്തിയുള്ള ഒരു ഔഷധാംശം ഉണ്ടെന്നുള്ള അനുഭവജ്ഞാനമാണ് ഈ വിരൂപസസ്യത്തെ ആരാധിക്കുവാൻ അവിടത്തെ ജനങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. അതിൻെറ വേര് അതിപ്രാചീനകാലം മുതല്ക്കുതന്നെ അവർ തിന്നുവന്നിരുന്നു. സാധാരണ മനുഷ്യർ ആഹാരമോ ഔഷധങ്ങളോ കഴിക്കുന്നതുപോലെയല്ല; ഒരു മതകർമ്മത്തിൻെറ പവിത്രതയോടും സങ്കീർണ്ണങ്ങളായ ചടങ്ങുകളോടുംകൂടി. മററു ജനവർഗ്ഗങ്ങളും മതകർമ്മങ്ങളിൽ നിവേദ്യം ഭുജിക്കാറുണ്ട്. ചിലർക്കെങ്കിലും ഇത്തരം പൂജാഭോജ്യങ്ങൾ ആരാധനാമൂർത്തിയുടെ അംശമാണെന്നുള്ള സങ്കല്പവുമുണ്ട്. പക്ഷേ അമേരിക്കൻ ഇന്ത്യൻ വർഗ്ഗക്കാർക്കു കള്ളിച്ചെടിയുടെ കഷണങ്ങൾ നിവേദ്യമോ, പൂജാദ്രവ്യമോ, സങ്കല്പമോ, സങ്കേതമോ ഒന്നുമല്ല. ദിവ്യത്വത്തിൻെറ ഉച്ഛിഷ്ടമായിട്ടല്ല, ദിവ്യത്വം പ്രാപിക്കുവാനുള്ള ഒരു ഉപായമായിട്ടാണ് അവർ അതിനെ കരുതുന്നത്; തികച്ചും ഭൗതികമായ ഒരു ഉപായം— ഉപകരണം. ആദ്ധ്യാത്മികതയിലേക്കുള്ള ഈ അഭിഗമനമാർഗ്ഗത്തെസ്സംബന്ധിച്ച അനുഭവജ്ഞാനം വെള്ളക്കാർ അമേരിക്കയിലെത്തിയതിനു എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ അവർ നേടിയിരുന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. യൂറോപ്യൻ അധിനിവേശത്തിൻെറ ഫലമായി അമേരിക്കൻ ആദിവാസികളുടെ സംസ്കാരവും ആചാരങ്ങളും എല്ലാം നാമാവശേഷമായെങ്കിലും ഗൂഢമായ ഈ മതകർമ്മം ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നു. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇന്ത്യന്മാർ ക്രിസ്തുമതത്തെക്കൂടെ അതിൽ കലർത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു വരികിലും പ്രസ്തുത കർമ്മത്തിൻെറ നേർക്ക് അവർക്ക് പണ്ടു പണ്ടേയുള്ള മനോഭാവത്തിനു യാതൊരു മാററവും വന്നിട്ടില്ല. ഇന്ത്യൻ വർഗ്ഗക്കാർക്കായി വേർതിരിച്ചു കൊടുത്ത ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ പില്ക്കാലത്ത് എണ്ണക്ഖനികൾ കണ്ടെത്തു

കയും, തൽഫലമായി അവക്ക ധാരാളമായ ധനലാഭം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ കാഡിലാക്ക് കാറുകളിൽ സവാരിചെയ്ത കുബേരപദവിയിൽ പരിഷ്കാരികളായി ജീവിയ്ക്കുന്ന ഇന്ത്യന്മാരും ഇപ്പറഞ്ഞ മതകമ്മത്തിൽ പതിവായി ഏപ്പെടാറുണ്ട്.

ചീനക്കാർ കറുപ്പും, ഭാരതീയരും അറബികളും കഞ്ചാവും (ഭാംഗ്) വെള്ളക്കാർ മദ്യവും കഴിയ്ക്കുന്നതുപോലെ സത്വശുദ്ധിയുള്ളവർ വജ്ജിയ്ക്കുകയും അതില്ലാത്തവർ ആത്തിയോടെ ആഗിരണം ചെയ്യുകയും, ചെയ്യുംതോറും കൂടുതൽ കൂടുതൽ ആത്തിയുള്ളവരായിത്തീരുകയും, ചെയ്യുന്ന നിഷിദ്ധമായ ഒരുതരം ലഹരിപദാത്ഥത്തോടുള്ള പരാധീനതയാണിതെന്നാണ് ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അഭിജ്ഞന്മാർ വിചാരിച്ചത്. ഈ ആചാരത്തെ നിയമമുണ്ടാക്കി നിരോധിയ്ക്കണമെന്നുപോലും ചിലർ വാദിയ്ക്കുകയുണ്ടായി. എങ്കിലും ഇപ്പറഞ്ഞ തീരുവച്ചരക്കുകഠം കഴിയ്ക്കുന്നവക്കുണ്ടാകാറുള്ള വൈഷമ്യങ്ങളൊന്നും കള്ളിച്ചെടിയുടെ വേരുതിന്നുന്ന ഉപാസകന്മാരിൽ കണ്ടില്ലെന്നുള്ളത് ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു സംഗതിയായിരുന്നു. ആരോഗ്യഹാനിയോ, മതിഭ്രമമോ, വൈവശ്യമോ, ഉന്മാദമോ, ദുഷ്ക്രിയാവാസനയോ അല്ല അവരിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. കറുപ്പു കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ മരിയ്ക്കും എന്ന മട്ടിലുള്ള ദീനഭാവങ്ങളും കണ്ടില്ല. നേരെമറിച്ച് അലോകസാധാരണമായ ശാന്തതയും സൗമനസ്യവും അദ്ധ്യാത്മഭാവങ്ങളുടെ ആവിഷ്കരണവും അവരിൽ ദൃശ്യമായി. ഈ സിദ്ധികഠം ക്ഷണികങ്ങളായിരുന്നുമില്ല. മരുന്നു സേവിയ്ക്കാതെ എത്രകാലം വേണമെങ്കിലും സാധാരണ മനുഷ്യരെപ്പോലെ കഴിയുവാനും ഈ ഉപാസകന്മാക്ക പ്രയാസം തോന്നിയില്ല.

അത്ഭുതകരമായ ഈ ഔഷധസസ്യത്തെ പരിഷ്കൃത ലോകം ആദ്യമായി കൈകാര്യം ചെയ്തത് രസതന്ത്രത്തിലൂടെയാണ്. അതിലുള്ള ഔഷധാംശത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വേർതിരിച്ചെടുത്തു. ഇതാണ് മെസ്കാലിൻ എന്നറിയപ്പെടുന്ന രാസവസ്തു. കള്ളിച്ചെടിയെ (അതിനെ ഇന്ത്യന്മാർ പീയോട്ട് എന്നാണു വിളിക്കുന്നത്.) ആശ്രയിക്കാതെ ധാതുദ്രവ്യങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഈ പദാർത്ഥത്തെ രസതന്ത്രശാലയിൽത്തന്നെ നിർമ്മിക്കുവാനും സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഔഷധം തലച്ചോറിനെ ബാധിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നുള്ളതും ഏറെക്കുറെ വെളിപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. മെസ്കാലിൻഗവേഷണം മറെറാരു പ്രധാനസംഗതിയിലേക്കും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. മെസ്കാലിൻ ശരീരത്തിൽ കടക്കുന്നതുമൂലം സിരാചക്രത്തിലുണ്ടാകുന്ന പരിവർത്തനങ്ങൾ ശരീരത്തിനുള്ളിൽ ചിലപ്പോൾ താനെയുണ്ടാകുന്ന ചില പദാർത്ഥങ്ങൾക്കും വരുത്താവുന്നതാണ്; വരുത്താറുള്ളതാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ ബാഹ്യപ്രേരണകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, ആഭ്യന്തരശക്തികൾമൂലവും മുൻപറഞ്ഞ സിദ്ധികൾ ഉണ്ടാകുവാൻ വഴിയുണ്ട്.

ഈ ഗവേഷണങ്ങൾ വിലയേറിയവതന്നെയെങ്കിലും, വിഷയത്തിൻെറ ഒരംശത്തെ മാത്രമെ സ്പർശിക്കുന്നുള്ളു—അതിൻെറ വസ്തുമാത്രമായ ഭാവം. മദ്യത്തിൻെറ രസതന്ത്രപരമായ വിവരങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടു മദ്യപാനം നല്കുന്ന അനുഭവങ്ങൾ മനസ്സിലാവുകയില്ല. നീന്തലിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു വിവരണം കേട്ടതുകൊണ്ടു നീന്തലെന്തെന്നു നാം അറിയുന്നില്ല. ഈ അറിവ് അനുഭൂതിയാണ്. അതു ലഭിക്കണമെങ്കിൽ വെള്ളത്തിലിറങ്ങി നീന്തുകതന്നെവേണം. മെസ്കാലിൻഗവേഷണത്തിൻെറ കഥയും ഇതുതന്നെയാണ്. പ്രാചീനവർഗ്ഗക്കാരെ നികൃഷ്ടജീവികളായും, അവരുടെ ആചാരങ്ങളെ നീചകർമ്മങ്ങ

ളായും കരുതുന്ന കാലത്തോളം ഇമ്മാതിരി വിഷയങ്ങ ളിലുള്ള ഗവേഷണം കരസ്ഥനിന്നു നീന്തലു പഠിക്കുന്നതു പോലെ ശേഷിക്കുകയേ ഉള്ളു. ഈ മനോഭാവം കൈ വെടിയുവാനും, പറഞ്ഞു കേട്ടാൽ മനസ്സിലാകാത്തത് അ കത്തേക്കു കടന്ന് അനുഭവിച്ചറിയുവാനുമുള്ള സന്നദ്ധതയും ധീരതയും ഇന്ന് അഭിജ്ഞലോകം അല്പാല്പമായി കാണി ച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനത്തിൽ ആക്കും കുത്തകയില്ല. ശ്രീകൃഷ്ണൻെറയും ഗൗതമബുദ്ധൻെറയും യേശുക്രിസ്തുവിൻെറയും അനുയായികൾക്കെന്നപോലെ മോണ്ടേസുമയുടെ വംശക്കാരായ ആസ്ടെക്കുകൾക്കും അതു നേടുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആധുനികപരിഷ്കാരം, നിർഭാഗ്യവശാൽ, ഭൗതികാഭിവൃദ്ധിയിൽ മാത്രം ബദ്ധ ലക്ഷ്യമായിത്തീരുകയാൽ കഴിഞ്ഞ നാലഞ്ചു നൂററാണ്ടു കാലമായി പാശ്ചാത്യദേശക്കാർ പൊതുവെ ഇക്കാര്യ ത്തിൽ ദരിദ്രരായിപ്പോയെന്നേയുള്ളു. അതിനു മുമ്പ് അവരുടെ ഇടയ്ക്കും ഈ അനുഭവജ്ഞാനം സുലഭമായിരുന്നു. ജാജ്വല്യമാനമായ ഇന്നത്തെ ഭൗതികസംസ്കാരം കണ്ടു കണ്ണഞ്ചിയ പൗരസ്ത്യജനങ്ങളും ആവേശപൂർവ്വം അതിനെ പിൻതുടരുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുകയാണെങ്കിലും അവക്ക് ഇനിയും ഇക്കാര്യത്തിൽ ദാരിദ്ര്യം ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞി ട്ടില്ല. ''വെളിച്ചം കിഴക്കുനിന്നു വരുന്നു'' എന്ന മാക്സ് മുള്ളറുടെ മുദ്രാവാക്യം ഇന്നും പരമാത്ഥമായിത്തന്നെയിരി ക്കുന്നു.

മദ്ധ്യഅമേരിക്കയിലെ ''പരമ്പരാപ്രാപ്ത''മായ അദ്ധ്യാത്മവിദ്യയെ അനുഭൂതിയിലൂടെ മനസ്സിലാക്കുവാ നുള്ള ധീരമായ ഒരു പരീക്ഷണം സുപ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥകാര നായ ആാംഡസ് ഹക്സ്ലി 1953—ൽ നടത്തുകയു ണ്ടായി. തൻെറ അനുഭവങ്ങളെപ്പററി രസകരമായ ഒരു ചെറുഗ്രന്ഥവും അദ്ദേഹം ഈയിടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയി

ട്ടുണ്ട്.* ഒരു മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻെറ മേൽനോട്ടത്തിലാണ് അദ്ദേഹം മെസ്കാലിൻ കഴിച്ചത്. കൂടെയുണ്ടായിരുന്നവർ ചോദിച്ച ചോദ്യങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം പരീക്ഷണത്തിനിടയ്ക്കു നല്കിയ ഉത്തരങ്ങൾ സ്വനഗ്രാഹിയന്ത്രങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. തനിയ്ക്കുണ്ടായ അനുഭൂതികൾ അത്യത്ഭുതകരമായിരുന്നു എന്നാണ് ഹക്സ്‌ലി പറയുന്നത്. മരുന്നു സേവിച്ച് ഒന്നര മണിക്കൂറു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതിൻെറ ഫലം അനുഭവപ്പെട്ടു. ബാഹ്യലോകം ആകപ്പാടെ രൂപാന്തരപ്പെട്ടതായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടത്. മേശപ്പുറത്തിരുന്ന പുഷ്പങ്ങളും, അലമാരിയിൽ കണ്ട പുസ്തകങ്ങളും താൻ ധരിച്ചിരുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾപോലും തീക്ഷ്ണമായ ഒരു പുതുവെളിച്ചത്തിൽ ജ്വലിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ''ഇങ്ങനെയാണ് നാം വാസ്തവത്തിൽ കാണേണ്ടത്.'' എന്ന് അദ്ദേഹം കൂടക്കൂടെ പറഞ്ഞുവത്രെ. വസ്തുക്കളിൽ അന്തർലീനമായ ചൈതന്യം അതിൻെറ അന്യൂനമായ തീക്ഷ്ണതയോടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അസ്തിത്വംഎന്നതിൻെറ അർത്ഥം അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി; അതായത് അനുഭവിച്ചു. എന്ത്? സാക്ഷാൽ സച്ചിദാനന്ദം. (ഈ വാക്കതന്നെയാണ് ഹക്സ്‌ലി ഉപയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്), അത്യത്ഭുതകരമായ ഈ അനുഭൂതിയെ അദ്ദേഹം വിശകലനം ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബോധത്തിലേയ്ക്കുള്ള അഭിഗമനമാർഗ്ഗങ്ങൾ —ഇന്ദ്രിയദ്വാരങ്ങൾ—ശുദ്ധീകൃതങ്ങളായെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ പേരുതന്നെ ഈ ഉപജ്ഞാനത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്: ''ഇന്ദ്രിയബോധത്തിൻെറ വാതിലുകൾ.'' ഇവയെ ശുദ്ധീകരിച്ചാൽ സകലവസ്തുക്കളും യഥാർത്ഥഭാവത്തിൽ, അനന്തമായി, പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമെന്നുള്ള ആംഗലകവി ബ്ലേക്കിൻെറ കാവ്യശകലം

---

* ALDOUS HUXLEY: The Doors of Perception; Chatto & Windus London, 1954.

ഗ്രന്ഥമുഖത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയൊരു ശുദ്ധീകരണത്തെപ്പററി അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനികൾ കൂടക്കൂടെ പറയുന്നതായി കാണാം.

ധൂമേനാവ്രിയതേ വഹ്നിര്യഥാദർശോ മലേന ച
യഥോൽബേനാവൃതോ ഗർഭസ്തഥാ തേനേദമാവൃതം.

എന്ന ഗീതാശ്ലോകം ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. ഇഷ്ടദേവതയുടെ പാദരേണുക്കൾ ബോധമുകുരത്തെ സ്വച്ഛമാക്കണമെന്നുള്ള പ്രാർത്ഥന ഭാരതീയക്കു സുപരിചിതമാണ്.

തേന ജ്ഞാനഫലം പ്രാപ്തം യോഗാഭ്യാസഫലംതഥാ
തൃപ്തസ്വച്ഛേന്ദ്രിയോ നിത്യമേകാകീ രമതേ തു യഃ

എന്ന് അഷ്ടാവക്രസംഹിതയിൽ പറയുന്നു. ഈ സ്വച്ഛേന്ദ്രിയത്വത്തെയും തന്മൂലമുണ്ടായ സംതൃപ്തിയെയും ജ്ഞാനഫലപ്രാപ്തിയെയും ആണ് ഹക്സ്‌ലി വാഴ്ത്തുന്നത്. ഏകാകീ രമതേ എന്നതിനെപ്പററി അദ്ദേഹം വിലപിയ്ക്കുന്നുമുണ്ട്. എന്തു ചെയ്യാം? അനുഭവിയ്ക്കുവാനല്ലാതെ, അറിയിയ്ക്കുവാനും പങ്കിടുവാനും ക്ഴിയാത്ത ആനന്ദമാണിത് !

ബർഗ്സൻ എന്ന തത്ത്വജ്ഞാനി, ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും മനസ്സ് പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ സത്താസമ്പത്തു സമസ്തവും ഗ്രഹിയ്ക്കാൻ കഴിവുള്ളതാണെന്നും, മസ്തിഷ്കവും നാഡീപടലവും ഇന്ദ്രിയങ്ങളും യഥാർത്ഥത്തിൽ ബോധത്തിൻെറ മുഖത്തു മൂടുപടമിടുകയും ചെറിയ ചെറിയ കിളിവാതിലുകളുണ്ടാക്കി ദൈനന്ദിനജീവിതത്തിൻെറ അത്യാവശ്യങ്ങൾക്കുപകരിയ്ക്കുന്ന ജ്ഞാനശകലങ്ങൾ മാത്രം കടത്തിവിടുകയും ആണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും വാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിദ്ധാരണം ('ബഹൂനാം മദ്ധ്യേ കേഷാംചിത് സ്വീകരണം')—അതാണ് അവ നിർവ്വഹിയ്ക്കുന്നത്. ജീവിതമത്സരത്തിൽ വിജയം നേടുന്നതിന് ഇത് ഉപകരിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അസ്തിത്വത്തിൻെറ അനന്തസൗന്ദര്യവും

അപരിമിതമായ ആനന്ദവും അനുഭവിയ്ക്കുവാൻ അതു വിഘാതമായി നില്ക്കുന്നു. ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തിൻെറ മഹാപ്രവാഹത്തെ തടഞ്ഞുനിർത്തുന്ന അണക്കെട്ടു തല്ക്കാലത്തേയ്ക്കെങ്കിലും തകർക്കുവാനാണ് മെസ്കാലിൻ സഹായിയ്ക്കുന്നത്.

ലോകപ്രസിദ്ധരായ പല ചിത്രകാരന്മാരുടേയും കൃതികൾ ഈ പരീക്ഷണത്തിനിടയ്ക്കു ഹക്സ്ലി പരിശോധിയ്ക്കുകയുണ്ടായി. അവയ്ക്കെല്ലാം, മുമ്പ് അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത അർത്ഥവ്യാപ്തിയും അവയിൽ മുമ്പു കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത സൌന്ദര്യാഗാധതകളും ഉണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. ചൈനയിലേയും ജപ്പാനിലേയും കലാകാരന്മാർക്ക പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങൾ ചിത്രീകരിയ്ക്കുന്നത് ഒരു മതകർമ്മം ചെയ്യുന്നതുപോലെയുള്ള കൃത്യമായിരുന്നു. ചിത്രകലയെ എത്രയോ നൂററാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പു തന്നെ അവർ ഈ നിലയിൽ എത്തിയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തിൻെറ അനുഭൂതിയാണ് അവർ വർണ്ണങ്ങളിലും വരകളിലുംകൂടി പകർത്തുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നത്. ശുദ്ധീകൃതങ്ങളായ, സ്വച്ഛമായ, ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ മാത്രമേ അവരുടെ സന്ദേശം അതിൻെറ പൂർണ്ണതയിൽ നമുക്കു ലഭിയ്ക്കുകയുള്ളു, ഇലയിലും പൂവിലും കിളിയിലും പുഴയിലും കല്ലിലും മുള്ളിലും കാട്ടുചെടിയിലും എല്ലാം അവർ ബുദ്ധൻെറ ധർമ്മകായത്തെ, 'തഥാത'യെ, കണ്ടു. നമുക്കും കാണാം, സ്വച്ഛേന്ദ്രിയത്വം, ക്രാന്തദർശിത്വം, ലഭിച്ചാൽ, സമാർജ്ജിച്ചാൽ.

മരുന്നുകൊണ്ടോ, മന്ത്രംകൊണ്ടോ, മററുതരം സാധനകൾകൊണ്ടോ ലഭിയ്ക്കുന്ന അത്യത്ഭുതകരമായ ഈ അനുഭൂതിയും ദൈനന്ദിനജീവിതവും തമ്മിൽ ഒരു വൈരുദ്ധ്യമുണ്ടെന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കമാണ്. വിശേഷിച്ചും, സങ്കീർണ്ണമായ ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയിൽ. ബോ

ധത്തിലേയ്ക്കു നാലുപാടുംനിന്നു മലവെള്ളംപോലെ പെരു
കിവരുന്ന അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനത്തെ അണകെട്ടിത്തടഞ്ഞ്,
ചെറിയ ചെറിയ കൈത്തോടുകൾ വഴി അത്യാവശ്യത്തി
നുമാത്രം തിരിച്ചു വിടുവാൻ നാം നിബ്ബന്ധിതരായിരി
ക്കുന്നു. നമ്മുടെ ബോധത്തിനും ചേതനയ്ക്കും അടിയ്ക്കടി
ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഈ നിരോധങ്ങളും പരിമിതി
കളും നാം അറിയുന്നില്ല. ബ്രഹ്മവിദ്യയുടെ മണ്ഡല
ത്തിൽനിന്ന് താഴോട്ടിറങ്ങി സാധാരണ ജീവിതത്തെ
പരിശോധിച്ചാലും ഇതു മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. സം
സ്കാരത്തിൻെറ പ്രാതസ്സന്ധ്യയിൽ പ്രകൃതിയുടെ മടിത്ത
ട്ടിൽ ജീവിച്ച ജനങ്ങളുടെയും ആധുനികമനുഷ്യൻെറയും
ബോധങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ആലോചിച്ചുനോ
ക്കുക. അന്നു പൊതുവെയുണ്ടായിരുന്ന ഹൃദയസാരള്യവും
മാനസോല്ലാസവും ആർദ്രതയും ആസ്തിക്യവും എല്ലാം ഇ
ന്നു ക്ഷയിച്ചിരിയ്ക്കുകയാണ്. ഋഗ്വേദത്തിലും യവന
സംസ്കാരത്തിൻെറ ആദ്യാദ്ധ്യായങ്ങളിലും പൎക്കെ കാണു
ന്ന കൂലംകഷമായ ആ സഹൃദയത്വം ഇന്നു കാണ്മാനില്ല.
ബോധദൎപ്പണം അന്നു സദാ സ്വച്ഛമായിരുന്നു. അതിന്
ഒരു ചെറിയ മങ്ങലുപോലും അന്നു സംഭവിച്ചതായി നമു
ക്കു തോന്നുന്നില്ല. ഭൂരിപക്ഷം മനുഷ്യരും കവികളായി
രുന്നു, ഋഷികളായിരുന്നു. (ഈ വാക്കുകളെ തുല്യാൎത്ഥ
ങ്ങളായിട്ടാണ് ഉപയോഗിച്ചുവന്നത്.) ക്രമേണ, സാൎവ്വ
ത്രികമായിരുന്ന ഈ ഉണൎവ്വിനു മങ്ങലു തട്ടി. സകല
മനുഷ്യൎക്കും സഹജവും ക്ഷിപ്രലഭ്യവുമായിരുന്ന സഹൃദ
യത്വം അന്വേഷിച്ചും ശ്രമപ്പെട്ടും സമ്പാദിയ്ക്കേണ്ട ഒരു
അസുലഭാനുഗ്രഹമായിത്തീൎന്നു. നാടും നഗരവും ഉപേ
ക്ഷിയ്ക്കുവാനും വനതലങ്ങളിൽ ആശ്രമജീവിതം നയിച്ചു
കൈവിട്ടുപോയ അനുഭൂതികളെ വീണ്ടെടുക്കുവാനും പലരും
ശ്രമിച്ചു. സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൻെറ കറപിടിച്ചു മങ്ങി

ത്തുടങ്ങിയ മനോദപ്പ്ണത്തെ പൂമ്പൊടിയും മാൻതോലും ഉപയോഗിച്ച് അവർ സ്വച്ഛമാക്കി, അവികലമായ ആനന്ദം വീണ്ടും അനുഭവിച്ചു. പില്ക്കാലത്ത് ഈ നിലയും മാറിപ്പോയി. എന്തെങ്കിലും നഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്ന വിചാരംപോലും ഇല്ലാതായി. പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ അന്തിമ സീമകളെ ആലിംഗനം ചെയ്തുനിന്ന ബോധചക്രവാളം ചുരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങി ഇന്ന് ഈ ഉരുണ്ട തലയുടെ ചുററിലും പററി നില്ക്കുകയാണ്. സംസ്കാരത്തിൻെറ ചരിത്രം വാസ്തവത്തിൽ ബോധമണ്ഡലത്തിൻെറ സങ്കോചചരിത്രമാകുന്നു. ഉഷസ്സിനെയും നഭശ്ചരങ്ങളെയും ദിവ്യലോകങ്ങളുടെ അനന്തസൗന്ദര്യങ്ങളെയും പ്രതിഫലിപ്പിച്ച നമ്മുടെ കണ്ണാടി വെറും കാരീയപ്പലകയായി മാറിപ്പോയി.

> വനഭൂവിൽ നിജാശ്രമത്തിലാ—
> ഗ്ഘനഗഭ്ഭാതുരയെൻ മൃഗാംഗന
> തനതക്ഷിപഥത്തിൽ നില്ക്കവേ
> നനയും മൽപ്രിയനാശ്രു കണ്മ്റ്റന.
>
> അതികോമളമാകുമമ്മനഃ—
> സ്ഥിതി കാട്ടിൽത്തളിർപോലുദിപ്പതാം
> ക്ഷിതിപാലകപട്ടബദ്ധമാം
> മതിയോ ചമ്മകഠോരമെന്നുമാം.

എന്ന് മഹാകവി കുമാരനാശാൻ സീതയെക്കൊണ്ടു വിലപിപ്പിക്കുന്നതു നോക്കുക. ക്ഷിതിപാലകക്കു മാത്രമല്ല, ജനസാമാന്യത്തിനു മുഴുവനും ആ കോമള മനസ്ഥിതി ഇന്നു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലും വനഭൂമികളിലും സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഒരു പുതിയ ജന്മം കൈവന്നതുപോലെ നാമനുഭവിക്കുന്ന. ആഹ്ലാദത്തിൻെറ രഹസ്യം ഇതാകുന്നു.

ആധുനികമനുഷ്യൻെറ അന്തരംഗത്തെ ആവരണം ചെയ്യുന്ന, അതിൻെറ നിസ്സൂലശക്തികളെ നിരുദ്ധമാക്കുന്ന, കഠോരചമ്മത്തെ പൊളിച്ചുകളയുവാൻ, സാക്ഷാൽ സ്വാതന്ത്ര്യവും സച്ചിദാനന്ദവും അനുഭവിയ്ക്കുവാൻ, അതിനുണ്ടായിരുന്ന കഴിവിനെ വീണ്ടെടുക്കുവാൻ, എന്തുപായമാണ് സ്വീകരിയ്ക്കേണ്ടത്? അദ്ധ്യാത്മവിദ്യതന്നെ, സംശയമില്ല. ഈ പ്രതിവിധി, രക്ഷാമാൎഗ്ഗം, ഭാഗ്യവശാൽ മനുഷ്യരാശിയ്ക്ക് ഇന്നും അടുത്തുതന്നെ കിട്ടാനുണ്ട്. അങ്ങിങ്ങായി ചിലരെങ്കിലും അതിനെ സ്വീകരിയ്ക്കുന്നുമുണ്ട്. എങ്കിലും, അവരുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും, ആദ്യം പറഞ്ഞ ആ വൈരുദ്ധ്യം മുഴച്ചുനില്ക്കുന്നു.

തന്നാല്ക്കുരേറേണ്ടവരെത്രപേരോ
താഴത്തു പാൎത്തേറിലമന്നിരിയ്ക്കേ
താനൊററയിൽ ബ്രഹ്മപദം കൊതിയ്ക്കും
തപോനിധിയ്ക്കെന്തൊരു ചാരിതാൎത്ഥ്യം?

ദൈനന്ദിനജീവിതത്തിൻെറ അന്ധതാമിസ്രങ്ങളിൽനിന്നു മരുന്നിലൂടെയോ മററു വഴിയ്ക്കോ അദ്ധ്യാത്മലോകത്തിലേയ്ക്കു പലായനം ചെയ്യുന്നതു മററുള്ളവരോടും തന്നോടുതന്നെയും, ഉള്ള കടമകളിൽനിന്നുള്ള പിൻവാങ്ങലാണ്. ഇതു ശരിയല്ല. കാപട്യമെന്നും ആത്മവഞ്ചനയെന്നുപോലും പറയാവുന്നതുമാണ്. സങ്കീൎണ്ണമായ ഇന്നത്തെ സമുദായസ്ഥിതിയിൽ, അവതമസലീനമായ ആധുനികജീവിതത്തിൽ, കദനവും കഷ്ടപ്പാടും നടമാടുന്ന ചുററുപാടുകളിൽ, ഓരോ മനുഷ്യനും സമസൃഷ്ടരോട് അവശ്യം നിൎവ്വഹിയ്ക്കേണ്ട അനേകം കൎത്തവ്യങ്ങളുണ്ട്. മനുഷ്യത്വമെന്നോ, ജീവിതധൎമ്മമെന്നോ, സദ്ധൎമ്മമെന്നോ, സംക്ഷേപിച്ചു ധൎമ്മമെന്നു മാത്രമോ, പരാൎത്ഥമായ ഈ കൎത്തവ്യനിൎവ്വഹണത്തെ നിൎവ്വചിക്കാവുന്നതാണ്.

മദമാത്സര്യങ്ങരം കൊടുംപിരിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഇക്കാലത്തുപോലും ആരും ഇതിനെ, സിദ്ധാന്തപരമായി, നിഷേധിച്ചിട്ടില്ല. ജീവിതത്തിൻെറ അതിപ്രധാനമായ ഈ ലക്ഷ്യവും അദ്ധ്യാത്മവിദ്യയും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തക്കേടാണ് നമ്മുടെ ചിന്താവിഷയം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മുക്തി നേടുകയും വേണം, ധമ്മം ആചരിയ്ക്കുകയും വേണം; എന്താണു വഴി? മെസ്കാലിൻ തിന്നതുകൊണ്ട് ഈ വൈഷമ്യം നീങ്ങുകയില്ല; അതു വദ്ധിയ്ക്കുകയേ ഉള്ളൂ. അദ്ധ്യാത്മലോകത്തെപ്പററി അജ്ഞനായ മനുഷ്യനിൽ അതുണ്ടെന്നുള്ള അനുഭവബോധം ജനിപ്പിയ്ക്കുകയാണ് പ്രസ്തുത ഔഷധം ചെയ്യുന്നത്. ബഹളത്തിൽ നിന്നെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞുമാറി, തല്ക്കാലത്തേയ്ക്കു കിട്ടിയ മോക്ഷസുഖം സ്വകാര്യമായി ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ട് ഒതുങ്ങിക്കഴിയുവാനാണ് അതു പ്രേരിപ്പിയ്ക്കുന്നത്. എന്നു വരികിലും ഈ ഉപായം ഉപയോഗശൂന്യമല്ല. കഠോരചമ്മനിബദ്ധമായ ദൈനന്ദിന ജീവിതത്തിനപ്പുറത്തു മൃണാളകോമളമായ മറെറാരു ജീവിതമുണ്ടെന്നു അതു നമ്മെ അനുഭവപ്പെടുത്തുന്നു; നമ്മുടെ ചേതനയെ അതിൻെറ നേക്കു തിരിയ്ക്കുന്നു. ഇന്നു ലോകത്തിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും ജീവിതത്തിൻെറ ഈ മറുപുറത്തെപ്പററി തികച്ചും അജ്ഞരാണ്. വിവരണമോ, ഉപദേശമോ, ഉൽബോധനമോകൊണ്ട് അവർ അതറിയുകയോ അങ്ങോട്ടു തിരിയുകയോ ഇല്ല. ഇത്തരക്കാക്കാണ് മെസ്കാലിൻ കൊടുക്കേണ്ടത്. താല്ക്കാലികമായെങ്കിലും അവക്ക് "ബോധമുള്ളിൽ ജ്വലിയ്ക്കു"ട്ടെ; ആ കൂരിരുട്ടിൽ ഒരു മിന്നാമിനുങ്ങെങ്കിലും പറക്കട്ടെ. മരുന്നു കഴിച്ചുണ്ടായ ബോധോദയം അദ്ധ്യാത്മ സാക്ഷാൽക്കാരമായി ഹക്സ്ലി തെററിദ്ധരിച്ചിട്ടില്ല. താൻ അത്രയ്ക്കു മൂഢനല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സാക്ഷാൽക്കാരം അതിൻെറ പൂണ്ണ

തയിലെത്തിയാൽ മുക്തിയും ധർമ്മവും തമ്മിലുള്ളവൈരുദ്ധ്യം നീങ്ങിപ്പോകുമെന്നും, മഹാത്മാക്കളായ പലരും അതു നീക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ശരിയായ ലോകവീക്ഷണവും കർമ്മപദ്ധതികളും സ്വീകരിച്ചു ദൈനന്ദിനജീവിതത്തിൽ മുഴുകിനിന്നു്, ധർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു ലോകസംഗ്രഹാർത്ഥം ജീവിയ്ക്കാനും അതോടൊപ്പംതന്നെ അഭംഗുരമായ അദ്ധ്യാത്മസാക്ഷാൽക്കാരം അനുസ്യൂതമായി അനുഭവിയ്ക്കാനും അവർക്കു സാധിയ്ക്കുന്നു. ഇവരാണ് സർവ്വഭൂതഹിതേരതന്മാരായ ജീവന്മുക്തന്മാർ. ബാഹ്യവ്യവഹാരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുവാൻ മടിയില്ലാതെ, ആരോടും ദ്വേഷമില്ലാതെ, മൈത്രിയും കരുണയും വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഹൃദയത്തോടെ, ഞാനെന്നും എൻേറതെന്നും ഉള്ള വിചാരമില്ലാതെ, ദുഃഖസഹിഷ്ണുക്കളും സുഖവിമുഖരും ആത്മതുഷ്ടരുമായി ജീവിയ്ക്കുന്ന ലോകോദ്ധാരകന്മാർ. മഹായാനബുദ്ധമതത്തിലെ ബോധിസത്വനെയും, കലയുടെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ, നിത്യഭാസുരമായ സ്വർഗ്ഗഭൂമിയിലെന്നപോലെ സാധാരണ ജീവിതത്തിൻെറ ഇരുളടഞ്ഞ തെരുവീഥികളിലും വിഹരിയ്ക്കുന്ന റെംബ്രാൻറിനെയും ആണ് ഹക്സ്ലി ഉദാഹരണങ്ങളായി എടുത്തുപറയുന്നത്.

കോൺ–ടിക്കി

പസിഫിക് മഹാസമുദ്രത്തിൻെറ തെക്കഭാഗത്തു പോളിനേഷ്യ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന കുറേ ചെറിയ ദ്വീപുകളുണ്ട്. ഇവയെ അധിവസിക്കുന്ന പ്രാചീനവര്ഗ്ഗക്കാർ ഏതു ഭൂഖണ്ഡത്തിൽനിന്നു വന്നവരാണെന്നുള്ളത് ഇന്നും തീര്ച്ചയാകാതെ കിടക്കുന്ന വിഷയമാണ്. തെക്കുകിഴക്കൻ ഏഷ്യയിൽനിന്നായിരിക്കണമെന്നാണ് പലരും ആദ്യംമുതല്ക്കേ ഊഹിച്ചത്. ദ്വീപുകളുടെ പേരു തന്നെയും അങ്ങിനെയുള്ള വിശ്വാസത്തിൽനിന്ന് ഉണ്ടായതാണ്. പക്ഷേ അവിടെയുള്ള ജനങ്ങളുടെ മുഖപ്രകൃതിയും ശരീരലക്ഷണങ്ങളും ഈ അഭ്യൂഹത്തിനു ബാധകമാണെന്നു നേരത്തെതന്നെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി. അവർ സാമാന്യം വെളുത്ത നിറമുള്ളവരാണ്. കണ്ണിൻെറയും മൂക്കിൻെറയും ആകൃതിയും തെക്കുകിഴക്കൻ ഏഷ്യയിലുള്ളവരുടേതിൽനിന്നു ഭിന്നമാണ്. അവരുടെ ഇടയ്ക്കു പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ള പുരാണകഥകളും മറെറാരു ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചാണ് പറയുന്നത്. തങ്ങളുടെ പൂര്വ്വികന്മാർ സൂര്യൻ ഉദിക്കുന്ന ദിക്കിൽനിന്നു വന്നവരാണെന്ന് ഈ ജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. പോളിനേഷ്യക്കു നേരെ കിഴക്കുള്ളതു തെക്കെ അമേരിക്കൻ ഭൂഖണ്ഡമാണ്. രണ്ടിനും ഇടയ്ക്കു നാലായിരം നാഴിക വിസ്താരത്തിൽ കിടക്കുന്ന പസിഫിക് മഹാസമുദ്രമല്ലാതെ ഒരു ചെറുദ്വീപുപോലുമില്ല. തെക്കേ അമേരി

സ്കയിൽ പണ്ടു സംസ്കാരസമ്പന്നമായ ജനസമുദായങ്ങരം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അവക്ക് ഈ കടലെല്ലാം കടന്നു വരുവാനുള്ള കഴിവ് ഉണ്ടായിരുന്നതായി വിവരമുള്ളവരാരും സമ്മതിയ്ക്കുകയില്ല. ഇങ്ങനെ പോളിനേഷ്യന്മാരുടെ ഉത്ഭവം ഒരു അത്ഭുതംതന്നെ എന്ന് എല്ലാവരും കരുതിയിരുന്ന കാലത്താണ് നോർവേ രാജ്യക്കാരനായ തോർ ഹെയർദാൽ എന്ന നിരീക്ഷകൻ വിപ്ലവകരമായ ഒരു വാദവുംകൊണ്ടു മുന്നോട്ടു വന്നത്.

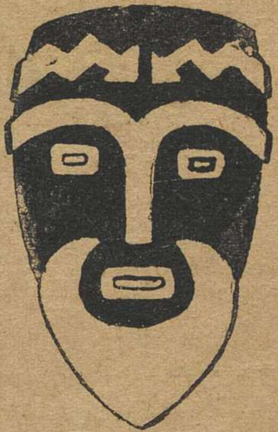

കോൺ–ടിക്കിയുടെ മുഖം. ഒരു പ്രാചീനശില്പത്തിൽനിന്ന്

അമേരിയ്ക്കയിലെ പ്രാചീനസംസ്കാരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിൻെറ ഫലമായി അവിടെ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ജനങ്ങരംക്കു ദീഘമായ സമുദ്രയാത്ര ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യമായി. അവരുടെ പൂർവ്വചരിത്രവും സാംസ്കാരികമായ ഉൽക്കർഷവും ഇതരഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ നേട്ടങ്ങളോട് കിടപിടിയ്ക്കുത്തക്കവയാണെന്ന വസ്തുത ആധുനികകാലത്തെ ഗവേഷണങ്ങരം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്.* കൊളംബസ്സ്, കോഴിമുട്ട കുത്തിനിർത്തുന്നതുപോലുള്ള വിദ്യ പ്രയോഗിച്ച്, അമേരിയ്ക്ക ''കണ്ടുപിടിയ്ക്കുകയും,'' അങ്ങിനെ യൂറോപ്യൻ ജനതയ്ക്കു ജനപ്പെരുപ്പത്തിലും തജ്ജന്യമായ ദാരിദ്ര്യത്തിലുംനിന്നു മോചനം ലഭിയ്ക്കുകയും ചെയ്യതിന് എത്രയോ

---

* "കലയും കാലവും" എന്ന എൻെറ പുസ്തകത്തിൽ ഇതേക്കുറിച്ചു സാമാന്യം ദീഘമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നൂററാണ്ടുകാംക്ക മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്തുത ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലെ ജനങ്ങരം കൃഷിയും കൈത്തൊഴിലും ശില്പകലയും വാസ്തുവിദ്യയും സമുദ്രവേധവും എല്ലാം അഭിമാനകരമായ രീതിയിൽത്തന്നെ അറിഞ്ഞിരുന്നു. അവരെ ദ്രോഹിച്ചു കീഴടക്കിയ അക്രമികരം വളരെ നാളത്തേയ്ക്ക് ഈ സംഗതികരം അംഗീകരിയ്ക്കുകയോ അവയെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിയ്ക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നേയുള്ളു. യൂറോപ്യന്മാർ തെക്കേ അമേരിയ്ക്കയിൽ ചെന്ന കാലത്ത് അവിടെ, ഇന്നു പെറൂ എന്നു വിളിയ്ക്കുന്ന ഭൂവിഭാഗത്ത്, ഇങ്കാസംസ്കാരം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു സംസ്കാരമാണ് നിലവിലിരുന്നത്. ക്രിസ്തുവഷം ആയിരാമാണ്ടിടയ്ക്കാണ് ഇതിൻെറ ഉത്ഭവം. അതിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ചില സംസ്കാരങ്ങളുടെ അതിവിശിഷ്ടമായ അവശിഷ്ടങ്ങളും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്കാസംസ്കാരത്തിൻെറ ജനയിതാക്കരം പൂവ്വസംസ്കാരങ്ങളെ കീഴടക്കി പ്രാബല്യം നേടിയെന്നാണ് ഗവേഷകന്മാർ ഊഹിയ്ക്കുന്നത്. ക്രിസ്തുവഷം ആയിരാമാണ്ടിനുമുമ്പും ഇതുപോലെയുള്ള ബലപരീക്ഷകരം ഉണ്ടായിരുന്നിരിയ്ക്കാം. പുരാവസ്തുഗവേഷകന്മാർ ഈ പൂവ്വചരിത്രങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള ഉത്ഖനനങ്ങരം തുടന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണ്. സുവ്യക്തങ്ങളായ അദ്ധ്യായങ്ങളായിട്ടാണ് പെറുവിലെ പ്രാചീന ജനതയുടെ സംസ്കാരചരിത്രം വിന്യസിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നത്. ഒരു മാതൃകയിലുള്ള ശില്പങ്ങളും മണ്പാത്രങ്ങളും തുണിത്തരങ്ങളും കുറേക്കാലം നിലനില്ക്കുകയും പെട്ടെന്ന് അവ ഇല്ലാതായി തൽസ്ഥാനത്തു മററു മാതൃകകരം ആവിർഭവിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി കാണുന്നു. ക്രമേണയുള്ള അഭിവൃദ്ധിയും പരിവത്തനങ്ങളും അല്ല, വിപ്ലവകരമായ മാററങ്ങളാണ് ദൃശ്യമാകുന്നത്. ഓരോ തവണയും പുറത്തെവിടെയോനിന്നു വന്ന ജനങ്ങരം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവരെ തള്ളിനീക്കി

ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചതുപോലെ തോന്നും. ഇങ്ങിനെ പരാജിതരായ പെറുവിയന്മാരാണ് പോളിനേഷ്യൻ ദ്വീപുകളിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തതെന്നു ഹെയർദാൽവാദിച്ചു.

ക്രിസ്തുവർഷം 500–ാമാണ്ടിനു മുമ്പു ദക്ഷിണപസിഫിക് ദ്വീപുകളിൽ ആൾപ്പാർപ്പില്ലായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ട്. പൂർവ്വികന്മാരെ ആരാധിക്കുന്ന ജനങ്ങളായതുകൊണ്ട് അവരുടെ ഐതിഹ്യങ്ങളിലും പുരാണകഥകളിലും നിന്നു കഴിഞ്ഞുപോയ തലമുറകളെക്കുറിച്ചുള്ള കാലഗണന സാധ്യമാണ്. ഈ വഴിക്കു കണക്കു കൂട്ടിയപ്പോൾ അഞ്ഞൂറാമാണ്ടിലും ആയിരാമാണ്ടിലും സുപ്രധാനമായ രണ്ടു കുടിയേററങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു ഹെയർദാൽ അനുമാനിച്ചു. ആചാരം, ഭാഷ, നിത്യോപയോഗത്തിലുള്ള സാധനങ്ങൾ, എന്നിവയിലുള്ള സാദൃശ്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. ഇങ്കാസാമ്രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന യാനപാത്രങ്ങളെപ്പററിയുള്ള പൂർണ്ണവിവരങ്ങളും അദ്ദേഹം ശേഖരിച്ചു. ബാൽസാ എന്നു പറയുന്ന ഒരു ജാതി തടികൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ചങ്ങാടങ്ങളാണ് അവർ സമുദ്രയാത്രയ്ക്കു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. കനക്കുറവിനു പ്രസിദ്ധിപെററ തടിയാണിത്. ആൻഡീസ്പർവ്വതപംക്തിയുടെ അധിത്യകകളിൽ അത് ഇന്നും ധാരാളമായി വളരുന്നുണ്ട്. നീളവും വണ്ണവുമുള്ള തടികൾ കൂട്ടിക്കെട്ടി വലിയ ചങ്ങാടങ്ങളുണ്ടാക്കി കടലൊഴുക്കിൻേറയും കാററിൻേറയും സഹായത്തോടെ പെറുവിയൻജനങ്ങൾക്കു നാലായിരം നാഴിക അകലെയുള്ള പോളിനേഷ്യയിൽ ചെന്നെത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നായിരുന്നു ഹെയർദാൽ വാദിച്ചത്.

ഇത് ആരും വിശ്വസിച്ചില്ല. നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അതു കേട്ടു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ

കളിയാക്കി. ആകാശവിമാനവും ആവിക്കപ്പലും ഉള്ള ഇക്കാലത്തുപോലും പോളിനേഷ്യൻ ദ്വീപുകൾ ഏറ ക്കറെ അപ്രാപ്യങ്ങളെന്നു തന്നെയാണു കരുതപ്പെടുന്നത്. അങ്ങിനെയിരിയ്ക്കെ ആയിരത്തഞ്ഞൂറു കൊല്ലം മുമ്പ് ഇരുമ്പിൻെറ ഉപയോഗംപോലും അറിയാത്ത ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾ തടിച്ചങ്ങാടങ്ങളിൽ കയറി പെറുവിൽനിന്നു്

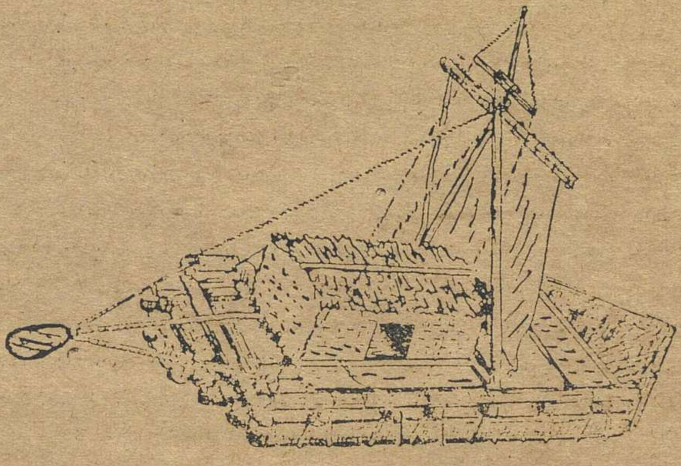

ചങ്ങാടം.

അവിടെയെത്തി എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ആളുകൾ ചി രിച്ചതിൽ അത്ഭുതമില്ല. എന്നാൽ അതൊന്നു പരീ ക്ഷിയ്ക്കുകതന്നെ എന്നു ഹെയർദാൽ നിശ്ചയിച്ചു. അ തിപ്രാചീന കാലത്തുതന്നെ സമുദ്രയാത്രയ്ക്കു പേരുകേട്ട ജനങ്ങളാണ് നോർവേക്കാർ. വൈക്കിങ്ങുകളെന്നാണ് അവരെ അന്നൊക്കെ വിളിച്ചുവന്നത്. നാവികവി ദ്യയിൽ അവരെക്കാൾ സാമർത്ഥ്യം നേടിയ ആളുകൾ

ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ശാസ്ത്രീയനിരീക്ഷണത്തിലുള്ള താൽപര്യത്തോടൊപ്പം തൻെറ ധമനികളിൽ പായുന്ന വൈക്കിങ്ങ് രക്തത്തിൻെറ ഉത്സാഹവായ്പും അദ്ദേഹത്തെ ഈ സാഹസയാത്രയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചിരിക്കാം. അതിസമർത്ഥന്മാരായ അഞ്ചു കൂട്ടുകാരെ അദ്ദേഹം തേടിപ്പിടിച്ചു. ഇവരിൽ നാലു പേർ നോർവേക്കാരും ഒരാറം സ്വീഡൻകാരനുമായിരുന്നു. അവർ പോളിനേഷ്യയിൽ ചെന്നെത്തുമെന്നോ തിരിച്ചു വരുമെന്നുപോലുമോ ആരും പ്രതീക്ഷിച്ചില്ല. പ്രമാണികളായ പല നാവികവിദഗ്ദ്ധന്മാരും അവക്കുണ്ടാകുവാൻ പോകുന്ന അത്യാപത്തുകളോർത്ത് പ്രസ്തുത സാഹസത്തിൽ നിന്ന് അവരെ പിൻതിരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. മററുചിലർ അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരെയോർത്ത് പരിതപിച്ചു.

''തിതീർഷുർദുസ്തരം മോഹാ
ദുഡുപേനാസ്മി സാഗരം''

എന്നു ക്രാന്തദർശിയായ കാളിദാസൻപോലും വിലപിച്ചതാണല്ലോ.

ആധുനികകാലത്തു മററാക്കും ചിന്തിക്കുവാൻപോലും കഴിയാത്ത ഈ സാഹസയാത്രയാണ് ''കോൺ–ടിക്കിപര്യടനം'' എന്ന പേരിൽ ലോകപ്രസിദ്ധമായിത്തീന്നത്. ഇക്വഡോറിലെ വനങ്ങളിൽനിന്ന് വെട്ടിയിറക്കിയ ഒൻപതു ബാൽസാതടികറം അവർ പുഴകളിൽ ഒഴുക്കിയും ചരക്കു കപ്പലിൽ കയററിയും പെറുവിലെ നാവികസേനയുടെ താവളമായ കലാവോ തുറമുഖത്തു കൊണ്ടുവന്നു. പണ്ടത്തെ പെറുവിയന്മാക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന സാധനങ്ങറം മാത്രം ഉപയോഗിച്ചാണ് ചങ്ങാടം ഉണ്ടാക്കിയത്. തടിയും മുളയും ചണംകൊണ്ടു പിരിച്ച കയറുമല്ലാ

തെ ഒരു ആണി പോലും ഉപയോഗിച്ചില്ല. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകറം, പെറു, നോൎവ്വെ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ ഗവൎമ്മേണ്ടുകറം അവൎക്ക് ആവശ്യമുള്ള എല്ലാ സഹായങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുത്തു. ഒരു തടിച്ചങ്ങാടവും അതിൻെറ മുകളിൽ മുളകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു കൊച്ചു കുടിലും മാത്രമായിരുന്നു അവരുടെ യാനപാത്രം. അതിനു നല്കിയ പേരാണ് 'കോൺ—ടിക്കി'. പോളിനേഷ്യയിലും പെറുവിലും എന്തെന്നില്ലാത്ത ഭക്തിയോടെ ആരാധിക്കപ്പെട്ടുന്ന പുരാണപുരുഷനാണ് ടിക്കി. സൂര്യസംഭവനെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു കോൺ—ടിക്കി എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഈ മഹാത്മാവാണ് തങ്ങളെ പോളിനേഷ്യയിൽ കൊണ്ടുവന്നതെന്ന് അവിടെയുള്ള ജനങ്ങറം എത്രയോ തലമുറകളായി വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. ഇതിനേക്കാറം ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു നാമം അവരുടെ യാനപാത്രത്തിനു നല്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ചങ്ങാടത്തിൽ ഒരു തേങ്ങയുടച്ച് നാമകരണക്രിയ നിൎവ്വഹിച്ചതോടെ ആ പര്യടനത്തിനു ലഭിക്കുവാനുള്ള അനുഗ്രഹാശിസ്സുകറം പൂൎണ്ണമായി.

തുറമുഖത്തുനിന്ന് ഒരു യന്ത്രക്കപ്പലാണ് ചങ്ങാടത്തെ വലിച്ചു നടുക്കടലിൽ കൊണ്ടുവിട്ടത്. പുറപ്പെട്ടുന്ന മാത്രയിൽത്തന്നെ, കരയ്ക്കു വന്നടിക്കുന്ന ഭയങ്കരമായ തിരമാലകളിൽ പെട്ട് ഉഡുപം തവിടുപൊടിയാകേണ്ടുന്ന് അവർ കരുതിയിരിക്കാം. യന്ത്രക്കപ്പലിൻെറ ബന്ധം വേർപെടുത്തി കോൺ—ടിക്കിയുടെ ഉത്തമാംഗചിത്രത്താൽ അലംകൃതമായ കാററുപായ ഉയൎത്തിയതോടെ, 1947—ൽ നടന്ന ആയിരത്തഞ്ഞൂറു കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുള്ള ആ അത്ഭുതയാത്ര ആരംഭിച്ചു. സമുദ്രനിരപ്പിൽനിന്ന് ഒന്നരയടി മാത്രം പൊക്കത്തിലാണ് ആ വിചിത്രനാവികന്മാർ ജീവിച്ചത്. അവരുടെ ലോകം എട്ടുപത്തടി ചതുരത്തിലേയ്ക്കു ചുരുങ്ങി. 1947 ഏപ്രിൽ

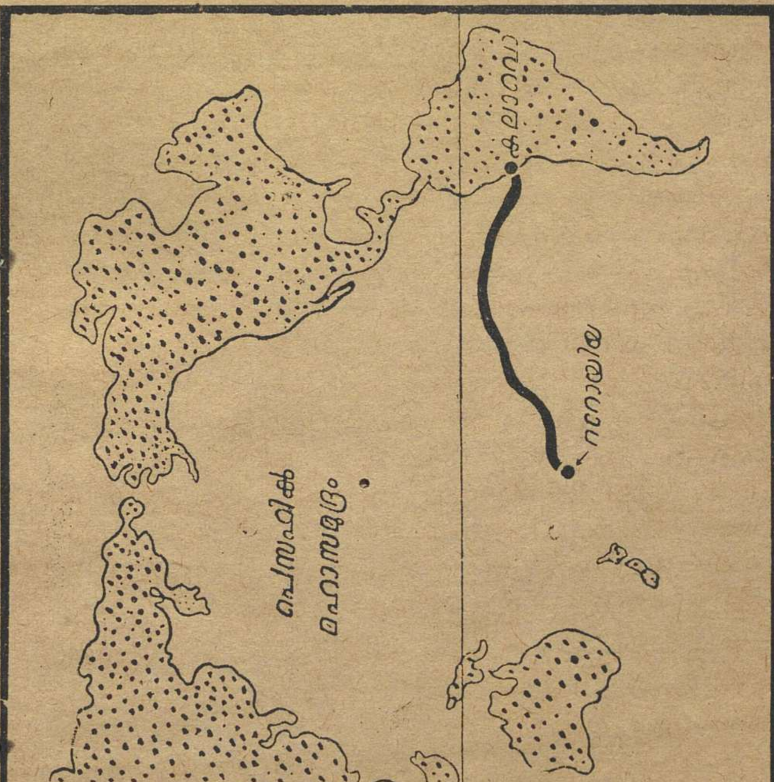

പര്യടനമാർഗ്ഗം

മാസം 28–ാംനു-അവർ ആറു പേരും ദൂരദർശനകൃശങ്ങളായ ആൻഡീസ് പർവ്വതനിരയിലെ കൊടുമുടികളോടുപോലും യാത്ര പറഞ്ഞ് തങ്ങളുടെ ധീരചിത്തതയിൽ മാത്രം ഉറച്ചു നിന്നുകൊണ്ടു പശ്ചിമദിങ്മുഖം ലക്ഷ്യമാക്കി നടുക്കടലിൽ ഒഴുകിത്തുടങ്ങി. ദക്ഷിണ ധ്രുവപ്രാന്തത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ച് തെക്കേ അമേരിക്കയുടെ പശ്ചിമതീരത്തെ സ്പർശിച്ച് വടക്കോട്ടു വന്നു ഭൂമദ്ധ്യരേഖയ്ക്കു് അല്പം തെക്കു മാറി പടിഞ്ഞാറോട്ടു പോകുന്ന കടലൊഴുക്കിനെയാണ് ശരണം പ്രാപിച്ചത്. ഇതിൻെറ ആയം പോളിനേഷ്യ വരെ ചെന്നെത്തുന്നുണ്ട്.

ശാന്തസമുദ്രമെന്നാണ് പേരെങ്കിലും അത് അത്ര വളരെ ശാന്തപ്രകൃതിയല്ലെന്ന് അവർക്കു ക്ഷണേന വ്യക്തമായി. മലനിരകൾ പോലെ പൊങ്ങി വരുന്ന തിരമാലകളിൽ ആ പൊങ്ങുതടികളും അവയ്ക്കുമേൽ തടവിലാക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യരും എത്രമേൽ നിസ്സഹായരായിരുന്നെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. മലവെള്ളത്തിൽ ഒഴുകി വരുന്ന ഓലത്തുരുമ്പുകളുടേയും അവയ്ക്കുമേൽ വട്ടത്തിലോടുന്ന ഉറുമ്പുകളുടേയും ചിത്രമാണ് ഈ കഥ വായിച്ചപ്പോൾ എനിയ്ക്കു് ഓർമ്മ വന്നത്. വെള്ളത്തിൽ തൊട്ടാൽ മരവിയ്ക്കും; അത്ര തണുപ്പാണ്. അതിൻെറ പച്ച നിറവും കാറു നിറഞ്ഞ ആകാശവും കൂരിരുട്ടും കൂടിയായപ്പോൾ അവരുടെ ജീവിതത്തിൻെറ സ്വഭാവം ആകപ്പാടെ മാറിപ്പോയി. വെള്ളത്തിൻെറ പാത്തിയിൽ വീഴാതെ തിരമാലകൾക്കു കുറുകെ നയിച്ചാൽ ചങ്ങാടം മുങ്ങുകയോ മറിയുകയോ ചെയ്യുകയില്ലെന്ന് അവർക്കു ബോധ്യമായി. പുറകെ വരുന്ന തിരമാലകൾ പതഞ്ഞു പൊങ്ങി ചുരുണ്ടുമറിഞ്ഞ കടലിലെ വെള്ളം മുഴുവനുംകൂടി ചങ്ങാടത്തിന്മേൽ കോരിയൊഴിച്ചാൽപോലും യാതൊരാപത്തുമില്ല. അതെല്ലാം ക്ഷണേന ചോർന്നു പോകും "തലയ്ക്കു മീതെ വെള്ളം

വന്നാൽ അതുകഉ മീതെ തോണി'' അത്രതന്നെ. ചങ്ങാടം ആടിയാടി എപ്പോഴും മുകളിൽ കിടക്കും.

അമരം പിടിക്കുന്നതിലാണ് അവക്കു പ്രയാസമുണ്ടായത്. പിന്നിലേക്കു നീണ്ടു നില്ക്കുന്ന ഒരു പങ്കായം ചങ്ങാടത്തിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. കടലു കോപിക്കുമ്പോഠം അതുകൊണ്ടു ചങ്ങാടത്തിൻെറ ഗതി നിയന്ത്രിക്കുവാൻ അവക്കു ഭഗീരഥപ്രയത്നം തന്നെ ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. അമരക്കാരൻ ഒഴുകിപ്പോകാതെ അരയിൽ കയറു കെട്ടിക്കൊണ്ടാണ് ഇരുന്നത്. അദ്ധ്വാനത്തിൻെറ കാഠിന്യംകൊണ്ട് അരമണിക്കൂർ ഇടവിട്ട് ആഠം മാറേണ്ടതായി വന്നു. ചങ്ങാടത്തിൻെറ അമരം പിടിക്കേണ്ടതു പങ്കായം കൊണ്ടല്ലെന്നു വളരെ കഴിഞ്ഞാണ് അവർ മനസ്സിലാക്കിയത്. ആവിക്കപ്പലുകളുടെ കാലമായപ്പോഴേക്കു പണ്ടത്തെ നാവികവിദ്യകളെല്ലാം വിസ്മൃതമായിപ്പോയി. പൊങ്ങുതടികളുടെ ഇടകളൂടി അടിയിലേക്കു് അടിച്ചിറക്കുന്ന പലകക്കഷണങ്ങളുടെ സ്ഥാനവും നീളവും ചില കണക്കുകളനുസരിച്ചു മാററുകയാണെങ്കിൽ ഏതു കാററിലും കോളിലും കടലൊഴുക്കിലും ചങ്ങാടത്തെ വേണ്ട വഴിക്കു നയിക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഇത് ആകസ്മികമായിട്ടാണ് അവർ കണ്ടുപിടിച്ചത്.

ആദ്യത്തെ കഷ്ടപ്പാടുകഠംക്കുശേഷം അവരുടെ യാത്ര ഏറ്റവും കുറെ ശാന്തമായ മട്ടിലായിരുന്നു. ചങ്ങാടത്തിൽ നിന്നിറങ്ങി നീന്തുവാനും വൃത്താകാരമായ റബർബോട്ടിൽ കയറി തുഴഞ്ഞു കളിക്കുവാനും മററും അവക്കു സാധിച്ചു. കര കാണാത്ത മഹാ സമുദ്രത്തിൻെറ നേക്ക് അനുഭവൈകവേദ്യമായ വിശ്വാസവും എന്തെന്നില്ലാത്ത ഭക്ത്യാദരങ്ങളും അവരിൽ വളൻു വന്നു. സായാഹ്ന വേളകളിലും നിലാവുള്ള രാത്രികളിലും ഭൂമിയിൽ ഒരി

ടത്തും ലഭിയ്ക്കാത്ത ശാന്തിയും സന്തോഷവും അവർ അനുഭവിച്ചു. കാന്തസൂചികളും കമ്പിയില്ലാക്കമ്പിയും ദിങ്ങ് നിർണ്ണയോപകരണങ്ങളും എല്ലാം കരുതിയിരുന്നെങ്കിലും നക്ഷത്രങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചുതന്നെ വഴിയറിഞ്ഞു യാത്ര ചെയ്യുവാൻ അവക്കു കഴിഞ്ഞു. 1500 വഷം മുമ്പ് ആ വഴിയ്ക്കു യാത്ര ചെയ്ത പെറുവിയന്മാരുടെ പള്ളിയോടങ്ങാംക്കും നിത്യഭാസുരങ്ങളായ ആ നഭശ്ചരങ്ങാംതന്നെയാണല്ലോ വഴി കാട്ടിയത്. ഒരു പക്ഷേ നൂറും ഇരുനൂറും ചങ്ങാടങ്ങാം ഒരുമിച്ചായിരിയ്ക്കാം ആ യാത്ര നിവ്വഹിച്ചത്. ആപൽഭീതിയില്ലാത്ത ആത്മവിശ്വാസത്തിൻേറയും ആനന്ദമയമായ പ്രതീക്ഷകളുടേയും പൂനിലാവിൽ അവർ ആടുകയും പാടുകയും കൂടി ചെയ്തില്ലെന്ന് ആരറിഞ്ഞു! അത്യത്ഭുതകരമായ ആ ദീർഘയാത്രകളിൽ നക്ഷത്രകോടികാം കണ്മിഴിച്ചു നിരന്നിരിയ്ക്കുന്ന നീലാഭമായ നൃത്തരംഗത്തു കടൽക്കയങ്ങളുടെ കരാംത്തുടിപ്പുകളും തിരമാലകളുടെ കരലാളനങ്ങളും അവരുടെ രക്തത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേൻു. ആ അനശ്വരസംഗീതത്തിൻെറ മാറെറാലി തെക്കൻ പസിഫിക്കിലെ ദ്വീപവാസികളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇന്നും കോംക്കാവുന്നതാണ്. അവരുടെ നൃത്തവിശേഷങ്ങളും മധുരഗാനങ്ങളും ലോകപ്രസിദ്ധി നേടിയിട്ടുണ്ട്.

അമരാവതിയുടെ ചമയം നിറഞ്ഞ ഭീമാകാരങ്ങളായ ആവിക്കപ്പലുകളിലും മേഘമാൎഗ്ഗത്തിനും മീതെ പറക്കുന്ന വിമാനങ്ങളിലും കയറി വിദേശസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്ന ആധുനികമനുഷ്യൻെറ അനുഭൂതിയിൽ സമുദ്രം ഒരു അധോലോകമാണ്. വല്ലവിധേനയും അതിൻെറ മറുകര പററണമെന്നല്ലാതെ മറെറാന്നും ആ ഉപ്പുവെള്ളക്കിടങ്ങിനെപ്പററി അവനു പറയാനില്ല. അതിൻെറ നേക്കു ഭക്തിയോ സ്നേഹമോ പരവശഭാവങ്ങളോ ഒന്നും അവനു തോന്നാ

റില്ല. കപ്പലിൻെറ മുകറംത്തട്ടിൽ കമ്പിവേലിയിൽ കൈ ഊന്നിനിന്നു കീഴോട്ടു നോക്കുമ്പോറം ഒരു ജേതാവിൻെറ അഹങ്കാരപൂണ്ണമായ അഭിമാനമാണ് അവൻെറ കണ്ണുകോണിൽ സ്ഫുരിയ്ക്കുന്നത്. വിമാനത്തിൻെറ വൃത്താകാരമായ കണ്ണാടിജന്നലിൽക്കൂടി നോക്കുമ്പോറം അകം നിറഞ്ഞ പുച്ഛവും. മെഡിററേനിയൻ കടൽ തൻെറ കളിപ്പൊയ്കയാണെന്നു മുസ്സോളിനി ഒരിയ്ക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി. അററ്ലാൻറിക് സമുദ്രത്തെ ആംഗ്ലോ–അമേരിക്കൻകോയ്മകറം വെറും കുളമ്പുചാൽപോലെയാണ് കരുതിവരുന്നത്. ആധുനികമനുഷ്യൻെറ ഈ അഹങ്കാരവാഴ്ചും പ്രാചീനവഗ്ഗങ്ങളുടെ ഭക്ത്യാദരങ്ങളും എതിർധ്രുവങ്ങളിൽ നില്ക്കുന്നു. പസിഫിക് മഹാസമുദ്രത്തിൻെറ മടിത്തട്ടിൽ ചാഞ്ചാടിയാടുന്ന പൊങ്ങുതടിച്ചങ്ങാടത്തിൽ ജലസ്പശ്മേററു ദീർഘയാത്ര ചെയ്ത പണ്ടത്തെ പെറുവിയൻജനങ്ങറംക്കു പെരുംകടൽ അഭയവും അഭീഷ്ടങ്ങളും നല്കുന്ന അമ്മയായിരുന്നു. സൂര്യസംഭവനായ കോൺ–ടിക്കിയുടെ ധീരനേതൃത്വത്തിൽ വിദൂരമേഖലകളിൽ ചെന്നെത്തിയ ആ പ്രാചീനവഗ്ഗക്കാരുടെ ആത്മീയാനുഭൂതികറം ഹെയർദാലിൻെറ വിവരണങ്ങളിൽ കലന്നുകാണുന്നു. സ്രാവുകളേയും മകരമത്സ്യങ്ങളേയും തിമിംഗലങ്ങളേയും മുഖത്തോടു മുഖം കണ്ടുകൊണ്ടാണ് അവർ യാത്ര ചെയ്തത്. ആഹാരം കരുതിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽക്കൂടി അതിനു പ്രയാസമുണ്ടാകുമെന്നു അവക്കു തോന്നിയില്ല. ശുദ്ധജലം അവർ വേണ്ടുവോളം കൊണ്ടുപോയിരുന്നു. പക്ഷേ കുറേനാറം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കു് അതിനു രുചിഭേദം വന്നതായി അവർ കണ്ടു. പണ്ടുള്ളവർ മുളംകുഴലിലായിരിയ്ക്കണം ശുദ്ധജലം കൊണ്ടുപോയതു്. ഇടമുട്ടുകറം തട്ടിക്കളഞ്ഞ വൻമുളകറം വെള്ളം നിറച്ചു കൂട്ടിക്കെട്ടി ചങ്ങാടത്തിൻെറ അടിവശത്തു ചേർത്തുവെച്ചു കൊണ്ടുപോകുവാൻ

വിഷമമില്ല. ചില ഔഷധച്ചെടികൾ ചവച്ചിറക്കിയ ശേഷം ഉപ്പുവെള്ളം തന്നെ കുടിച്ചാലും ദാഹം ശമിക്കു മെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. തൊലിപ്പുറത്തു സദാസമയവും ജല സ്പർശമേററുകൊണ്ടിരുന്നാൽ അത്ര വളരെ ദാഹം തോന്നുക യില്ലെന്നും അനുഭവമുണ്ട്. തേങ്ങ, ചുരയ്ക്കാക്കുടുക്കകളിൽ നിറച്ച പാനീയങ്ങൾ എന്നിവയും ചങ്ങാടങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോകാൻ വിഷമമില്ല. തെങ്ങുതന്നേയും തെക്കൻ പസിഫിക് ദ്വീപുകളിലെത്തിയത് ഈ വഴിക്കാണെന്നു ഹെയർദാൽ ഊഹിക്കുന്നു. തേങ്ങ കടലൊഴുക്കിൽ വീണ് ഇത്ര ദൂരം ചെന്നാൽ കിളുക്കുകയില്ല. അത് എത്രയോ വേഗം ചീഞ്ഞുപോകും. അതു തെക്കേ അമേരിക്കയിൽ നിന്നു പോളിനേഷ്യന്മാരുടെ പിതാമഹന്മാർ ചാങ്ങാടങ്ങ ളിൽ കൊണ്ടുവന്നതായിരിക്കണം.

അത്ഭുതകരമായ ഈ പര്യടനം 101 ദിവസം നീണ്ടു നിന്നു. അവർ കൂടക്കൂടെ കമ്പിയില്ലാക്കമ്പിമാർഗ്ഗം പല ദിക്കിലേക്കും സന്ദേശങ്ങൾ അയച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കൽ നോർവേരാജ്യത്തിൻെറ തലസ്ഥാനമായ ഓസ്ലോനഗര ത്തിലുള്ള ഒരാളുമായിത്തന്നെ സമ്പർക്കത്തിലേപ്പെടുവാൻ അവർക്കു സാധിച്ചു. അന്ന് അവർ ഹാക്കോൺ രാജാവിനു ജന്മദിനാശംസകൾ അയച്ചു. യാത്ര തുടങ്ങി അല്പദിവ സത്തിനുള്ളിൽ അവരുടെ പുറകെ തിരിച്ച ഒരു വിമാന ത്തിനു വളരെ നേരം ചുററിത്തിരിഞ്ഞിട്ടും അവരെ കാണു വാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മഹാസമുദ്രത്തിൻെറ വിശാലതക ളിൽ അവരുടെ ചങ്ങാടം അത്രയ്ക്കു നിസ്സാരമായ ഒരു വസ്തു വായിരുന്നു. നാലായിരത്തിൽപ്പരം നാഴിക സഞ്ച രിച്ചു തൊണ്ണൂററിയേഴാമത്തെ ദിവസം അവർ ആദ്യമായി ഒരു ദ്വീപിൻെറ പരിസരത്തിൽ എത്തി. ദ്വീപവാസി കൾ ചെറുതോണികളിൽ വന്ന് അവരെ എതിരേററെ ങ്കിലും കടലൊഴുക്കു പ്രതികൂലമായിരുന്നതുകൊണ്ടു ചങ്ങാ

ടത്തിന് അവിടെ അടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തോണിയിൽ കയറി കരയ്ക്കിറങ്ങിയ ഒരു കൂട്ടുകാരനു മടങ്ങിയെത്തുവാൻ തന്നെ വളരെയധികം വിഷമിക്കേണ്ടിവന്നു. ഏതായാലും ആപത്തില്ലാതെ അയാരം മടങ്ങി വരുകയും ചങ്ങാടം വീണ്ടും പടിഞ്ഞാട്ടു തന്നെ ഒഴുകുകയുംചെയ്തു.

കലാവോ തുറമുഖത്തുനിന്നു യാത്രതിരിച്ച 101 ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോരം (1947 ആഗസ്റ്റ് 7-ാംനു പ്രഭാതത്തിൽ) അവർ മററൊരു ദ്വീപിനെ സമീപിച്ചു. അവിടെ ഒഴുക്ക് അനുകൂലമായിരുന്നു. പക്ഷേ ദ്വീപിനു ചുററും ആപല്ക്കരമായ കടൽപ്പുററുകരം ഒരു കോട്ടപോലെ വളന്നു നിൽക്കുന്നതാണ് അവർ കണ്ടത്. രണ്ടററവും ചക്രവാളസീമയിൽ തൊട്ടു നില്ക്കുന്ന ഈ കടൽക്കോട്ടയിൽ തിരമാലകരം ആഞ്ഞടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വേലിയേററം വന്നാൽ വെള്ളം അതിന്നുമീതെ പൊങ്ങും; ആപത്തില്ലാതെ അപ്പുറം കടക്കുകയും ചെയ്യാം. പക്ഷേ അവർ ചെന്ന സമയത്ത് ഇറക്കമായിരുന്നു. ഏററം വരുന്നതുവരെ ചങ്ങാടത്തെ പിടിച്ചു നിത്തുവാൻ ഉപായം കണ്ടില്ല. എന്തൊക്കെയോ കൂട്ടിക്കെട്ടി ഒരു നങ്കൂരമുണ്ടാക്കി വെള്ളത്തിൽ ഇട്ടു നോക്കി. അടുത്ത തിര വന്നപ്പോരം അതിൻെറ കയറ് മാറാലനൂലുപോലെ പൊട്ടിപ്പോയി. 4300 നാഴിക ദൂരം സഞ്ചരിച്ചശേഷം ആ പ്രഭാതത്തിൽ അടുത്തു കാണുന്ന പച്ചപിടിച്ച ദ്വീപിനു മുമ്പിൽ കടൽപ്പുററുകളിൽ ചെന്നടിച്ചു ചങ്ങാടം തകൻുപോകുമെന്നും തങ്ങരക്കുതന്നെയും മരണമേ ഗതിയുള്ളു എന്നും ധീരന്മാരായ ആ നാവികന്മാർ ഭയപ്പെട്ടു. സാമാനങ്ങളെല്ലാം ചങ്ങാടത്തടികളിൽ ചേത്തു കെട്ടി എന്തു വന്നാലും തങ്ങളെ ഇത്ര ദൂരം കൊണ്ടു വന്ന ആ പൊങ്ങുതടികളിൽ നിന്നു പിടിവിടരുതെന്നുള്ള ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ അവർ ആസന്നമായ അത്യാഹിതത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ തയ്യാ

റായി. ആപത്തിൽ പെട്ടകയല്ലാതെ മററൊരു പോംവഴിയും കാണുന്നില്ലെന്നു സന്ദേശങ്ങളും അയച്ചു. 36 മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞിട്ടു തങ്ങളെ വിളിച്ചാൽ കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ 'കോൺ–ടിക്കി' തകൎന്നുപോയെന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളേണമെന്നും അറിയിച്ചു.

ററോയിയ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഗംഭീരമായ ഈ കടൽമേടിൻെറ മുമ്പിൽ ആറു നാവികരെയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന ആ ചങ്ങാടത്തിൻെറ ചിത്രം മനസ്സിൽനിന്നു മായുകയില്ല. കടലമ്മയുടെ കാരുണ്യവും ദൈവാധീനവുമല്ലാതെ അവൎക്കു മററൊരു ആശ്രയമില്ല. മഹാചരിത്രകാരനായ ആർനാൾഡ് ടോയൻബി മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിൻെറ ഇന്നത്തെ നിലയെ 'കോൺ–ടിക്കീ പര്യടനത്തിലെ ഈ പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തോട് ഉപമിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാനവസംസ്കാരത്തിൻെറ പടവുകൾ നമ്മെയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു കാലത്തിൻെറ കടലൊഴുക്കിലൂടെ ബഹുദൂരം സഞ്ചരിച്ച് ഇന്നിതാ സമൃദ്ധിയുടെ മേചകഭൂമികൾ കൺമുന്നിലെത്തിയ മോഹന പ്രഭാതത്തിൽ ആപൽക്കരമായ പാറക്കെട്ടുകളിൽ ചെന്നടിച്ചു തകൎന്നു തരിപ്പണമായി നശിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നു. മടങ്ങിപ്പോകുവാനോ മാറിപ്പോകുവാനോ നമുക്കു കഴിവില്ല. കടലൊഴുക്കിലെന്നപോലെ കാലത്തിലും ഒരു ചൊവ്വിനു മാത്രമെ സഞ്ചരിക്കുവാൻ സാധിക്കുയുള്ളു. ദൈവാധീനത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയല്ലാതെ ചരിത്രത്തിലെ ഈ കണ്ടകശ്ശനിയിൽ മനുഷ്യരാശിക്കു മററൊന്നും കരണീയമായി കാണുന്നില്ലെന്നു ടോയൻബി പറയുന്നു. സംസ്കാരത്തിൻെറ പൊങ്ങുതടികളെ ആത്മവിശ്വാസത്തിൻെറ പ്രതീകമായി കരുതുക. അവയെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവം രക്ഷിക്കുമെന്ന ഉറപ്പോടുകൂടി കാത്തിരിക്കുക.

ചങ്ങാടത്തടികളെ കൂട്ടിക്കെട്ടിയ കയറുകൾ കാറും

കോളും ഇളകിയപ്പോഠം വലിയുകയും മുറുകുകയും ചെയ്യുന്ന ശബ്ദം അവരെ ഞെട്ടിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. തടി ഉപ്പുവെള്ളത്തിൽ കിടന്നു കുതിരുമ്പോഠം അതിൻെറ ഭാരം കൂടുമെന്നും അതു വെള്ളത്തിൽ താണുപോകുമെന്നും യാത്രയുടെ വിവരങ്ങളറിഞ്ഞപ്പോഠം ചിലയാളുകഠം അവരെ താക്കീതു ചെയ്യുതും അവർ ഓർത്തിരുന്നു. വഴിമദ്ധ്യേവെച്ചു മററാരും കാണാതെ ഓരോരുത്തരും തടിക്കഷണങ്ങഠം അടർത്തിയെടുത്ത് വെള്ളത്തിലിട്ടു പരീക്ഷിയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ആ കഷ്ണങ്ങഠം കല്ലുപോലെ താണുപോകുന്നതു കണ്ടു് അവരുടെ കരളുപോലും മരവിച്ചതാണ്. എങ്കിലും കയറു പൊട്ടിയില്ല. ചങ്ങാടത്തടികഠം താഴുകയും ചെയ്തില്ല. അവയുടെ ഉഠംഭാഗം അപ്പോഴും പച്ചയായിരുന്നു. ഉപ്പുവെള്ളം അകത്തേയ്ക്കു കടന്നതേയില്ല. ചണത്തേക്കാഠം നല്ലതു ചകിരിക്കയറാണെന്നു പോളിനേഷ്യക്കാർ പിന്നീടു അവരോടു പറയുകയുണ്ടായെങ്കിലും ചണവും ചതിച്ചില്ല. പക്ഷേ കടൽപ്പുററിൽ ചെന്നടിയ്ക്കുമ്പോഠം എന്താണ് സംഭവിച്ചുകൂടാത്തത്? ഏതായാലും മററു പോംവഴിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അവർ രണ്ടും നിശ്ചയിച്ചു ചങ്ങാടത്തെത്തന്നെ ശരണമാക്കി. തിരമാലകഠം അതിനെ തൂക്കിയെടുത്തു പുററുകളിൽ ആഞ്ഞടിച്ചു. പായ്മരവും കൂരയും പങ്കായവും എല്ലാം ഛിന്നഭിന്നമായി. പക്ഷേ ചങ്ങാടത്തടികഠം ഒടിഞ്ഞില്ല. വേർപെട്ടുകപോലും ചെയ്തില്ല. നാവികന്മാർ ആറുപേരും അവയ്ക്കുമേൽ ജലജീവികളെപ്പോലെ പററിപ്പിടിച്ചു കിടന്നു. അതികഠിനമായ അടിയും ഇടിയും സമ്മർദ്ദവും എല്ലാം അനുഭവിച്ചെങ്കിലും ആക്കും പറയത്തക്ക കേടൊന്നും പററിയില്ല. സാമാനങ്ങളിൽ ചിലതെല്ലാം ഒഴുകിപ്പോയി. ചങ്ങാടം പുററിനു മുകളിൽ കേറിയുറച്ചു. കൊടുങ്കാററിൽപെട്ട പാഴ്കുടിൽപോലെ തകന്നു പൊളിഞ്ഞ് അതങ്ങിനെ ജലനിരപ്പിനു മുകളിൽ തങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നതു കണ്ടു നാവി

കന്മാർ സങ്കടപ്പെട്ടു. എന്നു വരികിലും എല്ലാവരും ജീവനോടെയുണ്ടെന്നു കണ്ടു സന്തോഷിയ്ക്കുകയാണു വേണ്ട തെന്നു കരുതി പുററിൻെറ മറുവശത്തുള്ള ആഴം കുറഞ്ഞ ജലാശയത്തിലൂടെ നീന്തിയും നടന്നും അവർ കരയിലെത്തി. ''നരകത്തിൽ വെള്ളം കുറെ കുടിപ്പോയെങ്കിലും സ്വർഗ്ഗം നാം ഭാവനയിൽ കണ്ടതുപോലെത്തന്നെയിരിയ്ക്കുന്നു'' എന്നു പറഞ്ഞ് അവർ ആറുപേരും ആ പച്ചപ്പടപ്പുകളുടെ തണലിൽ, വെളുത്ത മണലിൽ, മലൎന്നു കിടന്നു.

അങ്ങിനെ അത്ഭുതകരമായ ആ പര്യടനവും അവസാനിച്ചു. അവരുടെ വരവിനെപ്പററി വിവരം ലഭിച്ച പോളിനേഷ്യന്മാർ അടുത്തുള്ള ദ്വീപുകളിൽനിന്നു തോണികളിൽ അവിടെ വന്നു ഹൃദയംഗമമായ സ്വാഗതവും സ്വീകരണങ്ങളും നല്കി. കപ്പൽച്ചേതം വന്ന വിദേശികളായിരിയ്ക്കുമെന്നാണ് ആ സാധുജനങ്ങരം വിചാരിച്ചത്. പക്ഷേ അവതാരപുരുഷനായ കോൺ–ടിക്കിയുടെ കാലടികളെ പിൻതുടൎന്നു തടിച്ചങ്ങാടത്തിൽ കയറിവന്ന മിത്രങ്ങളാണെന്നു മനസ്സിലായപ്പോരം അവൎക്കുണ്ടായ ആനന്ദം അളവററതായിരുന്നു. അവരുടെ വൃദ്ധത്തലവൻ ആ പൂൎവ്വപിതാമഹൻെറ അപദാനങ്ങളെ വാഴ്ത്തി സ്വജനങ്ങളെ ആവേശഭരിതരാക്കി.

മാനുഷികമൂല്യങ്ങൾ

ഗ്രേററു ബ്രിട്ടൺ അടുത്തുതന്നെ പസിഫിക്സമുദ്ര ത്തിലെ ക്രിസ്തുമസ്സ് ദ്വീപുകളിൽ ഏതോ പുതിയതരം ആററംബോംമ്പു പൊട്ടിച്ചു പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുവാൻ പോവുകയാണ്. ജപ്പാനിലും തെക്കുകിഴക്കു് ഏഷ്യ യിൽ പൊതുവെയും ഇതറിഞ്ഞപ്പോൾ മുതൽ പ്രതി ഷേധം മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. പക്ഷെ ആരു വകവയ്ക്കുവാ നാണ്? ദ്വീപുകൾ ബ്രിട്ടന്റെ വകയാണ്. പരീക്ഷ ണംകൊണ്ടു യാതൊരാപത്തും ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്നും പറ യുന്നു. ''എന്നാൽപിന്നെ പരീക്ഷണം അററ്ലാൻറിക് സമുദ്രത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും നടത്തിക്കൂടെ?'' എന്നു ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെൻറിൽ ഒരു ബ്രിട്ടീഷുകാരൻതന്നെ (മിസ്റ്റർ ഹാരോൾഡ് ഡേവിസ്) ചോദിയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ഈ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയ ഉത്തരം നൽകാതെ ഒഴിയുകയാണ് വിദേശകാര്യസെക്രട്ടറി സെൽ വിൻ ലോയ്ഡ് ചെയ്തത്. സൈബീരിയയിൽ നടക്കുന്ന റഷ്യൻ പരീക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രതിഷേധമൊന്നുംകേൾ ക്കുന്നില്ലല്ലോ എന്നൊരു മറുചോദ്യം ചോദിച്ച് അദ്ദേഹം മാറിക്കളഞ്ഞു.

അന്യരാജ്യക്കാരുടെ നേർക്കുള്ള ഈ മനോഭാവം പാ ശ്ചാത്യർക്ക സഹജമാണ്. അതിൽ എന്തെങ്കിലും തെററു ള്ളതായി അവർക്കു തോന്നുന്നുവോ എന്നുകൂടി സംശയി ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. സൂയസ്സ് തോടിനു കിഴക്കുള്ള

ഏററവും വലിയ നന്മ അതിന്നു പടിഞ്ഞാറുള്ള തിന്മയേക്കാളും മോശമാണെന്നു കവിതയെഴുതിയ റഡ്യാർഡ്കിപ്ലിങ്ങ്, ഓരോ പാശ്ചാത്യന്റെയും ഉള്ളിൽ സ്വാഭാവികമായുള്ള വിശ്വാസത്തെ ഒളിയ്ക്കാതെയും മറയ്ക്കാതെയും വളച്ചുകെട്ടാതെയും തുറന്നു പറയുകയാണ് ചെയ്തത്. ഇത് ആധുനികകാലത്ത് ആയുധശക്തിയും രാഷ്ട്രീയപ്രാബല്യവും കൈവന്നതിനുശേഷമുണ്ടായ ഒരു മനോഭാവമാണെന്നു തോന്നിയേക്കാം. ഇക്കാര്യങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യരാജ്യക്കാർ പുലത്തിപ്പോരുന്ന അഹങ്കാരത്തെ അത്യധികം വെറുക്കുന്നവർപോലും, കിപ്ലിങ്ങ് പറഞ്ഞതിൽ കുറച്ചൊരു പരമാത്ഥം ഇല്ലാതില്ല എന്നു വാദിക്കാറുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പാശ്ചാത്യ ജനതയെയും പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തെയും പരസ്പരം വേർതിരിച്ചുകാണുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു വെറും വ്യാമോഹമാണ്. അതിൽ അല്പമൊരു ആത്മവഞ്ചനയും കലരുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും അതിന്നു ശ്രമിക്കുക മാത്രമല്ല, അതിൽ വിജയിയ്ക്കുകയും ചെയ്തതായി വിശ്വസിയ്ക്കുന്ന ആളുകൾ ഇന്നു പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിൽ ധാരാളമുണ്ട്. അവരെ അഭ്യസ്തവിദ്യരെന്നും അഭിജ്ഞന്മാരെന്നും വിളിയ്ക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു.

ഇക്കൂട്ടരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ, പാശ്ചാത്യരുടെ മനോഭാവം എങ്ങിനെയിരുന്നാലും പാശ്ചാത്യസംസ്കാരം നിർദ്ദോഷമെന്നു മാത്രമല്ല മനുഷ്യരാശിക്കു മുഴുവനും മാർഗ്ഗദർശകവും മോക്ഷദായകവും ആകുന്നു. ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലിരിയ്ക്കുന്ന ശൈലിയിൽ പറഞ്ഞാൽ ''മാനുഷികമൂല്യ''ങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യമാണ് ഈ ആരാധകന്മാർ പ്രസ്തുത സംസ്കാരത്തിൽ കാണുന്നത്. മനുഷ്യനെയും മനുഷ്യജീവിതത്തെയും ഇത്രമേൽ ബഹുമാനിച്ചിട്ടുള്ള മറെറാരു സംസ്കാരവും അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന് അവർ തീർത്തു പറയും. അതി

ൻെറ ഇന്നോളമുള്ള പുരോഗതിയിലെ നാഴികക്കല്ലുകൾ ഓരോന്നും അവർ ചൂണ്ടിക്കാണിയ്ക്കും:—

യവനസംസ്കാരം—മാനുഷികമൂല്യങ്ങളുടെ പൊൻപുലരി—സർഗ്ഗപ്രതിഭയുടെ സുന്ദരശില്പങ്ങൾ—ചിന്തയുടെ വസന്തോത്സവം — സോക്രട്ടീസ് — പ്ലേറേറാ — അരിസ്റ്റോട്ടിൽ—റോമൻജനത—പൌരധർമ്മം പരമകാഷ്ഠയിലെത്തിയ സുവർണ്ണകാലം—സാമൂഹ്യബോധത്തിലും സ്വരാജ്യസ്നേഹത്തിലും പടുത്തുകെട്ടിയ അത്ഭുതസാമ്രാജ്യം—നിയമബോധം, ആത്മശിക്ഷണം, ത്യാഗസന്നദ്ധത, ആരോഗ്യമഹത്വം—കഷ്ടം! ഭാഗ്യദോഷംകൊണ്ടുണ്ടായ അധഃപതനം—അന്ധവിശ്വാസത്തിൻെറയും മതാധികാരത്തിൻെറയും ആയിരം കൊല്ലത്തെ കൂരിരുട്ട്—വീണ്ടും വെളിച്ചം—മോചനം—നവോത്ഥാനം—ആധുനികയുഗം—അക്ഷീണയത്നംകൊണ്ടുണ്ടായ അഭ്യുദയം — യുക്തിയുടേയും ബുദ്ധിയുടേയും ജാജ്വല്യമാനമായ ദിഗ്‌വിജയം—രാഷ്ട്രീയബോധം—വസ്തുനിഷ്ഠ— ആധുനികശാസ്ത്രം— ഗലീലിയോ—ന്യൂട്ടൺ —ഡാർവിൻ—ഐൻസ്റ്റൈൻ—ചർച്ചിൽ — റൂസ്വെൽററ് — ഐസൻഹോവർ — ആററംബോംബ്!! ഒന്നോർത്തുനോക്കൂ: അത്ഭുതമല്ലേ?

ഈ പുരോഗതി ആരെയാണ് ആകർഷിയ്ക്കാത്തത്. രണ്ടായിരത്തി അഞ്ഞൂറുവർഷത്തെ ഈ അനുസ്യൂതയത്നത്തിൻെറ ഫലമായി മനുഷ്യൻ ഇന്നിതാ അണ്ഡഭാണ്ഡത്തിൻെറ കേന്ദ്രത്തിലുള്ള സിംഹാസനത്തിൽ അവരോധിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. മാന്യതയുടെ പരിവേഷം അവൻെറ ഉത്തമാംഗത്തെ വലയം ചെയ്യുന്നു. മാഹാത്മ്യത്തിൻെറ കിരീടം അവൻെറ മൂർദ്ധാവിനെ അലങ്കരിയ്ക്കുന്നു. ഈ മഹാത്ഭുതങ്ങൾ സാധിച്ച പാശ്ചാത്യസംസ്കാരം ആക്ഷതന്നെ ആരാധ്യമല്ല!

പാശ്ചാത്യദേശക്കാർ ഇങ്ങിനെ അഭിമാനിയ്ക്കുകയോ, അഹങ്കരിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു മനസ്സിലാക്കാം. പക്ഷെ അഭിജ്ഞന്മാരെന്നുപറയുന്ന പൌരസ്ത്യർ അത് ഏററുപാടു മ്പോഠം പരിതപിയ്ക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. വേട്ടാവെളിയൻ പുഴവിനെ കൂട്ടിനുള്ളിൽ പിടിച്ചുവെച്ച് ഊതി ഊതി തന്നെപ്പോലെതന്നെയുള്ള മറെറാരു വേട്ടാവെളിയനായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുമെന്നു മുത്തശ്ശിമാർ പറയാറുണ്ട്. വേട്ടാവെളിയൻെറ കാര്യത്തിൽ ഈ വിശ്വാസം തെററാണെന്നു പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മനുഷ്യരുടെ ഇടയ്ക്ക് ഇങ്ങിനെയൊരു പരിവത്തനം സാദ്ധ്യമാണെന്നാണ് ആധുനികകാലത്തെ അനുഭവം. പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിൻെറ ആരാധകന്മാരും വൈതാളികന്മാരുമായ പൌരസ്ത്യനേതാക്കന്മാർ ഈ മട്ടിൽ പരിവത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടവരാണ്. ഊതുന്ന വേട്ടാവെളിയനേക്കാഠം ഊത്ത് ഏററ വേട്ടാവെളിയൻ ഒരു പടികൂടി കടന്നു നില്ക്കുന്നില്ലെ എന്നും സംശയിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഹാരോഠംഡ് ഡേവിസ് ചോദിച്ച ചോദ്യം പൌരസ്ത്യദേശത്തെ അഭിജ്ഞന്മാക്ക്ാക്കും തോന്നിയില്ലല്ലോ. അതു നില്ക്കട്ടെ.

പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിൽ അടിസ്ഥാനഭൂതമായി നില്ക്കുന്നു എന്ന് എല്ലാവരും വാഴ്ത്തുന്ന മാനുഷികമൂല്യങ്ങളുടെ കഥയൊന്നു പരിശോധിയ്ക്കാം. ഈയ്യിടെ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽത്തന്നെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ഒരു പ്രസ്താവന നോക്കുക:—''പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രം പുരോഗമിയ്ക്കുവാനും സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാവാനും പല കാരണങ്ങളുമുണ്ട്. അവയിൽ പ്രധാനമായത് ഗ്രീസിലേയും റോമിലേയും ചേതോഹരങ്ങളായ സംസ്കാരങ്ങളും മതവിശ്വാസങ്ങളും ജനകീയ ഭരണസിദ്ധാന്തങ്ങളും പല തലമുറകളിലായി പാശ്ചാത്യരിൽ സ്വാധീനശക്തിചെലുത്തിയതാണ്.'' സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തി എന്നു പറയു

ന്നതു തികച്ചും ശരിയാണ്. പക്ഷേ ചേതോഹരങ്ങളായ ആ സംസ്കാരങ്ങൾ, അന്യ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു യുദ്ധത്തിൽ തടവുകാരായി പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന അടിമകൾ ചോര നീരാക്കി നനച്ചു വളർത്തിയ സമുദായങ്ങളിൽ വിരിഞ്ഞവയാണെന്ന വസ്തുത പൌരസ്ത്യരായ നാമെങ്കിലും സ്മരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മാനുഷികമൂല്യങ്ങളുടെ പ്രഭവസ്ഥാനങ്ങളായ സോക്രട്ടീസും പ്ലേറ്റോയും അരിസ്റ്റോട്ടിലും ആരും അതിൽ അപാകമൊന്നും കണ്ടില്ല. അവരുടെ പിന്തുടച്ചക്കാരെന്നും അവർ നിർമ്മിച്ച സംസ്കാരത്തെ പരിപോഷിപ്പിച്ച് മനുഷ്യരാശിക്കു് മാർഗ്ഗദർശനം നല്കുന്നവരെന്നും വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന ഇന്നത്തെ പാശ്ചാത്യജനങ്ങൾക്കും അന്യരാജ്യക്കാരെ ദ്രോഹിക്കുന്നതിലും ചൂഷണംചെയ്യുന്നതിലും ഖേദമില്ല. തന്മൂലം തങ്ങളുടെ സംസ്കാരത്തിൻെറ മാനുഷികമൂല്യങ്ങൾക്ക് കുറവുവരുന്നതായി അവക്കുതോന്നുന്നുമില്ല. അന്യരാജ്യക്കാരെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു സ്വന്തരാജ്യത്ത് അടിമകളാക്കുന്നില്ല എന്നതിൽ അവരുടെ സംസ്കാരം പുരോഗമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് സമ്മതിക്കുണം. കഴിഞ്ഞ നൂറു കൊല്ലത്തിനിപ്പുറം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പുരോഗതിയാണിത്. എങ്കിലും അന്യനാട്ടിൽ കയറിച്ചെന്ന് അവിടെയുള്ളവരെ ചതുരുപായങ്ങളും പ്രയോഗിച്ച് പിഴിഞ്ഞെടുത്ത് ആദായമുണ്ടാക്കി, തങ്ങളുടെ സമുദായത്തിൽ ഐശ്വര്യവും സമത്വവും വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യവും മാനുഷികമൂല്യങ്ങളും വളർത്തുന്നത് വളരെ സ്വാഭാവികമാണെന്ന് അവർ കരുതിവരുന്നു. ഈ ദ്രോഹം അനുഭവിക്കുന്ന സമുദായങ്ങളിലെ കണ്ണുതെളിഞ്ഞവർ പോലും പാശ്ചാത്യർ ഇങ്ങിനെ പുലർത്തുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന സംസ്കാരത്തിൻെറ നേക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത ബഹുമാനം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായിട്ടാണ് നാം കാണുന്നത്.

ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങരം ദരിദ്രന്മാരും, നീചന്മാരും വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാത്തവരും, സമത്വമെന്നതു കണികാണ്മാനി ട്ടില്ലാത്തവരും, മാനുഷികമൂല്യങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കാത്ത വരും, അന്യോന്യം കടിച്ചുകീറുന്നവരും ആണെന്നുള്ള ആക്ഷേപം പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രതിനിധികരം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെയുള്ളവരിൽ ചിലർ അതു ഏററുപാടിയിട്ടുമുണ്ട്. എങ്കിലും അന്യരാജ്യക്കാരെ ദ്രോ ഹിച്ചും ചൂഷണംചെയ്തും അഭിവൃദ്ധിനേടി, അയൽപ ക്കക്കാരനോട് സമഭാവനയും സ്വജനങ്ങളുടെ നേക്ക് ഔദാ ര്യവും പൊതുജീവിതത്തിൽ മര്യാദയും മാന്യതയും പരി പാലിച്ചാൽ മാനുഷികമൂല്യങ്ങളിൽ അടിയുറച്ച സംസ്കാ രമാകുമെന്നു ഭാരതീയർ വിശ്വസിച്ചിട്ടില്ല. അവരുടെ ദുഃഖങ്ങരം ദുസ്സഹങ്ങളാണ്; ദാരിദ്ര്യം ഭയങ്കരമാണ്. സ മുദായത്തിൽ നിലവിലിരിക്കുന്ന നീചത്വങ്ങരം വണ്ണി ച്ചാൽ തീരുകയില്ല. എങ്കിലും, ഈ ഭാഗ്യദോഷങ്ങളുടെ അംശമെങ്കിലും അനുഭവിക്കുവാൻ ഇടയായാൽ പാശ്ചാ ത്യരാജ്യക്കാർ എങ്ങിനെ പെരുമാറുമെന്നു ഊഹിക്കുവാൻ വലിയ ഭാവനാശക്തിയൊന്നും വേണമെന്നു തോന്നു ന്നില്ല. സംസ്കാരവും മാനുഷികമൂല്യങ്ങളും എങ്ങിനെയി രിക്കുമെന്നും ചിന്തിക്കാവുന്നതാണ്.

ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിനു കഴിഞ്ഞ ആയിരമോ രണ്ടാ യിരമോ കൊല്ലത്തിനിടയ്ക്കു ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മാർഗ്ഗഭ്രംശം ഭയാനകമാണെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ മടിക്കേണ്ടതില്ല. അതിന്റെ കാരണക്കാരും നമ്മരംതന്നെ. എങ്കിലും നമ്മുടെ സംസ്കാരം പരദുഃഖത്തിൽ കണ്ണടച്ച ഒരു വ്യവസ്ഥി തിയിൽ ജനിച്ചതോ പരദ്രോഹത്തിൽ നിന്നുളവായ വളമേററു തഴച്ചതോ അല്ലെന്നു നമുക്കു തീർച്ചയായും അഭി മാനിക്കാം. അതിന്റെ പ്രഭവസ്ഥാനങ്ങരം പ്ലേറേറാ യുടെ വിചിന്തനങ്ങരം പോലെയോ അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ

നിരീക്ഷണങ്ങൾ പോലെയോ പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ടന്നില്ലാ യിരിക്കാം. പക്ഷെ ഏതു വീക്ഷണത്തിലും നിർദ്ദോഷ മായ ചുററുപാടുകൾ മാത്രമെ അവിടെ കാണ്മാനുള്ളു. അടി മകളുടെ കായക്ലേശമോ അന്യരാജ്യക്കാരുടെ കണ്ണുനീരോ ഒന്നുമില്ല. ഫലമൂലാദികൾ ഭുജിച്ചും മരവുരിയുടുത്തും പർണ്ണ ശാലകളിൽ പാർത്തും ഏകാന്തമായി ധ്യാനിച്ചും തപ സ്സുചെയ്തും സ്വപ്നസന്നിഭമായ ഈ ജീവിതത്തിൻെറ പര മമായ അർത്ഥമെന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ച സർവ്വ ഭൂതഹിതേരതന്മാരായ സജ്ജനങ്ങളാണ് നമ്മുടെ സംസ്കാ രത്തിൻെറ ജനയിതാക്കൾ. സമസ്തചരാചരത്തെയും സ മഭാവനയോടെ, സഹോദരദൃഷ്ട്യാ, വീക്ഷിച്ച ആ സുകൃ തികൾ മാനുഷികമൂല്യങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചില്ലെന്നു പറയുന്നതു മൗഢ്യമാണ്. പൊതുക്കാര്യങ്ങളിൽ ആദർശപാരായണ തവും സ്വകാര്യജീവിതത്തിൽ സ്വാത്മപരിഗണനകളും പുലർത്തി ദൈനന്ദിന ജീവിതത്തിൽ വേരുറയ്ക്കാത്ത ഒരു പുസ്തക സംസ്കാരമല്ല അവർ പിൻഗാമികൾക്കു നല്കിയത്. അതൊരു തത്വജ്ഞാനമല്ല, ജീവിതരീതിയാണ്. പ്ലേ റേറായുടെ പാരമ്പര്യത്തിനും വ്യാസൻെറ പാരമ്പര്യ ത്തിനും തമ്മിൽ ഈ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. നമ്മുടെ പ്രാജ്ഞ പിതാക്കൾ ജീവിച്ചുകാണിക്കുകയും ധ്യാനിച്ചു കണ്ടെത്തു കയുംചെയ്ത സംസ്കാരമൂല്യങ്ങൾ പില്ക്കാലത്തു ചരിത്രത്തി ൻെറയും സ്വാത്മമോഹത്തിൻെറയും വിഗതിവിവിധത്വ ങ്ങൾക്കടിപെട്ട് ബ്രാഹ്മണമേധാവിത്വമായും അവർണ്ണനീ യങ്ങളായ അനാചാരങ്ങളായും അധഃപതിച്ചത് നമ്മുടെ ഭാഗ്യദോഷമെന്നേ പറയാനുള്ളു. ഇത്തരം അധഃപതനം ഇവിടെ മാത്രമല്ല ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ശുദ്ധമായ ജ്ഞാന ത്തിൻെറ ഉപാസകന്മാരായ ഭൗതിക ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തപ സ്സുപോലെതന്നെ തീക്ഷ്ണവും ദീർഘവുമായ ചിന്തയും ഗവേഷണവുംകൊണ്ട് കണ്ടുപിടിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചസത്യ

ങ്ങളെ ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയാധികാരികളും വ്യവസായ പ്രമുഖന്മാരും സ്വാൎത്ഥലാഭത്തിനുവേണ്ടി കൈയ്യടക്കി വലിയ വലിയ സമുദായങ്ങളെയും രാഷ്ട്രങ്ങളെത്തന്നെയും അപകടത്തിലാക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നുണ്ട്. ആററംബോംബും ഹൈഡ്രജൻ ബോംബും സൂയസ്സും ഹംഗറിയും എല്ലാം ഇങ്ങിനെയുണ്ടായ സംസ്കാരച്യുതിയുടെ പ്രതീകങ്ങളാണ്; ബ്രാഹ്മണമേധാവിത്വവും പുരോഹിതദുരധികാരവും ജാതിവ്യത്യാസത്തിൻെറ നീചത്വങ്ങളും പോലെതന്നെയുള്ള ഭാഗ്യവിപൎയ്യയങ്ങളാണ്.

ഇതൊന്നും കാണാതെ സംസ്കാരങ്ങളുടെ വിലനിൎണ്ണയിക്കുന്നതും വിധികല്പിക്കുന്നതും ബാലിശത്വമെന്നല്ലാതെ എന്തുപറയട്ടെ. ഈ ബാലിശത്വം ഒരു ഭൂഷണമായിട്ടാണ് ഈ ഇരുപതാംനൂററാണ്ടിൽ ഭാരതത്തിലെ അഭിജ്ഞലോകം കരുതുന്നത്. അവൎക്ക് കണ്ണുതെളിയുവാൻ ഇനിയും എത്രകാലം കഴിയണമെന്നു ആരറിഞ്ഞു. പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിൻെറ മദ്ധ്യാഹ്നപ്രഭകളിൽ മാനുഷികമൂല്യങ്ങളെന്ന മൃഗതൃഷ്ണകണ്ട് അവർ പരക്കം പായുകയാണ്. നവോത്ഥാനമുണ്ടായി നാലരനൂററാണ്ടുകൾക്കുള്ളിൽ, വ്യവസായവിപ്ലവം സംഭവിച്ച് ഒന്നരനൂററാണ്ടുപോലും തികയുന്നതിനുമുമ്പ്, പാശ്ചാത്യസംസ്കാരം പാശ്ചാത്യജനതയ്ക്കു മാത്രമല്ല മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിനു മുഴവനും തന്നെ വരുത്തിക്കൂട്ടിയിരിക്കുന്ന മഹാവിപത്തുകൾ അവർ കാണുന്നില്ല. കാനൽജല കബളിതരായ ഈ പുസ്തകപ്പുഴക്കൾ രണ്ടായിരം കൊല്ലത്തെ ഭാഗ്യദോഷത്തിൻെറ ഭാരമേററിട്ടും തിരോഭവിക്കാത്ത ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിൻെറ ജീവിതമൂല്യങ്ങൾ അയഥാൎത്ഥമെന്ന് വിധിയെഴുതുകയും ചെയ്യുന്നു. സംസ്കാരത്തിൻെറ സ്വൎഗ്ഗാനുഭൂതികൾ മാനത്തുനിന്നു മഴപൊഴിയുംപോലെ യത്നമില്ലാതെ ലഭിക്കുമെന്നാണ് ഇക്കൂട്ടർ വ്യാമോഹിക്കുന്നത്. അന്യരാജ്യക്കാരെ അടിച്ച

മത്തി, അവരുടെ വിഭവങ്ങൾ അറിയിച്ചും അറിയിക്കാതെയും കവന്നെടുത്തു, അഭിവൃദ്ധി നേടി, ചരിത്രത്തിൻെറ നാൽക്കവലകളിൽ നിരന്നുനിന്ന് മാനുഷികമൂല്യങ്ങളെയും പൗരധമ്മങ്ങളെയും കുറിച്ച് പ്രഭാഷണം നടത്തുന്ന പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിൻെറ അനുഗ്രഹങ്ങൾ അങ്ങിനെ ലഭിക്കുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ,

അവനിവനെന്നറിയുന്നതൊക്കെയോത്താ—
ലവനിയിലാദിമമായൊരാത്മരൂപം;
അവരവരാത്മ സുഖത്തിനാചരിക്കു—
ന്നവ,യപരന്നു സുഖത്തിനായ്വരേണം.

ഒരുവനുനല്ലതു മന്യനല്ലലും ചേ—
പ്പൊരുതൊഴിലാത്മവിരോധിയോത്തിടേണം;
പരനുപരം പരിതാപമേകിടുന്നോ—
രെരിനരകാബ്ധിയിൽ വീണെരിഞ്ഞിടുന്നു.

അവയവമൊക്കെയെമത്തിയാണിയായ്നി—
ന്നവയവിയാവിയെ യാവരിച്ചിടുന്നു;
അവനിവനെന്നതിനാലവൻ നിനക്കു—
ന്നവശതയാമവിവേക മൊന്നിനാലെ.

(ആത്മോപദേശശതകം)

എന്ന ആദ്ധ്യാത്മികമായ അനുഭൂതിയിൽനിന്നുളവാകുന്ന സംസ്കാരം അത്യധികമായ അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടു മാത്രമെ വളരുകയുള്ളു. അതിൽ വിമുഖത തോന്നിയതാണു് ഭാരതീയക്കു പററിയ മഹാശാപം.

(1956–ൽ എഴുതിയത്.)

പാശ്ചാത്യപ്രതിഭ

പ്രസിദ്ധ ബ്രിട്ടീഷ് ശാസ്ത്രജ്ഞനായ പി. എം. എസ്സ്. ബ്ലാക്കററ് 1957 സെപ്ററംബർമാസത്തിൽ അയർലണ്ടിലെ ഡബ്ലിൻ നഗരത്തിൽ സമ്മേളിച്ച ബ്രിട്ടീഷ് അസോസിയേഷനിൽ ചെയ്ത അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ച ചില കണക്കുകളാണ് താഴെ കൊടുക്കുന്നത്:

റഷ്യൻമേഖല ഒഴിച്ചുള്ള യൂറോപ്പ്, വടക്കേ അമേരിക്ക, ആസ്ട്രേലിയ, ന്യൂസിലാണ്ട്, എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ ആകെക്കൂടി 4000 ലക്ഷം ജനങ്ങളുണ്ട്. ഇവക്ക്, ആളൊന്നിന് ആണ്ടുതോറുമുള്ള ശരാശരി ആദായം (1949—ലെ വിലനിരക്കനുസരിച്ച്) 4000 രൂപയാണ്. യൂറോപ്പിലെ ജനങ്ങളുടെ കാര്യം മാത്രം എടുക്കുകയാണെങ്കിൽ ശരാശരി ആദായം 2700 രൂപയേ ഉള്ളു.

മൂന്നൂറു വർഷം മുമ്പ് യൂറോപ്യൻജനങ്ങളുടെ വർഷംപ്രതിയുള്ള ശരാശരി ആദായം ഇന്നത്തേതിൻെറ പത്തിലൊരംശം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു—അതായത് 270 രൂപ. കഴിഞ്ഞ അര നൂററാണ്ടിനിടക്ക് അവരുടെ ആദായം വർഷംതോറും 2 ശതമാനം എന്ന കണക്കിൽ വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. ഇങ്ങിനെ വർദ്ധിച്ചാൽ ആദായം ഇരട്ടിക്കുന്നതിന്നു നാല്പതു കൊല്ലത്തിൽ കുറഞ്ഞ സമയം മതി. ചരിത്രകാലത്തിൻെറ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ എത്രയോ ശീഘ്രഗതിയിലുള്ളതും, അളവിൽ അതിഭീമവു

മായ ഈ ആദായവദ്ധനവ് വളരെ വമ്പിച്ച തോതിലുള്ള ജനപ്പെരുപ്പത്തോടൊപ്പമാണ് ഈ രാജ്യങ്ങരം നേടിയിട്ടുള്ളത്.

സമ്പൽസമൃദ്ധമെന്നു പറയേണ്ട ഈ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങരംക്കെതിരേ ഏഷ്യയിലേയും ആഫ്രിക്കയിലേയും തെക്കെ അമേരിക്കയിലേയും ജനങ്ങളുടെ കഥ എന്തെന്നു നോക്കാം. കമ്യൂണിസ്റ്റ്ചൈനയെ ഉരംപ്പെടുത്താതെ, ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ ആകെക്കൂടി 10,000 ലക്ഷം ജനങ്ങളുണ്ട്. ഇവരുടെ ശരാശരി ആദായം, വഷംപ്രതി, 270 രൂപയാണ്. ഈ ആദായനിരക്ക് കഴിഞ്ഞ മുന്നൂറു കൊല്ലമായി ഒരേ നിലയിൽ നില്ക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ഇങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ പാശ്ചാത്യരും പൌരസ്ത്യരും തമ്മിൽ, ആദായത്തിൻെറ കാര്യത്തിൽ ഒന്നിനു പത്ത് എന്ന തോതിൽ കാണുന്ന അന്തരം അധുനാതനകാലത്ത് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണാം.

ഈ കണക്കുകരം ഉദ്ധരിച്ചശേഷം പ്രസ്തുത ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഈ വ്യത്യാസത്തിൻെറ ഉത്ഭവവും അതിൻെറ കാരണങ്ങളും പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഈ വ്യത്യാസം ഇങ്ങിനെ തുടരുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും ആപൽക്കരമാണെന്നും അത് ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പാശ്ചാത്യരാഷ്ട്രങ്ങരം പൌരസ്ത്യജനങ്ങരംക്കു വഷംതോറും 1350 കോടി രൂപ ദാനമായി നല്കണമെന്നും, ഈ തുക വലുതാണെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ പാശ്ചാത്യരുടെ മൊത്തത്തിലുള്ള വാഷികആദായത്തിൻെറ നൂറിലൊരംശം മാത്രമേയുള്ളു എന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

ടെക്ക്നോളജി, അതായത് ഭൌതികവിഭവങ്ങരം നിമ്മിക്കുന്നതിനു വേണ്ട കൌശലം, ആണ് പാശ്ചാത്യരും പൌരസ്ത്യരും തമ്മിലുള്ള സാമ്പത്തിക വ്യത്യാസത്തി

ന്റെ കാരണം എന്നാണ് ബ്ലാസ്റ്ററിന്റെ അഭിപ്രായം. നവീനമായ നിർമ്മാണകൌശലം ഉപയോഗിച്ചാണ് പാശ്ചാത്യർ സാമ്പത്തികോൽക്കർഷം നേടിയതെന്നും, ഇത് ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള മൂലധനം ഇല്ലെന്നുള്ളതാണ് പൌരസ്ത്യജനങ്ങൾക്ക നേരിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരേ ഒരു പ്രയാസമെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. നിർമ്മാണകൌശലം ആരുടേയും അട്ടിപ്പേറല്ല. അത്, ഇന്നത്തെ പാശ്ചാത്യരാജ്യക്കാർക്ക മാത്രം ലഭിച്ച ഒരു പ്രത്യേകഭാഗ്യവുമല്ല. നാലായിരം വർഷങ്ങൾക്ക മുമ്പുപോലും ഭൂമിയിൽ പലയിടത്തും വലിയ നഗരങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഇവ നിർമ്മാണ വൈഭവത്തിന്റെ നിദർശനങ്ങളാണല്ലോ, ഈജിപ്ത്, അസ്സീറിയ, സിന്ധുനദീതീരം എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു പ്രാചീനജനങ്ങളുടെ നിർമ്മാണവൈഭവത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ വാസഗേഹങ്ങളും ആരാധനാകേന്ദ്രങ്ങളും മൃതകുടീരങ്ങളും, വൈപുല്യവും വൈചിത്ര്യവുംകൊണ്ട്, ആരുടെയും ആദരവിനെ അർഹിന്നുവയാണ്. ഈജിപ്തിലെ പിരമിഡ്ഡുകൾ ഇന്നും ലോകത്തിലെ മഹാത്ഭുതങ്ങളായി ശേഷിക്കുന്നു. അവിടെനിന്നു കിട്ടിയ നാലായിരത്തി അഞ്ഞൂറു വർഷത്തിനുമേൽ പഴക്കമുള്ള പ്രതിമകൾ ഇന്നത്തെ ഏതു ശില്പിയേയും ലജ്ജിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. തുണി നെയ്യുന്നതിലും, ചായപ്പണികൾ നടത്തുന്നതിലും ലോഹവേല ചെയ്യുന്നതിലും കാണിച്ചിട്ടുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യം വിസ്മയാവഹമെന്നേ പറയാനുള്ളു.

ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിയിൽ കുറേക്കൂടി മുന്നോട്ടു കടന്നു നോക്കുമ്പോഴും, ഇന്നു ദാരിദ്ര്യത്തിലും കഷ്ടപ്പാടിലുംമുഴുകിക്കിടക്കുന്ന പല രാജ്യങ്ങളും നിർമ്മാണകൌശലത്തിൽ ഉയർന്ന നിലയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നതായി കാണാം. ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പ് അഞ്ഞൂറാമാണ്ടുമുതല്ക്കു, ക്രിസ്ത്വബ്ദം 1500

വരെ, ഏഷ്യാഭൂഖണ്ഡത്തിൻെറ തെക്കകിഴക്കൻ ഭാഗങ്ങളിലും മദ്ധ്യ ദക്ഷിണ അമേരിക്കയിലും നിലവിലിരുന്ന ഭൌതികസംസ്കാരത്തെ അപേക്ഷിച്ച നോക്കമ്പോരം യൂറോപ്പ് വളരെ പിന്നണിയിലാണ് കിടന്നിരുന്നത്. കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽനിന്ന തുടങ്ങി പീക്കിങ്ങുവരെയുള്ള അതിവിസ്തൃതമായ ഭൂവിഭാഗത്തു പ്രസ്തുത കാലഘട്ടത്തിലെ നിമ്മാണവൈഭവത്തിൻെറ വിശ്രുതലക്ഷ്യങ്ങരം ഇന്നും കാണാവുന്നതാണ്. കല്ലിലും മരത്തിലും ഇരുമ്പ് ഉരംപ്പെടെയുള്ള ലോഹങ്ങളിലും നിമ്മിച്ച ഗംഭീരങ്ങളായ എടുപ്പുകരം പലതും ഇന്നും കേട കൂടാതെ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. സമർഖണ്ഡ്, ദില്ലി, അജന്ത, എല്ലോറ, സാഞ്ചി, കാശി, ബൊറോബുദ്ദൂർ, ആങ്കോർ എന്നീ പേരുകരം ഓമ്മിച്ചനോക്കുക. കുത്തബ്മീനാറും അതിൻെറ സമീപത്ത് എത്രയോ നൂററാണ്ടുകളായി വെയിലും മഞ്ഞും മഴയും ഏററിട്ടും തുരുമ്പിക്കാതെ നില്ക്കുന്ന ഇരുമ്പുതൂണും പൌരസ്ത്യജനങ്ങരം നേടിയിരുന്ന നിമ്മാണകൌശലത്തിൻെറ നിസ്തുലസ്മാരകങ്ങളാണ്. അതുപോലെ അററ്ലാന്തിക്, പസിഫിക് എന്നീ മഹാസമുദ്രങ്ങളാൽ മററു വൻകരകളിൽനിന്ന വേർപെടുത്തപ്പെട്ട കിടന്ന അമേരിക്കയിലെ പൂവ്വനിവാസികരം ജാജ്ജ്വല്യമാനമായ ഒരു സംസ്കാരത്തെ സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നു. മെക്സിക്കോ, മയാപ്പാൻ, ചിച്ചെൻഇററ്സ, കുസ്കോ എന്നീ പ്രാചീന നഗരങ്ങരം സ്പാനീഷ്പരാക്രമികളുടെ കൊള്ളയ്ക്ക് ഇരയായി നശിച്ചപോയെങ്കിലും അത്യത്ഭുതകരങ്ങളായ ഭൗതിക സൃഷ്ടികളായിരുന്നു. അവയെ ആദ്യം കണ്ട യൂറോപ്യൻ പടയാളികരംക്ക സ്വന്തം കണ്ണുകളെത്തന്നെ വിശ്വസിക്കുാൻ സാധിച്ചില്ല. തങ്ങരം എന്തോ മാന്ത്രികവിദ്യക്കു വിധേയരായെന്നും പകൽക്കിനാവു കാണുകയാണെന്നും അവക്കു തോന്നി. ഇരുമ്പിൻേറയും വെടിമരുന്നിൻേറയും

ഉപയോഗം അറിയാത്ത ജനങ്ങളാണ് പ്രസ്തുത നഗരങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചത്.

നഗരങ്ങളും ദേവാലയങ്ങളും സ്മാരകങ്ങളും നിർമ്മിച്ചതു പ്രാചീനജനങ്ങൾ നേടിയിരുന്ന വൈഭവത്തിന്റെ ഒരു ഭാവം മാത്രമാണ്. കൃഷിയിലും ജലസേചനത്തിലും, ഗതാഗതത്തിലും, സമുദ്രയാത്രയിലും, രോഗനിവാരണത്തിലും അവർ ക്രിസ്ത്വബ്ദം 1500നു മുമ്പ് അധിപതിയരായിരുന്നു. യവനറോമാസംസ്കാരങ്ങളുടെ കാലത്തു പത്തഞ്ഞൂറു വർഷത്തോളം യൂറോപ്പിൽ ടെക്നോളജിക്കു വമ്പിച്ച ഒരു ഉജ്ജീവനം ലഭിച്ചു എങ്കിലും പിൽക്കാലത്ത് അതു ക്ഷയിക്കുവാനാണ് സംഗതിയായത്. ഈ അധഃപതനം ഒന്നര സഹസ്രാബ്ദത്തിലധികം നിണ്ടുനിന്നു എന്നും, കഴിഞ്ഞ രണ്ടുമൂന്നു നൂററാണ്ടുകാലങ്ങളിലാണ് അതു വീണ്ടും പുഷ്ടിപ്പെട്ടത് എന്നും ബ്ലാക്കുററു പറയുന്നു. നിർമ്മാണവൈഭവത്തിന്റെ ഈ പുനരുജ്ജീവനം മൂലം കൈവന്ന സമ്പൽസമൃദ്ധിയാണ് യൂറോപ്പിലെയും അമേരിക്കയിലെയും ജനങ്ങൾ ഇന്നനുഭവിക്കുന്നത്.

നിർമ്മാണ വൈഭവത്തിന്ന് ആധുനികകാലത്തു യൂറോപ്പിലുണ്ടായ പുനരുജ്ജീവനം നവോത്ഥാനംമൂലം കൈവന്ന ആദ്ധ്യാത്മികശക്തിയുടെ ഫലമാണെന്നാണ് ബ്ലാക്കുററിന്റെ അഭിപ്രായം. അദ്ദേഹം ആദ്ധ്യാത്മികം എന്നല്ല, ആന്തരശക്തി എന്നാണ് പറയുന്നത്. മതവും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും മനുഷ്യചിത്തത്തിൽ ആരോപിച്ചിരുന്ന നിയന്ത്രണങ്ങൾ നീങ്ങിപ്പോയതും, സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ വ്യാപാരിവർഗ്ഗം പ്രാമാണ്യവും സ്വാധീനവും നേടിയതും അദ്ദേഹം എടുത്തു കാണിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇതെല്ലാം ഫലങ്ങളാണ്, കാരണങ്ങളല്ല, എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. നിർമ്മാണകൌശലത്തിന്റെ (അ

തായത്, ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ശാസ്ത്രത്തിൻെറ) ആധുനികകാലത്തുണ്ടായ പുനരുജ്ജീവനം, പശ്ചിമ യൂറോപ്പിൻെറ പ്രതിഭയിൽ ഏറെക്കുറെ നിരപേക്ഷമായി സംഭവിച്ച ഒരു പ്രതിഭാസമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. യൂറോപ്യൻ ചരിത്രത്തിലെ നവോത്ഥാനം അവിടുത്തെ ജനങ്ങളുടെ അന്തരംഗത്തിൽ ''മലരിൽ നറുമണംപോലെ'' താനേയുണ്ടായ ഒരു അത്ഭുതാനുഭൂതിയാണെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിവക്ഷയെന്ന് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ സംസ്കാരത്തിൻെറ ഉൽക്കർഷത്തെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുമ്പോഠം പാശ്ചാത്യചിന്തകന്മാരിൽ പൊതുവെ കാണുന്ന ഒരു പ്രവണതയാണിത്. തങ്ങഠംക്ക് അന്യഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലെ ഹീനജാതികളോട് ഒരു കടപ്പാടുമില്ല; അല്പം വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു തങ്ങളുടെ സ്വന്തക്കാരായ ഗ്രീക്കുകാരോടും റോമാക്കാരോടും മാത്രമാണ്. അവരാകട്ടെ, പ്രാചീനലോകത്തെ ആവരണം ചെയ്തിരുന്ന ഭയാനകമായ കൂരിരുട്ടിൽ ആദ്യമായി വിളക്കു കൊളുത്തിയവരുമാണ്. അത്ഭുതകരമായ ആ പ്രാചീനപാരമ്പര്യം ആയിരം കൊല്ലക്കാലം അവതാളത്തിലായതു തന്നെയും ക്രിസ്തുമതത്തിൻെറ രൂപത്തിൽ പൗരസ്ത്യദിക്കിൽനിന്നു വന്ന വിഭിന്ന ചിന്താഗതിയുടെ സങ്കലനംകൊണ്ടാണെന്നും അവരിൽ ചിലക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. ''ജീവിതത്തിൻെറ 'ഗുരുത്വകേന്ദ്രം' വർത്തമാനകാലത്തിൽനിന്നു ഭാവിയിലേക്കു മാററപ്പെട്ടു. രാഷ്ട്രശരീരത്തെ പൊതുവേയുള്ള ഒരു ജീർണ്ണത ബാധിച്ചു. സ്വാർത്ഥചിന്തകഠം മുൻകൈ നേടുകയും, അവ ഒരുതരം കിരാതത്വമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. പൗരന്മാരുടെ സജീവമായ സഹകരണംകൊണ്ടു മാത്രമേ പരിഷ്കാരം സാധ്യമാവുകയുള്ളു. അവർ പൊതുനന്മയ്ക്കുവേണ്ടി സ്വാർത്ഥതാൽപര്യങ്ങളെ ബലി കഴിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരാകണം, പക്ഷേ

അതിനു പകരം, ക്രിസ്തുമതത്തിൻെറ വരവിനെത്തുടന്നുള്ള നൂററാണ്ടുകളിൽ യവനറോമാസംസ്കാരങ്ങളുടെ പിൻതുടച്ച്ക്കാരായ യൂറോപ്യൻജനങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കു സംഭവിച്ചത് എന്താണ്? മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ രക്ഷിയ്ക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ മാത്രമല്ല, സ്വന്തം വംശം പുലത്തുവാൻ പോലും വൈമുഖ്യം പ്രദശിപ്പിച്ചു. വികലമായ ഈ മനോഭാവം ആയിരം കൊല്ലം നില നിന്നു. മദ്ധ്യമയുഗത്തിൻെറ അവസാനദശയിൽ റോമൻ നിയമസംഹിതയുടേയും, അരിസ്റ്റോട്ടിലിയൻ തത്വജ്ഞാനത്തിൻെറയും, പൌരാണികകലകാം, സാഹിത്യം, എന്നിവയുടേയും പുനരുദ്ധാരണമാണ് യൂറോപ്പിനെ, സ്വകീയമായ ജീവിതാദശ്ങ്ങളിലേയ്ക്കും ധമ്മബോധങ്ങളിലേയ്ക്കും ബുദ്ധിയ്ക്കു ചേന്നതും പൌരുഷം തികഞ്ഞതുമായ ലോകവീക്ഷണത്തിലേയ്ക്കും തിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നത്.'' എന്നു സുപ്രസിദ്ധ സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഫ്രേസർ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു നോക്കുക.

മററു ചില ചിന്തകന്മാർ ഇതിൽനിന്നു പാടേ ഭിന്നമായ ഒരു വാദഗതി സ്വീകരിയ്ക്കുന്നെങ്കിലും യൂറോപ്യൻ ജനങ്ങളിൽ സഹജമായുണ്ടായ സവിശേഷവൈഭവങ്ങളാണ് നവോത്ഥാനത്തിലൂടെ പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തെ ഉൽക്കഷത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ചതെന്നുള്ള നിഗമനത്തിൽ തന്നെ ചെന്നെത്തുന്നു. മതം മയക്കുമരുന്നുപോലെ യൂറോപ്യൻ ജീവിതത്തെ വഴി തെററിച്ചു എന്നാണ് ഫ്രേസറുടെ വാദമെങ്കിൽ, പാശ്ചാത്യക്കു മാത്രമുള്ള യഥാത്ഥ മതബോധമാണ് യൂറോപ്പിൻെറ ഉൽക്കഷകാരണം എന്നാണ് ബർഗ്സൻ എന്ന തത്വജ്ഞാനിയുടെ അഭിപ്രായം. മററു രാജ്യങ്ങളിൽ മതബോധം അതിൻെറ അത്യുച്ചകോടികളെ പ്രാപിയ്ക്കുമ്പോഠം മനുഷ്യരെ ധ്യാനത്തിലേയ്ക്കും ആത്മജ്ഞാനത്തിലേയ്ക്കും 'സവ്വകമ്മസന്യാസ

ത്തിലേയ്ക്കും' സച്ചിദാനന്ദാനുഭൂതിയിലേയ്ക്കും മാത്രമേ നയിയ്ക്കുന്നുള്ളു എന്നും, യൂറോപ്പിലെ മണ്ണിൽ മാത്രമാണ് അത് ലോകസംഗ്രഹത്തിനും സഹാനുഭൂതിയ്ക്കും ശാസ്ത്രത്തിനും ടെക്നോളജിയ്ക്കും വ്യവസായവിപ്ലവത്തിനും ഉള്ള പ്രചോദനം നല്കിയതെന്നും ഈ മഹാചിന്തകൻ വാദിയ്ക്കുന്നു. "The Two Sources of Morality and Religion" എന്ന പേരിൽ തൻെറ ജീവിതസായാഹ്നത്തിൽ എഴുതിയ വിശ്രുതഗ്രന്ഥത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ഈ സിദ്ധാന്തം പ്രഖ്യാപിച്ചത്. ഹിന്ദുമതത്തിലോ, ബുദ്ധമതത്തിലോ ജൈനമതത്തിലോ, യൂറോപ്പിൽ ചെല്ലുന്നതിനു മുമ്പ് ക്രിസ്തുമതത്തിൽ പോലുമോ, അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെയൊരു പ്രവണത കാണുന്നില്ല. മററുള്ളവരുടെ മിസ്റ്റിസിസം (അതാണ് മതത്തിൻെറ സാരസർവ്വസ്വമെന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിയ്ക്കുന്നു) അപൂർണ്ണമാണ്; പകുതി വഴി മാത്രം ചെന്നു വന്ധ്യമായി നിന്നുപോകുന്നതാണ്. പരമാത്മചൈതന്യവുമായി ഐക്യം പ്രാപിയ്ക്കുവാനുള്ള യത്നത്തിൽ അവരുടെ ആത്മാക്കൾ പരാജയപ്പെടുന്നതായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം കരുതുന്നത്. എന്തെന്നാൽ രണ്ടു കർമ്മമണ്ഡലങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ, ത്രിശങ്കുവിനെപ്പോലെ, അവ തൂങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ചെയ്യുന്നത്—തങ്ങൾ പരിത്യജിച്ച മനുഷ്യജീവിതത്തിൻെറയും പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ദിവ്യജീവിതത്തിൻേറയും ഇടയ്ക്കുള്ള ശൂദ്ധശൂന്യതയിൽ! മുമ്പ് ഇല്ലാതിരുന്ന കർമ്മോത്സുകതയിൽ കലാശിയ്ക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ, ബർഗ്സൻെറ അഭിപ്രായത്തിൽ, മിസ്റ്റിസിസം സഫലമാകയുള്ളു. അത് സൃഷ്ടിപരമായ യത്നമായും സ്നേഹമായും വികസിയ്ക്കണം; പുഷ്പിയ്ക്കണം. മതബോധത്തിൻെറ ഈ പരിണതി, ഫലപ്രാപ്തി, യൂറോപ്പിൽമാത്രമാണ് ഉണ്ടായത്. തെരിസ, കാതറൈൻ, ഫ്രാൻസിസ്, ജോൺഓഫ് ആർക്, എന്നി

പുണ്യാത്മാക്കളാണ് യഥാൎത്ഥമായ മതാനുഷ്ഠാനത്തിൻെറ പരമോന്നതമാതൃകകൾ. ബുദ്ധമതം ഇക്കാര്യം വിഗണിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അതിശ്രേഷ്ഠമായ ഭാഷയിൽ അനുശാസിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അനുഷ്ഠാനംകൊണ്ട് അനുശാസനത്തെ ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ''എന്നു വരികിലും അതിനൊരു ചൂടില്ല, തിളക്കമില്ല. മനുഷ്യയത്നത്തിൻെറ ഫലദായകത്വത്തിൽ അതിനു വിശ്വാസമില്ല.'' ഇതാണ് ബർഗ്സൻ പ്രഖ്യാപിയ്ക്കുന്ന സിദ്ധാന്തം. ഇരുപത്തിയഞ്ചു വൎഷത്തെ അനുസ്യൂതനിരീക്ഷണത്തിൻേറയും വിചിന്തനത്തിൻേറയും ഫലമാണ് ഈ നിഗമനമെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട്. യൂറോപ്പിൽ ജനിച്ച എത്രയോ പുണ്യാത്മാക്കളുടെ ശ്രേഷ്ഠമായ മതാനുഭൂതി പൂൎണ്ണതയെ പ്രാപിയ്ക്കുകയും, അതു സ്വന്തരാജ്യത്തു മാത്രമല്ല അന്യഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലേയ്ക്കും കവിഞ്ഞൊഴുകുകയും, നവോത്ഥാനത്തിലൂടെയും സംസ്കാരോൽക്കൎഷത്തിലൂടെയും അനന്തരതലമുറകളെ ധന്യമാക്കുകയും ചെയ്തു എന്നു തീൎത്തു പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം ചരിതാൎത്ഥനാകുന്നു.

ഫ്രേസർ, ബർഗ്സൻ, ബ്ലാസ്റ്ററ്! സാമൂഹ്യവിജ്ഞാനം, തത്വചിന്ത, ഭൗതികശാസ്ത്രം! എത്ര പ്രശസ്തരായ ചിന്തകന്മാർ! എത്ര ഭിന്നമായ അന്വേഷണമണ്ഡലങ്ങൾ! എന്നിട്ടും നിഗമനം ഒന്നുതന്നെ. പാശ്ചാത്യജനതയുടെ സ്വായത്തമായ വൈഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ പണ്ഡിതസിദ്ധാന്തം തന്നെയാണ് 'ക്രിയാകേവലമുത്തരം' എന്ന രീതിയിൽ, രാഷ്ട്രീയരൂപത്തിൽ, ഇന്ന് തെക്കെ ആഫ്രിക്കയിൽ നടമാടുന്നത്. ചരിത്രത്തിൻെറയും തത്വജ്ഞാനത്തിൻെറയും, ഇന്നിപ്പോൾ ശാസ്ത്രത്തിൻെറയും, സഹായത്തോടെ ലോകത്തിൻെറ മുമ്പിൽ ഒരു പ്രപഞ്ചസത്യം എന്ന മട്ടിൽ കഴിഞ്ഞ ഇരുന്നൂറു വൎഷമായി പ്രചരിപ്പിച്ചു വരുന്ന ഈ പാശ്ചാത്യപ്രതിഭാസിദ്ധാന്തത്തെ

ഇനിയുമെങ്കിലും ചോദ്യം ചെയ്യാതെ വിടുന്നതു ശരിയല്ല. വാദപ്രതിവാദമോ, പ്രബന്ധരചനയോ, പ്രസംഗമോ, പ്രതിഷേധവാക്കുകളോ അല്ല ഇതിന്നുള്ള മറുപടി. പ്രതിക്രിയയാണ്. ഈ വസ്തുത ആദ്യം മനസ്സിലാക്കിയത് മോഹൻദാസ് ഗാന്ധി എന്ന ഭാരതീയനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്ന് അതിന്നിടയായത് തെക്കെ ആഫ്രിക്കയിൽ വെച്ചു തന്നെ ആണെന്നുള്ളത് അതിമാത്രം അത്ഥവത്തായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നവോത്ഥാനമെന്നും മതാനുഭൂതിയെന്നും സ്വകീയപ്രതിഭയെന്നും ഉള്ള പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ കൊണ്ടൊന്നും പൌരസ്ത്യരായ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നു സത്യത്തെ മറച്ചുവെയ്ക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു മൂന്നു നൂററാണ്ടുകാലങ്ങളിൽ പശ്ചിമയൂറോപ്പിന്നും അതിൻെറ അനുബന്ധമായി വളൎന്നു വന്ന അമേരിക്കയ്ക്കും കൈവന്ന അഭൂതപൂൎവ്വമായ ഐശ്വര്യത്തിൻെറ രഹസ്യം അത്ര വളരെ അജ്ഞാതമോ ദുരൂഹമോ ഒന്നുമല്ല. ഭൌതികമായ എല്ലാ ഐശ്വര്യങ്ങളുടേയും അടിയിലുള്ള രഹസ്യമേ അതിന്നുമുള്ളു. 'ഒന്നു ചീയുന്നതുകൊണ്ടാണ് മറെറാന്നിന്നു വളം കൂടുന്നത്'' പാശ്ചാത്യരുടെ ഭുവനഭൂതികൾ വൎദ്ധിച്ചത് മററുള്ളവരുടെ ശ്രേയസ്സ് ക്ഷയിച്ചതുകൊണ്ടാണ്. അതു താനെ ക്ഷയിച്ചതുമല്ല. മനഃപ്പൂൎവ്വം ക്ഷയിപ്പിച്ചതാണ്. ഇതിൻെറ ചുമതല മുഴുവനും പാശ്ചാത്യരുടേതാണുതാനും. ഭൂലോകപൎയ്യടനമെന്നും, ഭൂമിശാസ്ത്രഗവേഷണമെന്നും, മതപ്രചരണമെന്നും മററുമുള്ള ഭംഗിവാക്കുകളോടെ ലളിതവേഷം പൂണ്ട്, ഏഷ്യയിലും ആഫ്രിക്കയിലും അമേരിക്കയിലും വിളിക്കാതെ ചെന്നു കേറി, ഇങ്ങോട്ട് ഒരു ദ്രോഹവും ചെയ്യാത്ത അന്യസമുദായങ്ങളെ വഞ്ചിച്ച്, ദ്രോഹിച്ച്, കൊള്ളയടിച്ചുകൊണ്ടു വന്ന മൂലധനമാണ് പശ്ചിമയൂറോപ്പിനു പതിനഞ്ചാം നൂററാണ്ടു മുതല്ക്കുണ്ടായ അഭ്യുദയത്തി

ൻെറ അടിസ്ഥാനം. ബ്ലാസ്ലറ്റിൻെറ ഭാഷയിൽ, 'മൂല ധനം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടുമാത്രം ഐശ്വര്യം പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയാതെ കഷ്ടപ്പെടുന്ന' പിൻകിടരാജ്യക്കാരുടെ ജീവ രക്തം ഊററിക്കുടിച്ചാണ് പാശ്ചാത്യലോകം വളന്നത്. പുതിയ പുതിയ ടെക്നോളജികറം ഉപയോഗപ്പെടുത്തു വാനും, കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു തന്നെയും എട്ടു പത്തു തല മുറക്കാലം മുമ്പ് പാശ്ചാത്യക്ക് ആവശ്യമായിരുന്ന മൂല ധനം ഏഷ്യയിൽനിന്നും ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നും അമേരി ക്കയിൽനിന്നുമാണ് അവർ ചോത്തിയെടുത്തത്. ഒരു സമുദായത്തിൻെറ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥ ഇരുന്ന ഇരുപ്പിൽ നിന്ന് ഇളക്കിവിടുവാനാണ് പ്രയാസമെന്നും, ഇളകി ക്കിട്ടിയാൽ പിന്നെ അതു പരാശ്രയംകൂടാതെ മുന്നോട്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളുമെന്നും അത്ഥശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയാറുണ്ട്. ഓരോരോ കാലങ്ങളിൽ ഓരോരോ സമുദായങ്ങറം ഐ ശ്വര്യത്തിലേക്കു കുതിക്കുന്നതിൻെറ രഹസ്യമെന്തെന്ന് ഇനിയും വ്യക്തമായിട്ടില്ലെന്നും പറയുന്നു. അതോടൊ പ്പം തന്നെ, മൂലധനം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങറം ക്ഷയിച്ചുകിടക്കുന്നതെന്നും പറയും; പാശ്ചാത്യരുടെ അഭ്യുദയംമാത്രം മൂലധനത്തിൻെറ സഹാ യമില്ലാതെ, ഇന്ദ്രജാലം കൊണ്ടു സംഭവിച്ചു എന്നാണോ വിവക്ഷയെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഏതായാലും സി ദ്ധാന്തപരമായ ഈ വാദപ്രതിവാദങ്ങറം കൊണ്ടൊന്നും സത്യത്തെ മറയ്ക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. പാശ്ചാത്യരാജ്യ ക്കാർ പിൻകിടരാജ്യക്കാക്കു മൂലധനം ഉണ്ടാകുന്നതിനുവേ ണ്ടി വഷംതോറും 1350 കോടി രൂപ കൊടുക്കണമെന്നു ള്ള ബ്ലാസ്ലറ്റിൻെറ നിദ്ദേശത്തിൽ അതൊരു ദാനമോ, സഹായധനമോ, ഭിക്ഷയോ മററോ ആയിട്ടാണ് ഉദ്ദേശി ച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷേ വാസ്തവത്തിൽ അ തൊരു പ്രായശ്ചിത്തമാണ്.

ക്രിസ്ത്വാബ്ദം 1500 വരെ അന്യരാജ്യക്കാരുടെ നിൎമ്മാണകൌശലം മികച്ചു നിന്നിരുന്നു എന്നു് ബ്ലാസ്റ്ററു തന്നെ സമ്മതിയ്ക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അന്നൊക്കെ ഇന്ത്യയിലും ചൈനയിലും മെക്സിക്കോയിലും ആഫ്രിയ്ക്കയിൽപോലും നിലവിലിരുന്ന ചെറുതരം വ്യവസായങ്ങളെയെല്ലാം സന്ദൎശകന്മാരും കച്ചവടക്കാരുമായി ചെന്നു കൊള്ളക്കാരും കോളണിഭരണക്കാരും ആയി മാറിയ പാശ്ചാത്യർ നിൎദ്ദയം നശിപ്പിച്ചു. അങ്ങിനെ തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തുനിന്നു കൊണ്ടുചെന്ന ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു വമ്പിച്ച വിപണിയുണ്ടാക്കി. പ്രത്യക്ഷവും പരോക്ഷവും എപ്പോഴും പരമദാരുണവുമായ ഉപായങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു ആ അന്യരാജ്യക്കാരുടെ സഞ്ചിതസമ്പത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും ദൈനന്ദിനവേതനത്തിന്റെ നല്ല ഭാഗവും സ്വന്തം നാട്ടിലേയ്ക്കു കടത്തി. ഡാക്കായിലെ നെയ്ത്തുകാരുടെ വിരലുകൾ മുറിച്ചുകളഞ്ഞതും, ബീഹാറിലെ നീലക്കൃഷിയെ നശിപ്പിച്ചതും, പെറുരാജ്യത്തെ മുഴവനും മുടിച്ചതും, അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സ്വൎണ്ണമെല്ലാം യൂറോപ്പിലേക്കയച്ചതും, എല്ലാം ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ വസ്തുതകളാണു്. 1500—ാമാണ്ടിനുശേഷം പശ്ചിമയൂറോപ്പിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കു വേണ്ട മൂലധനം ഉണ്ടാക്കിയതു് ഇങ്ങിനെയാണു്. ഇതെല്ലാം നിഷ്പക്ഷമതികളെന്നും വസ്തുനിഷ്ഠയുള്ളവരെന്നും വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർപോലും വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നതു വിചിത്രമായിരിയ്ക്കുന്നു.

രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ അഭ്യുദയത്തിലും അധഃപതനത്തിലും അന്തൎഭവിച്ചിട്ടുള്ള ദാരുണമായ ഈ ചരിത്രസത്യം പരിപൂൎണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കിയതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു് ഗാന്ധിജി തന്റെ പ്രതിക്രിയാപദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തതു്. അന്യസമുദായങ്ങളെ ദ്രോഹിച്ചും ചൂഷണം ചെയ്തും ഐശ്വര്യം നേടാമെന്നുള്ള പാശ്ചാത്യസിദ്ധാന്ത

ത്തെ അദ്ദേഹം പരിത്യജിച്ചു. അമ്മാതിരിയുള്ള അഭ്യുദയം തന്റെ ജനങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം തീർത്തുപറഞ്ഞു. പാശ്ചാത്യരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഐശ്വര്യത്തിന്നു വളം വെയ്ക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രീയസാമ്പത്തികപരിപാടികളോടു രാജിയില്ലാത്ത നിസ്സഹകരണം പ്രഖ്യാപിച്ചു; വിജയപൂർവ്വം അനുഷ്ഠിച്ചു. യൂറോപ്പിന്റെ പ്രതിഭയെന്നും, പാശ്ചാത്യസംസ്കാരമെന്നും നിർമ്മാണകൌശലത്തിന്റെ പുരോഗതിയെന്നും, മററുമുള്ള ഭംഗിയുള്ള പേരുകളിൽ പൊതിഞ്ഞു വെച്ചിരിയ്ക്കുന്ന പരചൂഷണസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ നേർക്കു, നാനൂറു വർഷത്തെ കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കുശേഷം, പൗരസ്ത്യജനങ്ങളിൽ തിളച്ചു പൊങ്ങിയ പ്രതിഷേധത്തെയാണ് അദ്ദേഹം പ്രതിനിധാനം ചെയ്തത്. ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിയിൽ, വളരെ അധികം വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന യൂറോപ്യൻ നവോത്ഥാനത്തേക്കാൾ അർത്ഥവത്തായ ഒരു സംഭവമാണിത്. മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള പരിപൂർണ്ണസമത്വവും, നിർദ്ദോഷവും കേവലഭാവത്തിലുള്ളതുമായ സന്തുഷ്ടിയുടെ സ്വഭാവവും, പരചൂഷണസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ നിഷേധവും ഉയർത്തിപ്പിടിയ്ക്കുന്ന ഒരു ജീവിതവീക്ഷണം അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഉത്തുംഗവും, നൂറു ശതമാനം പൗരസ്ത്യവുമായ ഈ ജീവിതവീക്ഷണം തന്നെയല്ലേ ഗാന്ധിജിയ്ക്കു് ഏററവും പ്രിയതരമായിരുന്ന ഈശാവാസ്യോപനിഷത്തിലെ ആദ്യസൂക്തം ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്?

ഈശാവാസ്യമിദം സർവ്വം യൽ കിഞ്ച ജഗത്യാം ജഗൽ
തേന ത്യക്തേന ഭുഞ്ജീഥാ മാഗൃധഃ കസ്യ സ്വിദ്ധനം

(ഈശൻ ജഗത്തിലെല്ലാമാവസിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു നീ
ചരിക്ക മുക്തനായാശിക്കരുതാരുടെയും ധനം,
ശ്രീനാരായണഗുരുദേവന്റെ തർജ്ജമ)

ഗാന്ധിജി മരിച്ചിട്ടു പത്തു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞതേയുള്ളു. അതിനിടയ്ക്കു തന്നെ നാം ഈ വീക്ഷണഗതി കൈവെടിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. സ്നേഹത്തിൽ സമീപിച്ചും, നല്ല വാക്കു പറഞ്ഞും, യാചിച്ചും, അന്യരുടെ ധനം (ഫോറിൻ എയ്ഡ് എന്നു പറയുന്നത് ഇതല്ലാതെ മററെന്താണ്?) വാങ്ങിച്ച് അഭ്യുന്നതി നേടാമെന്നു വ്യാമോഹിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാലം (അഞ്ചു കൊല്ലക്കണക്കിലല്ല, തലമുറക്കണക്കിലുള്ളത്) തെളിയിക്കട്ടെ!

(1958-ൽ എഴുതിയത്)

•

11

കുറവൻ ചുമച്ചപോലെ

കുറവൻ ചുമച്ചപോലെ പെരുമാറേണ്ട സന്ദർഭങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ ആക്കും വരാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ആ കഥ പറയാമെന്ന കരുതുന്നു.

വെളുത്തേടൻെറ വീട്ടിൽ കല്യാണമാണ്. അല ക്കൊഴിഞ്ഞിട്ട രാമേശ്വരത്തു പോകാൻ കാത്തിരുന്നിട്ട പററിയില്ല. എന്നെങ്കിലും ഒരു വാവിന് അങ്ങു പോവുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു എന്നു കരുതി അക്കാര്യം മാററിവെച്ചു. പക്ഷെ കല്യാണക്കാര്യം അങ്ങിനെ നീട്ടിവെയ്ക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് അലക്കു നിറുത്തി ഒരുക്കം തുടങ്ങി. പന്തലിട്ടു; വെള്ളപിടിച്ചു; അലങ്കരിച്ചു. അലക്കുള്ള വീടുകളിൽനിന്നെല്ലാം മററ് അവകാശങ്ങളുടെ കൂടെ ഒന്നും രണ്ടും വാഴക്കുലയും കിട്ടി. തളിരടപ്പുരോഗം വാഴക്കൃഷിയെ നശിപ്പിച്ചുതുടങ്ങുന്നതിനു വളരെ മുമ്പാണിത്. കുലയെല്ലാം പഴുക്കവെച്ചു കല്യാണത്തിൻനാൾ പന്തലിൽ വരിവരിയായി കെട്ടിത്തൂക്കി. കാണാൻ എന്ത് ഐശ്വര്യമാണ്! തനിപ്പൊന്നിൻെറ നിറത്തിലുള്ള പഴക്കുലകൾ; വെളുവെളെ വെളുത്തവസ്ത്രങ്ങൾ! വിരുന്നുകാരെല്ലാം വന്നു. പന്തലിൽ ആകപ്പാടെ വലിയ തിരക്കാണ്. ഈ സമയത്താണ് കുറവൻ അതുവഴി വന്നത്. ആൾത്തിരക്കുകണ്ട് അവൻ അങ്ങോട്ടു നോക്കി. എല്ലാവരും പന്തലിനകത്താണ്. പെട്ടെന്നു പഴക്കുലയിൽ അവൻെറ കണ്ണുപെട്ടു. കുറവനു വിശ്വസിയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇത്ര വളരെ പഴക്കുലയോ?

വീണ്ടും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. മായമല്ല; കണ്ടതു ശരിയാണ്. എല്ലാം പഴക്കുലതന്നെ. അവൻെറ നാക്കിൽ വെള്ളമൂറി. വളരെനേരം അവൻ അങ്ങനെ വെള്ളമിറക്കിക്കൊണ്ട് അവിടെ നിന്നു. പക്ഷെ ആരും പുറത്തേയ്ക്കു വരുന്നില്ല. അവൻെറ നേക്കു നോക്കുന്നുപോലുമില്ല. ഒടുവിൽ കൊതിപൊറുക്കാഞ്ഞ് അവൻ ഒരു ചുമചുമച്ചു. അതു കേട്ടു ആരോ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. കുറവൻ ധൈര്യമവലംബിച്ചു മുന്നോട്ടു ചെന്നു. അവനെ നോക്കിയ ആൾ ഇറങ്ങിവന്ന് ''എന്തോ വേണമെടാ'' എന്നു ചോദിച്ചു. കഷ്ടം! ഭാവനാശൂന്യനായ വെളുത്തേടനുണ്ടോ കുറവൻെറ ആവശ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നു! അങ്ങിനെ വേണ്ടതെന്തെന്നു പറയണമെന്ന നിലയായി. കുറവൻ വിട്ടില്ല.

''ഇച്ചിരത്തീവേണേ'' എന്നു പറഞ്ഞു.

വെളുത്തേടൻെറ മുഖം വീർത്തു. മുണ്ടുകൊടടുക്കു മുഹൂർത്തമടുത്തപ്പോഴാണ് ഈ കുറവൻ തീയ്ക്കു വന്നിരിക്കുന്നത്! ശല്യംതന്നെ. എന്നാലും ശകലം തീയല്ലേ ചോദിച്ചുള്ളു. അതു കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ കഷ്ടമല്ലെ. ഈ തിരക്കിനിടയ്ക്ക് ഇങ്ങനെ ഒരാവശ്യവുംകൊണ്ടുവന്നതു കുറവൻെറ കഥയില്ലായ്മ. എന്നിങ്ങനെ പലതും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു വെളുത്തേടൻ അടുക്കളപ്പന്തലിലേയ്ക്കോടി, വല്ലവിധത്തിലും കുറവനെ പറഞ്ഞയയ്ക്കണമല്ലൊ. അവിടെ ചെന്ന് ഒരു എരികൊള്ളിതന്നെ അടുപ്പിൽനിന്നു വലിച്ചെടുത്തു. തീപിരിക്കരുതെന്നു ദേഹണ്ണക്കാരൻ വിലക്കി. പക്ഷെ നമ്മുടെ വെളുത്തേടൻ അതൊന്നും കേൾക്കാൻ നിന്നില്ല. അവൻ നേരെ കൊള്ളിയുംകൊണ്ടു കുറവൻെറ അടുക്കലേക്കു ചെന്നു.

കുറവൻെറ മുഖം അപ്പോൾ കാണേണ്ടതുതന്നെ ആയിരുന്നു. അവൻെറ കണ്ണുകൾ തീക്കൊള്ളിപോലെ ജ്വലി

ച്ചു. ശരീരം മുഴവൻ കോപത്താൽ വിറസ്സുന്നതുപോലെ തോന്നി. അവൻെറ ഭാവഭേദംകണ്ടു വെളുത്തേടൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ഈ ബഹളത്തിന്നിടയ്ക്കു, ദേഹണ്ണക്കാരൻെറ ചീത്തയും കേട്ടു, താൻ ചെയ്ത ഉപകാരം ഇങ്ങനെയാണല്ലോ ഈ നന്ദികെട്ടവൻ സ്വീകരിസ്സുന്നത്! വെളുത്തേടൻ കൊള്ളിയുംകൊണ്ട് അടുത്തെത്തിയപ്പോഠം കോപവും നിരാശയും സഹിക്കാത്തെ കുറവൻ അട്ടഹസിച്ചു.

''ഹും! ഇച്ചിരത്തീയെന്നു പറഞ്ഞാൽ രണ്ടു പയമെന്നറിയാൻ വയ്യായോ.''

ഇതാണ് കുറവൻ ചുമച്ച കഥ. സന്ദർഭങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതയാൽ ചിലപ്പോഠം നമുക്കു ചോദിക്കാൻ മുട്ടിയിരിസ്സുന്നതു ചോദിസ്സാൻ നിവൃത്തീയില്ലാതെ വരും. പറയേണ്ടതു പറയാൻ വയ്യാതെവരും. ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്യാൻ കഴിയാതെവരും. അങ്ങിനെ വരുമ്പോഠം കുറവൻ ചുമച്ചപോലെ പെരുമാറുവാൻ ആരാണ് പ്രേരിതരാകാത്തത്! നമുക്കു കിട്ടുവാൻ വൈകിയിരിസ്സുന്നതു നല്കുവാൻ കഴിവുള്ളയാഠം കഥയിലെ വെളുത്തേടനെപ്പോലെ ഭാവനയും സ്ഹതാപവും ഇല്ലാത്തവനുംകൂടിയാണെങ്കിൽ കുറവൻെറ അടവുകഠം മുഴവനും എടുത്തുപോകും. ഈ രംഗം ഒന്നാലോചിച്ചു നോക്കുക:

വിഷു പിറന്ന പുലർവേള. പിശുക്കനും സ്വാൎത്ഥലോലുപനുമായ വലിയമ്മാവൻ തറവാട്ടിലെ മുൻതളപ്പടിയിൽ കച്ചമുണ്ടും മടക്കിച്ചാരി മുറുക്കുവാനുള്ള ഒരുക്കമെന്ന ഭാവത്തിൽ മുഖവും കുനിച്ച് ഇരിസ്സുകയാണ്. അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നോക്കുന്നില്ല. തെരഞ്ഞിട്ടും തെരഞ്ഞിട്ടും നല്ല വെററില കിട്ടുന്നില്ല. അതിനിടയ്ക്കു് അടയ്ക്കാക്കഷ്ണം നല്ലതൊന്നും ഇല്ലെന്നൊരു സംശയം. ഇങ്ങനെ വളരെനേരം കഴിഞ്ഞു. അടുത്തുചെന്നു പഞ്ചപ്പ

ഛരമടക്കിനില്ക്കുന്ന അനന്തരവനു കാത്തുനിന്നു ക്ഷമകെട്ടു. ഒരുക്കംകണ്ടാൽ അന്നു് അസ്തമിച്ചാലും അമ്മാവൻ മുറു ക്കിത്തീരുമെന്നു തോന്നിയില്ല. ചെല്ലത്തിൽനിന്നു ക ണ്ണെടുക്കുന്നുമില്ല. വരുന്നതുവരട്ടെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു് അനന്തരവൻ ചുമച്ചു. കുറച്ചൊരു നീരസത്തോടെ അ മ്മാവൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ കാരണ വർ കാര്യം മനസ്സിലാക്കാത്തതുപോലെ ''ഉം. കുഞ്ഞു രാമനോ, എന്തുവേണം?'' എന്നു ചോദിച്ചാൽ, ധർമ്മസങ്ക ടത്തിൽപ്പെട്ട കുഞ്ഞുരാമൻ ''വെറുതെയാണേ'' എന്ന ല്ലാതെ എന്തുത്തരമാണു് പറയുക? ആ ''വെറുതെ'' കുറ വൻെറ തീയാണു്. അതിൻെറ അർത്ഥം ''രണ്ടുപയ'' മെന്നും.

•

അല്പസ്വല്പം വ്യത്യാസം കാണുമെങ്കിലും സാരാംശ ത്തിൽ ഇതിനോടു തുല്യമായ സന്ദർഭങ്ങൾ ജീവിതത്തി ൻെറ ഏതു മണ്ഡലത്തിലും ഉണ്ടാകാറുണ്ടു്. അധികാര സ്ഥാനങ്ങളിൽ പുതിയ വ്യക്തികൾ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ അവരെ സന്ദർശിക്കുവാൻ ചെല്ലുന്ന കീഴ്സിൽബന്തിക ളുടെ ശല്യം ദുസ്സഹമാണു്. ഇവിടെ ചുമയുടെ സ്ഥാനം വിസിററിങ്ങ് കാർഡിനു കിട്ടും. സംസാരിച്ചു സംസാ രിച്ചു സഹികെടുമ്പോൾ മേലധികാരി 'പിന്നെ വിശേ ഷിച്ചെന്താവന്നതു്?' എന്നു ചോദിച്ചുപോകും. ഇതി നുള്ള ഉത്തരം കുറവൻെറ രീതിയിലായിരിക്കുമെന്നു തീർച്ച യാണു്.

"Simply to pay my respects". എന്നുവെച്ചാൽ, കുറവ ൻെറ നിഘണ്ടുവിൽ "Of course, to curry favour" എ ന്നർത്ഥം.

പണ്ടു ജനപ്പെരുപ്പം സഹിക്കവയ്യാഞ്ഞു ഹിററ്ലർ ആസ്ത്രിയാരാജ്യം പിടിച്ചടക്കി. മഹച്ഛക്തികൾ മുറുമുറു

ത്തു. ഒരു മഹായുദ്ധത്തിനുവേണ്ട സജ്ജീകരണങ്ങരം പൂർത്തിയായിട്ടില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഹിററ്ലർ പറഞ്ഞു: ''ഇത് ഒടുവിലത്തേതാണ്. ഇനിയൊന്നും ഞാൻ പിടിച്ചടക്കുകയില്ല''. പക്ഷെ അധികം താമസിയാതെചെക്കോസ്ലോവാക്കിയ പിടിച്ചു. അപ്പോരം, അന്നത്തെ വാഗ്ദാനത്തിൻെറ അത്ഥമെന്തായിരുന്നു എന്നു ലോകം ചോദിച്ചു. വാഗ്ദാനമോ? അതു വാഗ്ദാനമായിരുന്നോ? ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളേ! നിങ്ങരംക്ക് ഇത്ര ബുദ്ധിയില്ലേ? ''ഇച്ചിരത്തീയെന്നു പറഞ്ഞാൽ രണ്ടുപയമെന്നല്ലെ അത്ഥം?''

1947—ൽ ഇന്ത്യക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കൈവന്ന ആ പാതിരാത്രിയിൽ ജനപ്രതിനിധിസഭയിലെ അവിസ്മരണീയമായ ചടങ്ങുകരംക്കിടയിൽ മുസ്ലീംലീഗുനേതാവായ ചൗധുരിഖാലിക്കുസ്സുമാൻ ഇന്ത്യക്കാരനായി ജീവിക്കാമെന്നും ഇന്ത്യയെ സേവിക്കാമെന്നും സത്യപ്രതിജ്ഞചെയ്തു. പ്രതിജ്ഞയുടെ ഗൗരവത്തെപ്പററി ഉറുദുഭാഷയിൽ ഉജ്ജ്വലമായ ഒരു പ്രസംഗവും നടത്തി. അതിനുശേഷം അല്പകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോരം അദ്ദേഹം പാക്കിസ്ഥാനിൽപോയി താമസമുറപ്പിച്ചു. ഇതുകണ്ടു് ആളുകരം അമ്പരന്നുപോയി. അവർ ചോദിച്ചു. ''അന്നത്തെ പ്രതിജ്ഞ!'' അതെ, അന്നത്തെ പ്രതിജ്ഞതന്നെ. അതിനെന്തുവേണം; ഇച്ചിരത്തീയെന്നു പറഞ്ഞതു ശരിതന്നെ. അതിൻെറ അത്ഥമെന്തെന്നു മററുള്ളവക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ഖാലിക്കുസ്സുമാൻ സാഹിബ്ബോ പിഴച്ചതു്?

ഐക്യരാഷ്ട്രരക്ഷാസമിതിയിൽ ഇന്ത്യയുടെ പരാതിക്കെതിരായി, ഒരു ഫെഡറൽ കോടതിജഡ്ജിയായിരുന്ന സഫറുള്ളാഖാൻ അഞ്ചു മണിക്കൂർ നീണ്ടുനിന്ന ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. ആ പ്രസംഗം ഒരു യന്ത്രപ്രവത്തനം പോലെയാണ് നടന്നതെന്ന് അമേരിക്കയിലെ ''ടൈം''

എന്ന വാരിക എഴുതുകയുണ്ടായി. അടുത്തിരുന്ന അസിസ്റ്റൻറന്മാർ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുന്നിലേക്കു കുറിപ്പുകളും രേഖകളും നീക്കിനീക്കികൊടുക്കുകയും സഫറുള്ളാഖാൻ അവയെ ആസ്പദമാക്കി ഇടതടവില്ലാതെ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അന്ന് അദ്ദേഹം അഞ്ചു മണിക്കൂറുകൊണ്ടു പറഞ്ഞതു പാക്കിസ്ഥാൻ കാശ്മീരിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നില്ല എന്നായിരുന്നു. അതിർത്തിവർഗ്ഗക്കാരാണ് അവിടെ പോരടിക്കുന്നത്. അവരെ കടത്തിവിടാതെ ഒരു കോട്ടകെട്ടുവാൻ പാക്കിസ്ഥാൻഗവമെൻറിനു സാദ്ധ്യമല്ല, എന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അത് അന്നായിരുന്നു. ഇന്നിതാ രക്ഷാസമിതി അയച്ച കമ്മീഷൻമുമ്പാകെ പാക്കിസ്ഥാൻ തന്നെ പറയുന്നു. കാശ്മീരിൽ തങ്ങളുടെ സേനകൾ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന്. ഇതിൻെറയൊക്കെ അർത്ഥമെന്തെന്നു നാം വിസ്മയിക്കുന്നുണ്ടാവും. ഒന്നുമില്ല. കുറവൻെറ നിഘണ്ടുവിൽ ഇതിനെല്ലാം അർത്ഥമുണ്ട്.

തന്നതില്ല പരനുള്ളുകാട്ടുവാൻ
ഒന്നുമേനരനുപായമീശ്വരൻ
ഇന്നു ഭാഷയതപൂർണ്ണ,മായതിൽ
വന്നുപോം പിഴയുമർത്ഥശങ്കയാൽ.

അന്തർഗ്ഗതങ്ങളെ വേണ്ടവണ്ണം അറിയിയ്ക്കുവാൻ വാക്കുകൾക്കു പ്രകൃത്യാ ഉള്ള അശക്തി അതങ്ങിനെ കിടക്കുന്നു. അതേപ്പററി പലരും വിലപിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ വാക്കുകൾകൊണ്ടു പറഞ്ഞറിയിക്കാവുന്ന അന്തർഗ്ഗതങ്ങൾ സന്ദർഭവിശേഷത്താൽ വിട്ടുപറയാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വരുന്നതുമൂലമുള്ള പരമസങ്കടത്തെക്കുറിച്ച് ആത്മാപഹാരകമായ ഒരു മഹാകാവ്യം എഴുതിയതു നമ്മുടെ കുറവനാണ്.

ശാസ്ത്രവും ഭാഷയും

ഇന്ദ്രിയഗോചരമായ ഈ അത്ഭുതപ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ജിജ്ഞാസയാണ് ശാസ്ത്രം. ഈ ജിജ്ഞാസയ്ക്കു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോളംതന്നെപഴക്കമുണ്ട്. എങ്കിലും ശാസ്ത്രം എന്ന പദംകൊണ്ട് ഇക്കാലത്ത് എല്ലാവരും മനസ്സിലാക്കുന്നതു 15—ാം നൂററാണ്ടിലെ നവോത്ഥാനത്തിനുശേഷം യൂറോപ്പിലുണ്ടായ നൂതനവിജ്ഞാനം എന്നാണ്. അന്നാണ് പശ്ചിമയൂറോപ്പ് ഏകദേശം ആയിരം കൊല്ലത്തോളം നീണ്ടുനിന്ന കൂരിരുട്ടിൽനിന്ന് ഉണർന്നത്. അതിനുമുമ്പ് മെഡിററനേനിയൻതീരത്തു പരിലസിച്ചിരുന്ന യവന റോമാസംസ്കാരങ്ങളുടെ നേട്ടങ്ങൾ യൂറോപ്യൻ ജനത അന്നു വീണ്ടെടുത്തു. അരിസ്റ്റോട്ടിലിൻെറ യുക്തിയും റോമൻ നിയമസംഹിതയും സാമൂഹ്യബോധവും അവർ ജീവിതാദർശങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചു. ഇതിൻെറ ഫലമായി യൂറോപ്പിനുണ്ടായ അഭ്യുദയം അത്ഭുതകരമാണ്. ശാസ്ത്രീയഗവേഷണത്തിൻെറ പരിണതഫലമായി 19—ാംനൂററാണ്ടിലുണ്ടായ വ്യവസായവിപ്ലവംകൂടി ആയപ്പോൾ പാശ്ചാത്യർക്ക് ലോകമേധാവിത്വവും കൈവന്നു. ഭൂതലം മുഴുവനും അവർ വ്യാപാരസൗകര്യത്തിനായി വീതിച്ചെടുത്തു. ഇതേത്തുടർന്നു അവരുടെ ഇടയ്ക്കുതന്നെ ചില മത്സരങ്ങളും സമരങ്ങളും എല്ലാം ഉണ്ടായെങ്കിലും ശാസ്ത്രമാണ് തങ്ങളുടെ അഭ്യുദയത്തിൻെറയും രാഷ്ട്രീയശക്തിയുടെയും ആണിക്കല്ലെന്ന വസ്തുത അവർ ഒരിക്കലും വിസ്മരിച്ചില്ല. ഇന്നിപ്പോൾ അവരുടെ അസ്തിത്വംതന്നെ

ശാസ്ത്രീയഗവേഷണത്തിൻെറ അനുനിമിഷമുള്ള പുരോഗതിയെ ആശ്രയിച്ചാണ് നില്ക്കുന്നത്.

ശാസ്ത്രം എന്നു പറയുമ്പോഠം ഈ ചരിത്രവസ്തുതകളൊന്നും ആരും ഓർമ്മിക്കാറില്ല. ശുദ്ധമായ ജ്ഞാനം എന്ന നിലയിൽ അതിനുണ്ടായിട്ടുള്ള മഹാവിജയങ്ങളെയും, പാശ്ചാത്യ ജനതക്ക് അതു നേടിക്കൊടുത്ത ഐശ്വര്യപ്രതാപങ്ങളെയുംകുറിച്ചു മാത്രമേ എല്ലാവരും ചിന്തിക്കാറുള്ളു. കഷ്ടപ്പാടിലും ദാരിദ്ര്യത്തിലും ആണ്ടുകിടക്കുന്ന പൗരസ്ത്യജനങ്ങളെ ഇതിൽ രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ ഭാവം കൊതിപ്പിക്കുകയും ആവേശംകൊള്ളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവും എന്നുവേണ്ട എല്ലാ മോക്ഷങ്ങളും ശാസ്ത്രത്തിലൂടെ ലഭിക്കുമെന്നും, അതിലൂടെമാത്രമേ ലഭിക്കുകയുള്ളു എന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിലും ശാസ്ത്രത്തിൻെറ പ്രായോഗികവിദ്യകളിലും ഇന്ന് പൗരസ്ത്യ ജനങ്ങഠം പ്രദശിപ്പിക്കുന്ന അദമ്യമായ താൽപര്യം ഇതിൻെറ ഫലമാണ്. ശാസ്ത്രം അഭ്യസിക്കുകയും അതിൻെറ പ്രയോജനങ്ങഠം കൈവരുത്തുകയും ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ ജീവിതം വ്യത്ഥമായി എന്ന വിചാരം പരക്കെയുണ്ട്.

ഈ ആഗ്രഹങ്ങളുടെ സഫലീകരണത്തിന് ഏററവും വലിയ പ്രതിബന്ധമെന്ന് എല്ലാവരും പഴിക്കുന്നതു പൗരസ്ത്യഭാഷകളെയാണ്. ഇവയുടെ നേക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത അക്ഷമയും പ്രകടിപ്പിച്ചുവരുന്നു. വഴിമുടക്കിക്കിടക്കുന്ന ഈ 'മൂളിക്കുരങ്ങി'നെയെല്ലാം തൊഴിച്ചുമാററി മുന്നോട്ടു കടക്കുകയാണു വേണ്ടതെന്നുകൂടി ചിലക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഈ അക്ഷമയും അമഷ്വും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. അന്യൻെറഉൽക്കഷംപോലെ മനസ്സിനെ ഭ്രമിപ്പിക്കുന്ന മറെറാരു സംഗതിയില്ല. പാശ്ചാത്യരാ

ജ്യക്കാർ സയൻസ് പഠിച്ചതുകൊണ്ടാണ് അസൂയാവ ഹമായ ഈ ഉൽക്കർഷമെല്ലാം നേടിയത്. നമുക്കും അതു കൊണ്ടു സയൻസു പഠിക്കുകതന്നെ.

ഈ മനോഭാവത്തിലും ചിന്താഗതിയിലും ഒന്നുരണ്ടു തെററിദ്ധാരണകഠം അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അടിസ്ഥാനഭൂത മെന്ന് എനിക്കുതോന്നുന്ന ഈ വസ്തുതയിലേക്കു നിങ്ങ ളുടെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിക്കുണമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കു ന്നു. ഒന്നാമത്തെ തെററിദ്ധാരണ ശാസ്ത്രം പാശ്ചാത്യരെ ഉൽക്കർഷത്തിലെത്തിച്ചു എന്നുള്ളതാണ്. ശാസ്ത്രം എന്നുപ റഞ്ഞാൽ ശുദ്ധമായജ്ഞാനം എന്നാണ് അർത്ഥമെന്നു സൂ ചിപ്പിച്ചുവല്ലൊ. ഇതു പ്രപഞ്ചരൂപമായ ഈ പ്രഹേളി കയെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു ചിത്തസംതൃപ്തിയും ആത്മശാന്തിയും കൈവരുത്തുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു യത്നമാണ്. അത്ഭു തപ്രതിഭന്മാരും, മഹോദ്യമന്മാരുമായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ, മാനസികമായ ഭഗീരഥപ്രയത്നങ്ങഠംക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ലക്ഷ്യവും ഇതുതന്നെയാകുന്നു. അവക്കു പ്രകൃതിയെ കീ ഴടക്കണമെന്നോ അന്യരാജ്യക്കാരെകുതിരകയറണമെന്നോ ആഗ്രഹമില്ല., ''ജ്ഞാനം ശക്തിയാണ്'' (Knowledge is Power) എന്ന വ്യാമോഹവുമില്ല. ജ്ഞാനം സുഖമാ ണ്, സംതൃപ്തിയാണ്, എന്ന വിശ്വാസമാണ് അവരെ ഗവേഷണത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. പരിപാവനവും സ നാതനവുമായ ഈ ആദർശത്തെ സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനും രാഷ്ട്രീ യോൽക്കർഷത്തിനുംവേണ്ടി പാശ്ചാത്യരാഷ്ട്രങ്ങഠം വിസ്മ രിച്ചു; വ്യതിചലിപ്പിച്ചു, അവക്കുണ്ടായ ഉൽക്കർഷത്തിൻെറ യഥാർത്ഥകാരണം ഇതാകുന്നു. ജ്ഞാനതൃഷ്ണയും തത്വജി ജ്ഞാസയും ആരുടേയും കുത്തകയല്ല. പക്ഷേ, ജ്ഞാന ത്തെ പരചൂഷണത്തിനും സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനുംവേണ്ടി ഉപ യോഗിക്കാം. ഉപയോഗിക്കുണം, എന്ന വിചാരം ഒരു അടിസ്ഥാനപ്രമാണമായിത്തീർന്നു പാശ്ചാത്യസംസ്കാര

ത്തിൽ മാത്രമാണ്. അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ പോയി യുദ്ധം ചെയ്ത തടവുകാരെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് അടിമകളാക്കി കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്യിച്ച മേന്മനേടിയ യവനന്മാരുടെയും, യൂറോപ്പിലും ആഫ്രിക്കയിലും, ഏഷ്യയിലും ബഹുദൂരം വ്യാപിച്ച ഒരു നിഷ്ഠുരസാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിച്ച റോമാക്കാരുടെയും പാരമ്പര്യമാണിത്. ആയിരം കൊല്ലത്തെ സുഷുപ്തിക്കുശേഷം പശ്ചിമയൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങൾ 15—ാം നൂററാണ്ടിൽ ഈ പാരമ്പര്യത്തെ വീണ്ടും ആശ്ലേഷിച്ചു. പീരങ്കിയും വെടിയുണ്ടയുംകൊണ്ട് അവർ അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ കച്ചവടക്കാരായും കൊള്ളക്കാരായും കയറിച്ചെന്ന് അവിടെയുള്ളവരെ മഹാദുഃഖങ്ങൾ അനുഭവിപ്പിച്ച് ആദായമുണ്ടാക്കി. ഈ പരദ്രോഹത്തിനും പരചൂഷണത്തിനും വേണ്ട ആയുധശക്തി ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിൽ നിന്നാണ് അവർ ഉണ്ടാക്കിയത്. ഇതാണ് പാശ്ചാത്യരുടെ രാഷ്ട്രീയോൽക്കർഷത്തിൻെറയും ഭൗതികമായ ഐശ്വര്യത്തിൻെറയും രഹസ്യം. ഇന്നും മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യദേശത്തു, ശാസ്ത്രവിദ്യകൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ പരദ്രോഹം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

രണ്ടാമത്തെ തെററിദ്ധാരണ ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും ഭാഷയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചാണ്. ഭാഷ ശാസ്ത്രത്തിൻെറ പുറംചട്ടയോ വാഹനമോ മാത്രമാണെന്നും, അതു വഹിക്കുന്ന ആശയവും അർത്ഥവും, എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും തുല്യമാണെന്നും കരുതിപ്പോരുന്നു. നവോത്ഥാന കാലത്തും അതിനുശേഷവും കച്ചവടത്തിനും കവർച്ചയ്ക്കും രാഷ്ട്രീയമേധാവിത്വത്തിനുംവേണ്ടി അന്യഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലേക്കു സാഹസയാത്ര പുറപ്പെട്ട യൂറോപ്യൻ ജനങ്ങൾക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ യാതൊരു സംശയവും ഇല്ലായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ആശയവും മനോഗതങ്ങളും ഇന്ത്യക്കാർക്കും ചൈനക്കാർക്കും അമേരിക്കയിലെ ആദിമവർഗ്ഗങ്ങൾക്കും, എന്നു

വേണ്ട ആക്കം, പരിഭാഷയിലൂടെ മനസ്സിലാകുമെന്ന് അവക്ക് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഭൗതികമായ ഐശ്വര്യവും രാഷ്ട്രീയോൽക്കർഷവും നേടുവാൻവേണ്ടി ശാസ്ത്രജ്ഞാനം കൊതിക്കുന്ന പൗരസ്ത്യജനങ്ങാംക്കം ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്തെങ്കിലും സംശയമുണ്ടെന്നുതോന്നുന്നില്ല. വ്യാകരണത്തിലും വാചകഘടനയിലും മററും ഇൻഡോയൂറോപ്യൻ ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട ഭാഷകാംക്കതമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യങ്ങളെ മുൻനിത്തി, എല്ലാ ഭാഷകളും സമാനസ്വഭാവങ്ങളാണെന്നും, എല്ലാമനുഷ്യരും ഒരുപോലെയാണു ചിന്തിക്കുന്നതെന്നും നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. പക്ഷേ, വിഗോത്രജങ്ങളായ ഭാഷകളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോഴാണ് ഈ വിശ്വാസം എത്ര അബദ്ധമാണെന്നു മനസ്സിലാകുന്നത്. വാക്കുകളുടെ അത്ഥത്തിലും വാചകങ്ങളുടെ ഘടനയിലും മാത്രമല്ല, വ്യാകരണത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനനിയമങ്ങളിലും ശബ്ദങ്ങളുടെ പ്രയോഗത്തിലും അവക്കു നല്കുന്ന മൂല്യത്തിലും എല്ലാം ഭാഷകാംക്ക തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഓത്തുനോക്കിയാൽ അമ്പരന്നുപോകും. ചീനഭാഷയുടെ വിഗോത്രജമായ വൈചിത്ര്യങ്ങാംമൂലം കമ്മ്യൂണിസത്തിനുതന്നെ ആ രാജ്യത്തു സാരമായ വ്യത്യാസങ്ങാം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു നമ്മുടെ പ്രധാനമന്ത്രി ഇയ്യിടെ പറയുകയുണ്ടായി. റഷ്യയിലും യൂറോപ്പിലും പ്രചരിക്കുന്ന ആശയങ്ങാം അതേപടി ചീനഭാഷയിൽ പകത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ചൈനയിലെ നേതാക്കന്മാരിൽ പലക്കും സ്വന്തം ഭാഷയല്ലാതെ മറെറാന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇക്കാരണത്താൽ റഷ്യൻ കമ്മ്യൂണിസത്തിൻെറ അനുഭൂതികളല്ല അവക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളതെന്നാണ് അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിച്ചത്. ഈ വൈഷമ്യം ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിൻെറ കാര്യത്തിലും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്.

എല്ലാ മനുഷ്യരുടേയും ഇന്ദ്രിയങ്ങാംക്ക ഗോചരീഭ

വിഷ്ക്കുന്ന പ്രപഞ്ചം ഒന്നുതന്നെ ആണെന്നാണ് നമ്മുടെ വിശ്വാസം; ആയിരിക്കാം. പക്ഷേ, ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ വാക്കുകളിലൂടെ ഓരോ മനുഷ്യസമുദായവും മനസ്സിലാക്കുന്നത് ഓരോ വിധത്തിലാണ്, വാചകഘടനയുടെയും വ്യാകരണത്തിൻെറയും സവിശേഷതകളാകട്ടെ, സമുദായങ്ങളെ നയിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന തത്ത്വജ്ഞാനങ്ങൾക്കു മുഴുവനും അടിസ്ഥാനഭൂതമായി നില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആരും അറിയാതെ നടക്കുന്നതും വമ്പിച്ച ജനസമൂഹങ്ങളെ ഒന്നടങ്കം ബാധിക്കുന്നതുമായ ഒരുതരം ചിന്താനിയന്ത്രണമാണിത്. വാസ്തവത്തിൽ, ഓരോ ഭാഷക്കാരുടേയും അനുഭൂതിമണ്ഡലം, സത്താചിത്രം, പ്രപഞ്ചബോധം, ഓരോന്നാണ്.

•

ഓരോ ഭാഷയും ഓരോ പ്രപഞ്ചചിത്രത്തെ നിർമ്മിക്കുന്നു. ഈ ചിത്രം പ്രസ്തുത ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരുടെ ചിത്തസത്വത്തിൽ മായാതെ പതിയുകയും ചെയ്യുന്നു. പരമ്പരാഗതമായി, എത്രയോ തലമുറകളിലൂടെ സംഭവിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസമാണിത്. ഈ ചിന്താനിയന്ത്രണം ശൈശവംമുതല്ക്കുതന്നെ ആരംഭിക്കുന്നു. തനിക്കും, ചുററുപാടും ഉള്ളവക്കും, ചിരപരിചിതമായ ചിത്രമായതുകൊണ്ട് അതാണ് ശരിയായിട്ടുള്ളതെന്നു നാം വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നൂതനമായ അനുഭൂതികളെ മനസ്സിലുള്ള മൂശയിൽ ഞെരുക്കിക്കൊള്ളിക്കുവാനോ ഉരുക്കി ഒഴിക്കുവാനോ ആണു നാം ശ്രമിക്കുന്നത്. ഈ ശ്രമത്തിൽ വിജയം ലഭിച്ചാൽ കാര്യം മനസ്സിലായി എന്നു പറഞ്ഞു നാം തൃപ്തിപ്പെടുന്നു. സാധാരണ ചിന്തയും ദൈനന്ദിനാനുഭൂതികളും മാത്രമല്ല, പ്രസിദ്ധമായ തത്ത്വമീമാംസകൾ പോലും, യഥാർത്ഥത്തിൽ, ഭാഷയിലും വ്യാകരണത്തിലും ഓരോ സമുദായവും പണ്ടുപണ്ടേ പൂഴ്ത്തിവച്ചിട്ടുള്ള കൃത്രിമ

മായ പ്രപഞ്ചചിത്രങ്ങളെ വീണ്ടെടുക്കുകമാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതു്.

നിഷ്പക്ഷമെന്നും വസ്തുനിഷ്ഠമെന്നും നിരീക്ഷകനെ ആശ്രയിക്കാത്തതെന്നും പറയുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിൽപ്പോലും ഇങ്ങനെയൊരു പരാധീനതയുണ്ടു്. ഭാഷയെ അത്രവളരെ ഒന്നും ആശ്രയിക്കാതെ സ്വന്തമായ സങ്കേതങ്ങളുപയോഗിച്ചു നിരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുന്ന ഗണിതവിദ്യയിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന ഉപദർശനങ്ങൾപോലും സർവ്വപ്രപഞ്ചത്തെയും കുറിച്ചുള്ളതല്ലെന്നും നിരീക്ഷകൻെറ സംസ്കാരശീലങ്ങളെ മാത്രമേ തെളിയിക്കുന്നുള്ളു എന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ആധുനികശാസ്ത്രത്തിൻെറ ഏററവും വലിയ ഉപദർശനങ്ങളിലൊന്നാണല്ലോ ഐൻസ്റ്റൈൻ പ്രഖ്യാപിച്ച ആപേക്ഷികത്വം (Relativity). $E=mc^2$ എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ഗണിതസൂത്രത്തിലൂടെയാണ് ഇതു് ആഖ്യാനം ചെയ്യപ്പെട്ടതു്. ഇതിൽ E ഊർജ്ജം, M പിണ്ഡം, C വെളിച്ചത്തിൻെറ വേഗം, എന്നാണു സങ്കല്പം. ഈ ഗണിതസൂത്രത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു് ഒരു പ്രപഞ്ചസത്യമല്ലെന്നും യൂറോപ്യൻഭാഷകളുടെ വ്യാകരണസങ്കല്പങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും ഒരു വിമർശകൻ പറഞ്ഞതോർക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തെ ഒരു ക്രിയ (Verb) ആയും, ആ ക്രിയയെ ഒരു നാമത്തിൻെറയും ക്രിയാവിശേഷണത്തിൻെറയും ഗുണനഫലമായും വീക്ഷിക്കുകയാണ് അതിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നതത്രെ. ചൈനാക്കാരനോ എസ്കിമോജാതിക്കാരനോ ആയ മററൊരു ഐൻസ്റ്റൈൻ, തൻെറ ഭാഷാശീലങ്ങൾക്കു യോജിച്ച രീതിയിൽ, ഇതിൽനിന്നു പാടെ ഭിന്നമായ ഉപദർശനങ്ങളിൽ ചെന്നെത്തുമെന്നും തദനുരൂപമായ ഗണിതസൂത്രങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുമെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

എനിക്കു് അല്പം അടുത്തു പരിചയിക്കുവാൻ ഇടയാ

യിട്ടുള്ള ഭ്രൂണശാസ്ത്രഗവേഷണത്തിലും ഇതുപോലെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങഠം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ ശാസ്ത്രത്തിലെ ഏററവും പ്രധാനമായ ഉപദശ്നങ്ങഠം ഉണ്ടായതു ജെമ്മനിയിലാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂററാണ്ടിൻെറ ഒടുവിലും ഈ നൂററാണ്ടിൻെറ ആരംഭകാലത്തും ജെമ്മൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഈ വിഷയത്തിൽ അത്ഭുതകരങ്ങളായ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങഠം നടത്തുകയുണ്ടായി. അതിനുശേഷം ഇംഗ്ലണ്ടിലും അമേരിക്കയിലും ആ വഴിക്കുതന്നെ വളരെയധികം ഗവേഷണയത്നം നടന്നു എങ്കിലും പറയത്തക്ക ഒരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടായില്ല. അടിസ്ഥാനഭൂതമായ ഒരു തത്വവും ആവിഷ്കൃതമാവുകയും ചെയ്തില്ല. ഇതു ജെമ്മൻഭാഷയുടെ സവിശേഷതകഠം ഇംഗ്ലീഷിന് ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നാണ് പറയുന്നത്. നാമങ്ങളെ എത്ര വേണമെങ്കിലും കൂട്ടിച്ചേത്തു സമസ്തപദങ്ങളുണ്ടാക്കുവാൻ ജെമ്മൻ ഭാഷക്കു കഴിവുണ്ട്. ഇത്തരം വാക്കുകഠംക്കു ഘടകങ്ങളുടെ അത്ഥത്തിൻെറ ആകെത്തുകയെക്കാഠം അധികമായ അത്ഥവും കൈവരുന്നു. ഇത് ഇംഗ്ലീഷിൽ സാദ്ധ്യമല്ല. ചുരുക്കത്തിൽ ജെമ്മൻശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ച ഭ്രൂണശാസ്ത്രതത്വങ്ങഠം ഭ്രൂണത്തിൻെറ തത്വങ്ങളല്ല ജെമ്മൻഭാഷയുടെ തത്വങ്ങളാണെന്നത്ഥം.

വാഗത്ഥങ്ങഠം സംപൃക്തങ്ങളാണെന്ന കാളിദാസവചനത്തിൻെറ പ്രസക്തി ഇത്രത്തോളം എത്തുമെന്ന് ആരും കരുതിയിരിക്കുകയില്ല. ഭാഷയുടെ പിടിയിൽനിന്നു തത്വജ്ഞാനവും ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും ഒന്നും, ഒരിക്കലും, ഒരു തലത്തിലും, മുക്തമല്ലെന്നാണു കാണുന്നത്. പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രത്തിൻെറ ലക്ഷണങ്ങളും പ്രവണതകളും യഥാത്ഥത്തിൽ പാശ്ചാത്യഭാഷകളുടെ ലക്ഷണങ്ങളും പ്രവണതകളുമാണ്. അതിൻെറ ആയുധമെന്നു പറയുന്ന യുക്തിപോലും ഒരു ഭാഷാധമ്മം മാത്രമാണത്രെ. പ്രസ്തുത

ഭാഷകളിൽ ക്രിയാപദങ്ങൾക്കുള്ള പ്രാധാന്യവും നാമങ്ങൾക്കും ക്രിയകൾക്കും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും ആണ് പരീക്ഷണോത്സുകതയായും കാര്യകാരണബന്ധമായും ശാസ്ത്രത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നത്. പ്രപഞ്ചത്തെ കാര്യകാരണബന്ധത്തിൻെറ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ കാണുവാനുള്ള പ്രവണത പാശ്ചാത്യരുടെ ഭാഷാശീലത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതാണ്. തുടൎന്നുവരുന്ന രണ്ടുസംഭവങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതു രണ്ടാമത്തേതിൻെറ കാരണമാണെന്ന സങ്കല്പം പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ പ്രവൎത്തനരീതിയെയല്ല യൂറോപ്യൻഭാഷകളുടെ വ്യാകരണക്രമത്തെയാണ് ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. ഷാനീ എന്ന ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട അമേരിക്കൻ ഇന്ത്യന്മാരുടെ പല പ്രസ്താവനകളും അപഗ്രഥിച്ചുനോക്കിയാൽ ഒരു ക്രിയാപദം കണ്ടുകിട്ടുകയില്ലെന്നു പറയുന്നു. പക്ഷേ അവരും അന്തർഗതങ്ങൾ പരസ്പരം അറിയിക്കുകയും ഏറെക്കുറെ സുഖമായിട്ടുതന്നെ ജീവിതം നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവരുടെ പ്രപഞ്ചചിത്രവും ശാസ്ത്രീയനിരീക്ഷണവും എങ്ങനെയിരിക്കുമെന്നു നമുക്ക് ഊഹിക്കുവാൻ പോലും സാദ്ധ്യമല്ല.

ശാസ്ത്രസാഹിത്യം എന്നു പറയുമ്പോൾ നാം വിവക്ഷിക്കുന്നതു പാശ്ചാത്യഭാഷകളിലെഴുതിയ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിവൎത്തനം മാത്രമാണെങ്കിൽപ്പോലും അടിസ്ഥാനപരമായ ഈ വസ്തുതകൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. The time differential of the electric displacement is the rotation of the magnetic force multiplied by the velocity of light എന്ന ഇംഗ്ലീഷുവാചകത്തെ 'ആലക്തികസ്ഥാനാന്തരത്തിൻെറ കാലവിഭേദകം കാന്തശക്തിയുടെ ഭ്രമണത്തെ വെളിച്ചത്തിൻെറ വേഗംകൊണ്ടു ഗുണിച്ചതാകുന്നു' എന്നു വിവൎത്തനം ചെയ്താലും, 'ഇലക്ട്രിക് ഡിസ്പ്ലേസ്മെൻറിൻെറ ടൈംഡിഫെറെൻഷ്യൽമാഗ്

നെററിക്ക്ഫോഴ്സിൻെറ റൊട്ടേഷനെ ലൈററിൻെറ വെലോസിററികൊണ്ടു മാംട്ടിപ്ലൈ ചെയ്തതാണ്'' എന്നാക്കിയാലും, എൻെറ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഫലം തുല്യമാണ്. അതായത്, മനസ്സിലായില്ല എന്ന്. ഭാരതത്തിൽ ഇന്നു നിലവിലിരിക്കുന്ന സാംസ്കാരികാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഇത്രയൊക്കൊന്നും ആലോചിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു തോന്നിയേക്കാം. സാമ്പത്തികവികസനം എന്ന ഒരേ ഒരു ആദർശമാണ് നമ്മെ ഇന്നു നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അതിന്നു വേണ്ടത് എന്താണ്? അത് എളുപ്പം കൈവരുത്തുന്ന ഉപായം ഏതാണ്? എന്നുമാത്രമേ ആലോചനയുള്ളു. വേണ്ടിടത്തോളം എഞ്ചിനീയറന്മാരെയും ഡോക്ടറന്മാരെയും വ്യവസായവിദഗ്ദ്ധന്മാരെയും നിർമ്മിക്കുവാനുള്ള എളുപ്പവഴികൾ നോക്കുന്നതിനിടക്കു്, ഈ രാജ്യത്തെ 3,700 ലക്ഷം ജനങ്ങളുടെ സാംസ്കാരികഭാവിയെക്കുറിച്ചുകൂടി ചിന്തിക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നത്. ജീവിതത്തിൻെറ സനാതനഭാവങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാക്കെങ്കിലും ഇതിൽ ശ്രദ്ധയുണ്ടാകുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ജനങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകുന്ന ഒരു പ്രപഞ്ചചിത്രം നല്കുവാനുള്ളകടമ ഗ്രന്ഥകാരന്മാൎക്കും സാഹിതീഭക്തന്മാൎക്കും ഇല്ലെ? പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികളുടെ സഫലീകരണം മാത്രമാണോ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറയും സാഹിത്യനിർമ്മാണത്തിൻെറയും ലക്ഷ്യമെന്നു ചോദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യഭാഷകളുടെ ഘടനാവിശേഷങ്ങൾ വഴങ്ങിവരുന്ന അനുഭൂതികളെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം എന്ന പേരിൽ നമ്മുടെ ജനങ്ങൾക്കു പകൎന്നുകൊടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു നിഷ്ഫലമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. പാശ്ചാത്യസംസ്കാരവുമായി നമുക്കു രണ്ടു നൂററാണ്ടുകാലത്തെ സമ്പൎക്കം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും എണ്ണത്തിൽ നിസ്സ്ഗണ്യമായ ഒരു ന്യൂന

പക്ഷം മാത്രമേ അതിൻെറ മൂല്യങ്ങളും വീക്ഷണഗതിയും സ്വീകരിച്ചതായി അഭിമാനിയ്ക്കുന്നുള്ളു. ഇക്കൂട്ടരാണ് ഇന്നു സമുദായത്തിൻെറ നേതൃത്വം വഹിയ്ക്കുന്നത്. പക്ഷേ അവൎക്കു മനസ്സിലാകുമെന്നും നല്ലതെന്നും തോന്നുന്ന കാര്യങ്ങൾ ബാക്കിയുള്ള മൂവായിരത്തി അറുനൂറിൽ ചില്വാനം ലക്ഷത്തിനും മനസ്സിലാകുമെന്നും, നല്ലതാകുമെന്നും, അനുക്തസിദ്ധമെന്നപോലെ, വാദിയ്ക്കുന്നത് അപകടമാണ്.

ഇന്ത്യാക്കാരെ മുഴുവനും യൂറോപ്പിൻെറ ഭാഷാശീലങ്ങളും സംസ്കാരപാരമ്പര്യങ്ങളും പഠിപ്പിയ്ക്കാമെങ്കിൽ, ഒരു പക്ഷേ, ഈ രാജ്യത്തു ഒരു ശാസ്ത്രീയയുഗം ആവിർഭവിച്ചെന്നുവരാം. പക്ഷേ, എങ്ങനെ പഠിപ്പിയ്ക്കാനാണ്? ഇരുനൂറു കൊല്ലത്തെ യത്നത്തിനു ശേഷവും, ഓക്സ്ഫോർഡിലെയും കേംബ്രിഡ്ജിലെയും പരിശീലനം കഴിഞ്ഞിട്ടുപോലും, ഇന്നാട്ടിലെ അഭിജ്ഞന്മാർ സംസാരിയ്ക്കുന്നത് ഇന്ത്യൻ ഇംഗ്ലീഷാണെന്നും അവൎക്ക് ശാസ്ത്രീയമനോഭാവം കൈവന്നിട്ടില്ലെന്നും പാശ്ചാത്യനിരീക്ഷകന്മാൎക്ക് ആക്ഷേപമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് എങ്ങനെയാണ് ഇത്ര വളരെ ആളുകൾക്ക് ശാസ്ത്രജ്ഞാനം നല്കുന്നതെന്നുള്ളത് ഒരു ഭയങ്കരപ്രശ്നമാണ്. ഇംഗ്ലീഷിലോ നാട്ടുഭാഷയിലോ രണ്ടും കൂട്ടികലൎത്തിയ പുതിയ മണിപ്രവാളത്തിലോ കൂടി, വിദ്യാലയങ്ങൾവഴിക്കോ ശാസ്ത്രസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾവഴിക്കോ, അതു നല്കാമെന്നു സങ്കല്പിച്ചാൽതന്നെയും എന്തിനാണ് എന്ന പ്രശ്നം പിന്നെയും ശേഷിയ്ക്കും. പാശ്ചാത്യരാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് നാലഞ്ചു നൂററാണ്ടുകൾക്കുള്ളിൽ മററുള്ളവരെ ചൂഷണംചെയ്തുകൊണ്ടുണ്ടായ ഉൽക്കൎഷത്തിൽ ഭ്രമിച്ച് നിശ്ചയിയ്ക്കേണ്ടുന്ന ഒരു കാര്യമല്ലിത്. ശാസ്ത്രവും ഭാഷയും വാഗൎത്ഥങ്ങൾപോലെതന്നെ സംപൃക്തങ്ങ

ളാണ്. ഭാഷ സംസ്കാരപാരമ്പര്യങ്ങളുടെ ബഹിഃസ്ഫുരണവുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇന്നു നമ്മെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നം പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രം ഏതു ഭാഷയിൽ പഠിക്കണമെന്നതല്ല. ഏതു സംസ്കാരമാണ് നാം പുലത്തുവാനും പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുവാനും ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്നുള്ളതാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഭാരതീയക്ക് രണ്ട് ഉത്തരങ്ങൾ നല്കുവാനുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

(1957 ഒക്ടോബർ 3—ാംനു- കോട്ടയത്തു സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിൻെറ ശാസ്ത്രസാഹിത്യസമ്മേളനത്തിൽ ചെയ്ത അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം.)

13

രക്ഷാമാർഗ്ഗം

അമിതമായ പരിഷ്കരണം ആപൽക്കരമാണെന്നാണ് ജന്തുലോകത്തിൻെറ പൂർവ്വചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നത്. അനുകൂലമായ പരിതഃസ്ഥിതികൾക്ക് അനുസരണമായി ശരീരത്തിൻെറ ഘടനയും ജീവിതരീതിയും പരിഷ്കരിച്ചു ഇതരജന്തുക്കളേക്കാൾ സമർത്ഥങ്ങളായി ഭൂമുഖത്ത് അഭൂതപൂർവ്വമായ പ്രാമാണ്യം നേടിയ എത്രയോ ജന്തുവർഗ്ഗങ്ങൾ കാലം മാറുകയും പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കു വമ്പിച്ച വ്യത്യാസങ്ങൾ സംഭവിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ വംശം പുലർത്തുവാൻ കഴിയാതെ, വളരെവേഗം നശിച്ചുപോയതായി കാണുന്നു. ജീവജാലത്തിൻെറ ദീർഘചരിത്രം ഇങ്ങനെയുണ്ടായ വംശച്ഛേദങ്ങളാൽ നിറയപ്പെട്ടതാണ്. ഭൂമുഖത്തു ജന്തുവർഗ്ഗങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്ന ചുററുപാടുകൾ എന്നും ഒരേതരത്തിൽ നില്ക്കുന്നവയല്ല. ഭൗമവും അഭൗമവുമായ കാരണങ്ങളാൽ അവയ്ക്ക് അടിക്കടി മാററങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. സ്ഥലജലങ്ങളുടെ കിടപ്പും ശീതോഷ്ണസ്ഥിതികളും എല്ലാം മാറിപ്പോകുന്നു. ഋതുക്കൾതോറുമോ വർഷങ്ങൾതോറുമോ, ശതവർഷങ്ങൾതോറുമോ ഉണ്ടാകാറുള്ള മാററങ്ങളെക്കുറിച്ചല്ല പറയുന്നത്. അനേകലക്ഷം വർഷങ്ങൾകൊണ്ട് വന്നുകൂടുന്ന വമ്പിച്ച മാററങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്. ഇവയാണ് ജീവജാലത്തിൻെറ ചരിത്രത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത്. അതിദീർഘമായ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ പത്തുലക്ഷം സംവത്സരമെന്ന അളവുകോലാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സ്വീകരിക്കുന്നത്. ഈ

വീക്ഷണകോടിയിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ, സുസ്ഥിരങ്ങളെന്നും അചലങ്ങളെന്നും പറയപ്പെടുന്ന പർവ്വതപംക്തികൾപോലും അതീവചഞ്ചലങ്ങളായിത്തീരുന്നു. അവ കടൽപ്പുറത്തെ മണൽക്കുന്നുകൾപോലെ 'ക്ഷണേന' പൊങ്ങിവരുകയും ഇല്ലാതാവുകയും, ചെയ്യുന്നു. വലിയ ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾതന്നെ കടലിൽ താണുപോകുന്നു. കടൽ വററി അതിവിശാലമായ സ്ഥലവിഭാഗങ്ങൾ നികന്നുവരുന്നു. സുഖോഷ്മളമായിരുന്ന കാലാവസ്ഥ സമസ്തചരാചരങ്ങളെയും മരവിപ്പിക്കുന്ന കൊടുംതണുപ്പായി മാറുന്നു. ഇത്തരം മാററങ്ങളാണ് ജന്തുവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ഭാഗധേയത്തെ ഗാഢമായി ബാധിക്കുന്നത്.

അനുകൂലമായ ചുററുപാടുകളിൽ അതിസമർത്ഥമായി ജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരു ജന്തുവർഗ്ഗം ഇപ്പറഞ്ഞതുപോലെയുള്ള സ്ഥിതിവിപര്യയങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുമ്പോൾ വിഷമിച്ചുപോകുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. ചൂടുള്ള ചുററുപാടുകളിൽ സമർത്ഥമായി ജീവിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി രൂപവൽകൃതമായ ശരീരഘടനയോടുകൂടിയ ജന്തുവർഗ്ഗം കൊടുംതണുപ്പിൽ മരവിച്ചുപോകും. നെടുനാളത്തെ ശ്രമം കൊണ്ടു, എണ്ണമററ തലമുറകൾക്കുശേഷം, ശരീരഘടനകൾ അഴിച്ചുപണിയാൻ ജന്തുവർഗ്ഗങ്ങൾക്കു കഴിയാറുണ്ട്. ഈ കഴിവിൻെറ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന പ്രതിഭാസംതന്നെയാണ് പരിണാമം. പക്ഷേ അത്യധികം പരിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടുപോയ ശരീരങ്ങൾ അഴിച്ചു പണിയുന്നതു അസാദ്ധ്യമാണ്. പക്ഷികളുടെ കാര്യം നോക്കുക. ആകാശസഞ്ചാരത്തിനുവേണ്ടി അത്യധികം പരിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ട ശരീരഘടനയോടുകൂടിയ ഒരു ജന്തുവർഗ്ഗമാണവ. പറന്നുനടക്കുന്ന ജീവിതരീതിക്ക് അവയെക്കാൾ സമർത്ഥങ്ങളായ ജന്തുക്കളുമില്ല. പക്ഷെ ചുററുപാടുകൾക്കു മാററമു

ണ്ടായി, പറന്നുനടക്കുന്നതു പന്തിയല്ലെന്ന നിലവന്നാൽ അവയുടെ ഗതിയെന്താകുമെന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കുക. ഇടതടവില്ലാതെ മഞ്ഞുപൊഴിയുകയും മഴ പെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കാലാവസ്ഥ വന്നുകൂടെന്നില്ല. ഭൂമിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ അങ്ങിനെയുള്ള കാലഘട്ടങ്ങരം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇതു സംഭവിച്ചാൽ പക്ഷികളുടെ കാര്യം കഷ്ടത്തിലാകും. ആഹാരം സമ്പാദിയ്ക്കുവാനും, ശത്രുക്കളിൽനിന്നു രക്ഷനേടുവാനും, മുട്ടവിരിയ്ക്കുവാനും ഒന്നും അവയ്ക്കു കഴിയാതെ വരും. മററു ജന്തുക്കളെപ്പോലെ മണ്ണിനടിയിലും ഗുഹകരംക്കകത്തും അഭയം തേടി പാടെ വിഭിന്നമായ ജീവിതരീതികരം സ്വീകരിയ്ക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം രൂപപരിവത്തനം സാധിയ്ക്കുവാൻ അവയ്ക്കു കഴിവുണ്ടാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. മുൻകാലുകരം രണ്ടും മറെറാന്നിനും കൊള്ളാത്ത ചിറകായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടുപോയി. തലയ്ക്കും തലച്ചോറിനും അസ്ഥികൂടത്തിനും പ്രത്യുല്പാദന സമ്പ്രദായത്തിനും എല്ലാം ഇന്നത്തെ ജീവിതരീതിയ്ക്കു് അനുരൂപമായ വിധത്തിൽ അമിതമായ പരിഷ്ക്കരണങ്ങളും വന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇതെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു, ജീവിതത്തിൻെറ അച്ചും പിടിയും മാറി, പുതിയ ഒരു ചുററുപാടിൽ, ഹരിഃ ശ്രീ എന്നു വീണ്ടും തുടങ്ങുന്നത് അസാധ്യമായ കാര്യമാണ്. അമിതമായ പരിഷ്ക്കരണത്തിൻെറയും അതിസാമത്ഥ്യത്തിൻെറയും ഇരുണ്ട വശം ഇതാകുന്നു. പരിണാമത്തിൻെറ ദീഘകാലസാധ്യതകരംക്കും സംഭാവ്യതകരംക്കും എതിരേ നോക്കുമ്പോരം അതിസാമത്ഥ്യങ്ങളും ശീഘ്രവിജയങ്ങളും ആപൽക്കരങ്ങളാണ്. കാലം മാറുമ്പോരം അവ ജന്തുവഗ്ഗങ്ങളെ നാശത്തിൽ പെടുത്തുന്നു.

അത്യധികമായ രൂപപരിഷ്ക്കരണങ്ങരം അടഞ്ഞ മാഗ്ഗങ്ങളാണെന്നാണ് പരിണാമശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കരുതുന്നത്.

ശരീരത്തിൻെറ അടിസ്ഥാന ശില്പത്തിൽ സാരമായ പരിവൎത്തനങ്ങരംക്കൊന്നും വഴിപ്പെടാതെ, ശീഘ്രവിജയത്തിൻെറ പ്രലോഭനങ്ങളാൽ കബളിതമാകാതെ, കഴിയുന്ന ജന്തുവൎഗ്ഗങ്ങരംക്കു മാത്രമേ പരിണാമസരണിയിൽ രക്ഷയുള്ളു എന്ന് അവർ വാദിക്കുന്നു. പരിഷ്കൃതവൎഗ്ഗങ്ങരം പരിണാമദൃഷ്ട്യാ, ശപിക്കപ്പെട്ടവയാണെന്നും, അകപ്പെട്ടുപോയ അടഞ്ഞ മാൎഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്ന് അവയ്ക്കു് മോചനം സാധ്യമല്ലെന്നും ഉള്ള ഈ അഭിപ്രായം ജീവശാസ്ത്രത്തിൽ പൊതുവേ അംഗീകരിച്ചതുമാണ്. എങ്കിലും അടുത്ത കാലത്തു, ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ജന്തുവൎഗ്ഗങ്ങരംക്കുണ്ടാകുന്ന ഈ ദുൎഘടത്തിൽനിന്നു രക്ഷനേടാനുള്ള ഒരു ഉപായം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിതാണ്: ശൈശവദശയെ വലിച്ചുനീട്ടി, ആ നിലയിൽത്തന്നെ സന്താനോല്പാദനത്തിനു ശക്തിനേടി, പ്രായപൂൎത്തിയിൽ വന്നുകൂടുന്ന രൂപപരിഷ്കൃതികരം ഉപേക്ഷിച്ച്, ഒരു ജന്തുവൎഗ്ഗം മറെറാന്നായി പരിണമിക്കാറുണ്ട്. മെക്സിക്കോ രാജ്യത്തുള്ളതും തവളയുടെ വൎഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടതുമായ ഒരു ജന്തു ഈ പ്രതിഭാസത്തിന് ഉദാഹരണമാണ്. അന്യരാജ്യങ്ങളിലുള്ള അതിൻെറ ബന്ധുക്കരം വളൎച്ചപൂൎത്തിയാകുമ്പോരം കരയ്ക്കാണ് ജീവിക്കുന്നത്. തവളയുടെ സമ്പ്രദായവും അതാണല്ലോ. ശൈശവദശയിൽ ഒരു ജലജന്തുവായി ജീവിച്ചശേഷം, ഒടുവിൽ അത് കരയ്ക്കുകയറുന്നു. എന്നാൽ മെക്സിക്കോയിൽ കാണുന്ന പ്രസ്തുത ജന്തു ജലജീവിതം ഉപേക്ഷിക്കുന്നില്ല. അതു ഒരു ജലജന്തുവായിത്തന്നെ—അതായത് ശൈശവരൂപത്തിൽത്തന്നെ—ആയുഷ്കാലം പൂൎത്തിയാക്കുകയും സന്താനോൽപാദനം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. പണ്ട് ആ രാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്ന ആസ്ടെക്കവൎഗ്ഗക്കാർ നല്കിയ പേരിനാൽത്തന്നെയാണ് ഈ വിചിത്ര ജന്തു ഇന്നും അറിയപ്പെടുന്നത്—ആക്സോലോട്ടൽ. അത് ഉദാഹരിക്കുന്ന

ഉപായം അമിതമായ പരിഷ്കരണത്തിൽനിന്നുള്ള പോംവഴിയാണ്. പ്രധാനപ്പെട്ട പല ജന്തുവർഗ്ഗങ്ങളും, പൂർവ്വകാലത്ത്,ഈ വഴിക്കാണ് ആവിർഭവിച്ചതെന്ന് ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭ്യൂഹിക്കുന്നു. കുരങ്ങുകളുടെ തായ്‌വഴിയിൽനിന്ന് മനുഷ്യൻ ഉണ്ടായതും, ഈ വിധത്തിലാണെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ട്. മനുഷ്യനും കുരങ്ങിനും തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യം എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. പരിണാമം എന്ന ആശയത്തെ വെറുക്കുന്നവർ പോലും കുരങ്ങിനെക്കാണുമ്പോൾ സംശയാലുക്കളാകുന്നു. കുരങ്ങിന്റെ ഭ്രൂണത്തിനും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യം ഇതിനെക്കാൾ എത്രയോ കൂടുതലാണ്. അവയവങ്ങളുടെ അനുപാതം, മുഖത്തിന്റെ ആകൃതി, ശരീരത്തിന്റെ രോമഹീനത, എന്നിങ്ങനെ പലകാര്യങ്ങളിലും അവയ്ക്കു തമ്മിൽ അത്ഭുതകരമായ അടുപ്പമുണ്ട്. ഈ വസ്തുതകളെ ആസ്പദമാക്കി, ഭ്രൂണലക്ഷണങ്ങൾ കൈവിടാതെ ആയുഷ്പരിധിയെത്തുകയും, ആക്സോലോട്ടലിനെപ്പോലെ ആ നിലയിൽത്തന്നെ സന്താനോൽപാദനം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന കുരങ്ങുതന്നെയാണ് മനുഷ്യൻ എന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ പ്രതിഭാസത്തിനു ഭ്രൂണീകരണം എന്നാണ് പേർ പറയുന്നത്. ഇതുമൂലം പണ്ടുകാലത്തു വാനരവംശത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയ്ക്കു് പ്രായപൂർത്തിയിലുണ്ടാകുന്ന മർക്കടസ്വഭാവങ്ങൾ കൈവെടിയാനും മനുഷ്യൻ എന്ന ഒരു പുതിയ വർഗ്ഗമായി പരിണമിക്കുവാനും സാധിച്ചു. ചുററുപാടുകളുടെ പ്രത്യേകതകൾമൂലം താനേ ഉണ്ടായ ഒരു പരിവർത്തനമാണിത്. മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പരിണാമത്തിന്റെ അടുത്ത പടിയും ഈ വിധത്തിൽ സംഭവിച്ചുകൂടെന്നില്ല. അതു പക്ഷെ മനഃപൂർവ്വം വരുത്തേണ്ട മാററമാണ്. എന്തെന്നാൽ ജന്തുക്കളുടെ ഇടയ്ക്കു് പരിണാമത്തിന് ഇടയാക്കുന്ന ഉപാധിക

ളെയെല്ലാം മനുഷ്യൻ നിയന്ത്രണാധീനമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൻെറ സവിശേഷതകരം മാനസികങ്ങളാകയാൽ ഈ ആഭ്യന്തരമണ്ഡലത്തിൽ മാത്രമേ കാര്യമായ പുതുമയ്ക്കു വകയുള്ളൂ. അവിടെ വരുത്തേണ്ട പരിവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഉപദേഷ്ടാക്കളുടെ ഇടയ്ക്കു് ഏകാഭിപ്രായമില്ല. നീററ്ഷെയെപ്പോലുള്ള ചിന്തകന്മാർ പ്രതാപശാലിയായ ഒരു അതിമാനുഷവർഗ്ഗത്തിൻെറ ആവിർഭാവത്തിനുവേണ്ടി യത്നിയ്ക്കുണമെന്നാണ് നിർദ്ദേശിച്ചതു്. ലോകാചാര്യന്മാരായി ആരാധിയ്ക്കപ്പെടുന്ന മഹാപുരുഷന്മാരാകട്ടെ, ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഉൽഗതിയ്ക്കുവേണ്ടി ശ്രമിക്കണമെന്ന് ഉപദേശിയ്ക്കുന്നു. ഇതിൽ ഏതാണ് കാമ്യമെന്നു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു ഇനിയും തീർച്ചയായിട്ടില്ല. ഏതായാലും ഒരു കാര്യം അത്ഭുതകരമാണ്. താൻ പ്രവചിച്ച ലക്ഷ്യത്തെ പ്രാപിയ്ക്കുവാനുള്ള ഉപായങ്ങളെപ്പററി പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ ക്രിസ്തുഭഗവാൻ ജീവശാസ്ത്രപരമായ ഈ നൂതനതത്ത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദർശനവും ഉരംക്കൊള്ളിച്ചതുപോലെ തോന്നിപ്പോകുന്നു.

''നിങ്ങരം ശിശുക്കളെപ്പോലെ ആകുന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങരംക്കു ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശനമില്ല.''

14

ഉയർന്നതും താണതും

ജീവജാലത്തെപ്പററി പ്രതിപാദിയ്ക്കുമ്പോഠം പലപ്പോഴും ഉയന്ന ജന്തുക്കളെന്നും താണ ജന്തുക്കളെന്നും ഉള്ള വിശേഷണങ്ങഠം ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഉപയോഗിയ്ക്കാറുണ്ട്. മനുഷ്യനും കുരങ്ങും അവയെപ്പോലെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ജീവനോടെ പ്രസവിച്ചു മുലകൊടുത്തു വളത്തുന്ന മററു ജന്തുക്കളും ഉയന്ന വർഗ്ഗങ്ങളാണ്. ഇഴജന്തുക്കളും തവളയും മത്സ്യങ്ങളും എല്ലാം താണവയാണ്; എന്നൊക്കെ പറയുമ്പോഠം അതിനു ശരിയായ ശാസ്ത്രീയാസ്പദം ഉണ്ടോ എന്നു പലരും സംശയിയ്ക്കാറുണ്ട്. മനുഷ്യൻെറ മേന്മയെപ്പററിയുള്ള മിഥ്യാഭിമാനം മാത്രമാണ് ഇത്തരം സൂചനകഠംക്കു പിന്നിലുള്ളതെന്നും, എല്ലാ ജന്തുക്കളും യഥാസുഖം ജീവിയ്ക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ ജീവിയ്ക്കാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നു, എന്നല്ലാതെ ഒന്നു മറെറാന്നിനേക്കാഠം മേന്മയുള്ളതാണെന്നും മററും പറയുവാൻ ന്യായമില്ലെന്നും തോന്നാവുന്നതാണ്. ജീവികളുടെ ഭൂതകാലചരിത്രം ഉദ്ധരിച്ചതുകൊണ്ടോ പരിണാമത്തിൻെറ ഫലമായി അവയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പുതുമകഠം വിവരിച്ചതുകൊണ്ടോ ഒന്നും ഇന്നുള്ള ജന്തുവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ഉച്ചനീചത്വങ്ങഠം സ്ഥാപിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും ചില വിമർശകന്മാർ വാദിക്കുന്നു. പൂർവ്വചരിത്രം എന്തായാലും മനുഷ്യനോടൊപ്പം മത്സ്യവും ജീവിയ്ക്കുന്നില്ലേ എന്നാണ് അവർ ചോദിയ്ക്കുന്നത്. രണ്ടുതരം ജന്തുക്കളും താന്താങ്ങളുടെ ചുററുപാടുകളുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടു, ഭിന്ന

ങ്ങളായ ജീവിതരീതികൾക്ക് അനുയോജ്യമായ ശരീരങ്ങളോടെ ജീവിക്കുന്നു. ഇതിൽ ''മേലുകീഴെ''വിടെ?

ഈ സംശയങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിൽ അതിശയിക്കാനില്ല. എങ്കിലും ദുരഭിമാനമോ മിഥ്യാസങ്കല്പങ്ങളോ മൂലമല്ല ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഇങ്ങിനെയുള്ള ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ കല്പിയ്ക്കുന്നത്. ഈ നിർവ്വചനങ്ങൾക്കു ശാസ്ത്രീയമായ അടിസ്ഥാനങ്ങളുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നുമാത്രം ഇവിടെ വിവരിക്കാം.

മനുഷ്യനോടൊപ്പം മററുള്ള ജന്തുക്കളും ജീവിയ്ക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. എങ്ങിനെയാണ് ജീവിയ്ക്കുന്നത്? ''ജീവിക്കലി''ൻെറ മുഖ്യപ്രവൃത്തിയെന്താണ്? അതിനെ സ്ഥൂലമായിട്ടെങ്കിലും അളക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ? എന്നു നോക്കാം. ജന്തുക്കളുടെ ആദ്യത്തെ ആവശ്യം ആഹാരമാണ്. വളർച്ചയ്ക്കും ശരീരചേഷ്ടയ്ക്കും വേണ്ട വസ്തുവും ശക്തിയും ആഹാരത്തിൽ നിന്നാണു അവയ്ക്കു ലഭിയ്ക്കുന്നത്. ആഹാരം ബാഹ്യലോകത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന വസ്തുക്കളാണ്. ഇതിൽ ഒരംശം ജന്തുശരീരത്തിൽ ജീവവസ്തുവായി ഉരുകിച്ചേരുന്നു. കാണുവാൻപോലും കഴിയാത്ത ഭ്രൂണാവസ്ഥയിൽനിന്നു പൂർണ്ണരൂപം പ്രാപിയ്ക്കുന്നതുവരെയുള്ള കാലത്തു, ഇങ്ങനെ ബാഹ്യവസ്തുക്കൾ ജീവശരീരമായിത്തീരുന്ന പരിവർത്തനം, മററുള്ളപ്പോഴത്തേക്കാൾ, അധികമായ തോതിൽ നടക്കുന്നുണ്ട്. ''നീ മണ്ണാണ്; മണ്ണിൽ ലയിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും'' എന്ന ചൊല്ല് അടിസ്ഥാനഭൂതമായ ഒരു ജീവശാസ്ത്രപരമാർത്ഥമാണ്. ഭൂമുഖത്തു കാണുന്ന സകല ജീവികളും ഇങ്ങനെ ബാഹ്യവസ്തുക്കളെ ജീവവസ്തുവായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവയും പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നവയും ആയ അത്ഭുതയന്ത്രങ്ങളാകുന്നു. ഇതാണ് ''ജീവിക്കലി''ൻെറ മുഖ്യവൃത്തി. ഓരോ ജന്തു

വിലും ചെടിയിലും നമുക്കിതു അതിസൂക്ഷ്മമായി അളക്കു വാനും സാധിക്കും. പക്ഷെ നാമിവിടെ ജന്തുവ്യക്തിക ളെയല്ല ജന്തുവർഗ്ഗങ്ങളെയാണ് പരിഗണിക്കുന്നത്. വർഗ്ഗ ങ്ങളെ ഉയൎന്നവയെന്നും താണവയെന്നും ഗണിക്കുവാൻ എന്തെങ്കിലും ആധാരമുണ്ടോ എന്നാണ് അന്വേഷിക്കു ന്നത്. ജീവികളുടെ മററു ലക്ഷണങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളും വൈഭവങ്ങളും നില്ക്കട്ടെ. അതെല്ലാം ഇപ്പറഞ്ഞ മൗലി കമായ ജീവിതവൃത്തിയെ ആശ്രയിച്ച നില്ക്കുന്നവയാ ണ്; ആനുഷംഗികളാണ്. അവയ്ക്കു തമ്മിൽ തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസം കാണും. മത്സ്യത്തിനു വെള്ളത്തിലേ ജീവിക്കാവൂ; മനുഷ്യൻ കരയ്ക്കു ജീവിക്കുന്നു; പക്ഷി ആ കാശത്തിൽ പറക്കുന്നു. പട്ടിയുടെ കണ്ണുകൾക്കു കറുപ്പും വെളുപ്പും മാത്രമേ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിവുള്ളു. മനുഷ്യനു എല്ലാ നിറങ്ങളും കാണാം. മനുഷ്യനു കേൾക്കാൻ കഴി യാത്ത ശബ്ദങ്ങൾ വാവലിന് കേൾക്കാം. ഇങ്ങിനെ യുള്ള ജീവിതഭാവങ്ങളിൽ ഒന്നു മറെറാന്നിനേക്കാൾ മെച്ച മെന്നോ മോശമെന്നോ പറയുന്നതു വളരെ സൂക്ഷിച്ച വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങിനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ നില്ക്കട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞത്.

മൗലികമായ ജീവിതവ്യാപാരത്തിൻെറ കാര്യത്തിൽ ജന്തുവിഭാഗങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസം കാണു ന്നുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരു ജന്തുവർഗ്ഗത്തിൽ ആകെയുള്ള വ്യക്തികളുടെ മൊത്തത്തിലുള്ള തൂക്കം അതിൻെറ ഈ ജീവിതവൃത്തിയുടെ അളവായി കണക്കാക്കാം. മനുഷ്യ ൻെറ മാതൃകയിലുള്ള ജീവയന്ത്രത്തിന് എന്തു മാത്രം ബാഹ്യവസ്തുവിനെ ജീവവസ്തുവായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്താ മെന്നാണ് ഭൂമുഖത്തു മൊത്തത്തിലുള്ള മനുഷ്യമാംസത്തി ൻെറ പരിമാണം കാണിക്കുന്നത്. ഇതുപോലെയുള്ള അളവ് മററു ജന്തുവിഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും കണക്കാക്കി

യെടുത്തു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ ഏതു മാതൃകയിലുള്ള ജീവയന്ത്രമാണു കൂടുതൽ സമർത്ഥമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നു കണ്ടുപിടിക്കാം. പ്രാഥമികമായ ജീവിതവൃത്തിയിലുള്ള കൂടുതൽ കുറവുകൾ മേന്മയ്ക്കും താഴ്മയ്ക്കും ആസ്പദമായി സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്. ആരുമാരും തെരഞ്ഞെടുക്കാതെ കിട്ടിയ ഒരേ രംഗഭൂവിൽ ആരാണ് കൂടുതൽ സാമർത്ഥ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതെന്നുള്ള ഈ പരീക്ഷണത്തിൽ അനീതിയൊന്നും അന്തർഭവിക്കുന്നില്ല. എല്ലാവരെയും തുല്യനിലയിലാണു പരീക്ഷിക്കുന്നത്.

ഫിഷർ എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഈ വഴിക്കു നടത്തിയ ഒരു നിരീക്ഷണത്തിൻെറ ഫലം വിവരിക്കാം. അദ്ദേഹം പക്ഷികളെയും മുലപ്പാലുള്ള ജന്തുവിഭാഗത്തെയും (സസ്തനികൾ) ആണ് താരതമ്യപ്പെടുത്തിയത്. ജന്തുശാസ്ത്രത്തിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ പക്ഷിയും, സസ്തനിയും ഭിന്നമാതൃകയിലുള്ള രണ്ടു ജീവയന്ത്രങ്ങളാണ്. ഇവയിൽ പക്ഷി മററതിനെ അപേക്ഷിച്ച്, താണവർഗ്ഗമായിട്ടാണ് ഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. പരിണാമത്തിൻെറ വീക്ഷണഗതിയിൽ നിന്നും, ശരീരഘടനയുടെയും ധർമ്മങ്ങളുടെയും വൈചിത്ര്യത്തെ ആസ്പദമാക്കിയും, ഉള്ള അനുമാനമാണിത്. ഈ അനുമാനത്തെയാണ് ഫിഷർ മേൽപറഞ്ഞ രീതിയിൽ പരിശോധിച്ചത്. പക്ഷികളുടെ ജനസംഖ്യ എടുക്കുന്നത് എളുപ്പമല്ല. എങ്കിലും പല സ്ഥലങ്ങളലുംനിന്നു ലഭിച്ച ശരാശരി സംഖ്യയെ ആസ്പദമാക്കി ഭൂമുഖത്തു ആകെ പതിനായിരംകോടി (10000,00,00000) പക്ഷികളുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹം കണക്കാക്കി. ഇതൊരു ഊഹമാണ്. എങ്കിലും ഒരു അൻപതു ശതമാനത്തിൽ കൂടുതൽ തെററു വരാനിടയില്ല. വളരെ വലിയ ഒരു സംഖ്യയാണിത്. എങ്കിലും പക്ഷിജീവിതത്തിൻെറ മൊത്തത്തിലുള്ള ഭൗതികഫലം ഇതാകുന്നു. ഇതു ഭൂമിയിൽ ആകെയുള്ള ഇരുനൂറു

കോടി (200, 00, 00, 000) മനുഷ്യരുടെ ജീവിതവ്യാപാര ഫലത്തിൽനിന്നു വളരെയൊന്നും വ്യത്യസ്തമല്ല. ഭൂമിയിൽ ആകെയുള്ള പക്ഷിമാംസത്തിൻെറ തൂക്കവും മനുഷ്യമാംസത്തിൻെറ തൂക്കവും ഏകദേശം തുല്യമാണെന്നു പറയാം. വലുതും ചെറുതുമായ പക്ഷികളുടെ ശരാശരി എടുത്താൽ ഒരു പക്ഷിക്കു ഒരു മനുഷ്യൻെറ അൻപതിലൊരംശം തൂക്കമേ കാണുകയുള്ളു. അങ്ങിനെ പതിനായിരം കോടി പക്ഷികളും ഇരുനൂറു കോടി മനുഷ്യരും പ്രാഥമികമായ ജീവിത വൃത്തിയിൽ തുല്യരാണ്. പക്ഷേ മനുഷ്യൻ സസ്തനികളിൽ ഒരു ജാതി മാത്രമാണ്. മററു സസ്തനിജാതികൾ ആയിരക്കണക്കിലുണ്ട്—ആനയും തിമിംഗലവും കന്നുകാലികളും പട്ടിയും പൂച്ചയും എലിയും മുയലും കരടിയും പന്നിയും എല്ലാം സസ്തനികളാണ്. ഇവയുടെയൊന്നും കണക്ക് ഇവിടെ കൂട്ടിയിട്ടില്ല. ആറോ ഏഴോ ആയിരം ജാതി സസ്തനികളുള്ളതിൽ ഒന്നു മാത്രമായ മനുഷ്യൻെറ കാര്യം മാത്രമേ പരിഗണിച്ചുള്ളു. അതാണ് സമസ്തജാതി പക്ഷികൾക്കും തുല്യമാണെന്നുകണ്ടത്. അതുകൊണ്ടു സസ്തനികൾ പക്ഷികളെക്കാൾ കൂടുതൽ സമർത്ഥമായ—ഉയർന്ന—ജന്തുക്കളാണെന്നു പറയുന്നതിൽ തെററില്ല; അവയ്ക്കു് പക്ഷികളെക്കാൾ എത്രയോ അധികമായ തോതിൽ ബാഹ്യലോകത്തിലെ വസ്തുക്കളെ ജീവവസ്തുവായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. സസ്തനിയുടെ മാതൃകയിലുള്ളതാണ് കൂടുതൽ സമർത്ഥമായ യന്ത്രം.

പ്രകൃതി തൻെറ ശില്പശാലയിൽനിന്ന് ചെറുത് വലുത്, നീന്തുന്നത്, നടക്കുന്നത്, പറക്കുന്നത്, നട്ടെല്ലുള്ളത്, ഇല്ലാത്തത്, കണ്ണില്ലാത്തത്, കണ്ണുള്ളത്, ബുദ്ധിയുള്ളത്, ഇല്ലാത്തത് എന്നിങ്ങിനെ പല മാതൃകയിലുള്ള ജീവയന്ത്രങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു വിടുന്നു. ഇവയെല്ലാം സംഖ്യാ

വദ്ധനവിനുള്ള കഴിവുണ്ട്. മിക്കപ്പോഴും അവയ്ക്കു് തമ്മിൽത്തമ്മിൽ ഇടയേണ്ടതായും വരും. കാലമാകുന്ന പന്തയക്കളത്തിൽ ലക്ഷക്കണക്കിലുള്ള ഈ യന്ത്രമാതൃകകൾ മത്സരിക്കുകയാണ്. ചിലത് കുറച്ചു ദൂരം ഓടിയിട്ട് നശിക്കുന്നു. മററു ചിലത് നാം ഇരിക്കുന്ന വത്തമാനകാലം എന്നു പറയുന്ന സ്ഥാനംവരെ ഓടിയെത്തുന്നു. ഇവിടെയിരുന്നു നോക്കുമ്പോൾ പത്തു ലക്ഷത്തോളം ജന്തുമാതൃകകളും രണ്ടു മൂന്നു ലക്ഷം സസ്യമാതൃകകളും നാം കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽ ഏതാണു ഭേദം എന്ന് അന്വേഷിക്കുവാനുള്ള മാഗ്ഗമാണ് മുകളിൽ വിവരിച്ചത്.

•

15

ജന്തുശരീരത്തിലെ രാസയോഗങ്ങൾ

ജന്തുശരീരം ഒരുതരം യന്ത്രമാണ്. നാം ഓരോരോ ഉപയോഗങ്ങൾക്കായി നിർമ്മിക്കുന്ന കൃത്രിമയന്ത്രങ്ങളെപ്പോലെ അതും രസതന്ത്രപരമായ നിയമങ്ങൾക്ക വിധേയമായിരിയ്ക്കുന്നു. നമുക്ക് ഏററവും പരിചയമുള്ള ജന്തുശരീരം നമ്മുടേതുതന്നെ ആയതുകൊണ്ട് അതിനെ ആസ്പദമാക്കി ആലോചിച്ചുനോക്കാം. നമ്മുടെ ദൈനന്ദിന ജീവിതത്തിനുതന്നെ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു യാന്ത്രികതയുണ്ടെന്ന് സ്വല്പമൊന്നാലോചിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. ഓരോ മനുഷ്യൻെറയും താൽപര്യങ്ങളും ഉദ്യമങ്ങളും ഓരോ തരത്തിലാണെങ്കിലും എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ അനുഷ്ഠിയ്ക്കേണ്ടതും അനുഷ്ഠിയ്ക്കുന്നതും ആയ ചില നിത്യവൃത്തികളുണ്ട്. ഇതിൽ ഏററവും പ്രധാനമായുള്ളത് ആഹാരമാകുന്നു. കുലീനനും കൂലിക്കാരനും കവിയ്ക്കും ഗൃഹസ്ഥനും എന്നുവേണ്ട സകലക്കും ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത ഒരാവശ്യമാണത്. ആഹാരത്തിൻെറ തുടരെയുള്ള ഈ ആവശ്യത്തിൻെറ രഹസ്യമെന്താണ്? എന്തുകൊണ്ടാണ് ജന്തുശരീരത്തിന്നു ആഹാരം ഇങ്ങിനെ അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിയ്ക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ ശരീരം ചൂടുള്ളതാണെന്ന് അറിയാമല്ലോ. ചൂട് ശക്തിയുടെ ഒരു വകഭേദമാണ്. ചൂടുള്ള ഒരു സാധനം ചൂടുകുറഞ്ഞ പരിസരത്തിൽ ഇരുന്നാൽ ക്രമേണ അതിൻെറ ചൂട് ആറുന്നതായും, കുറെക്കഴിയുമ്പോൾ അതു

പരിസരത്തിനുതുല്യമായ സ്ഥിതിയിൽ എത്തുന്നതായും നാം കാണുന്നു. പക്ഷെ മനുഷ്യശരീരത്തിന്ന് ഇതു സംഭവിയ്ക്കുന്നില്ല. സജീവമായിരിയ്ക്കുന്നിടത്തോളംകാലം അതിൻെറ ചൂട് ആറുന്നില്ല. ഉത്തരധ്രുവത്തിലെ കൊട്ടം തണുപ്പിൽപ്പോലും അതു തണുത്തുപോകുന്നില്ല. ഇതിന്നുള്ള കാരണം അവൻെറ ശരീരത്തിൽനിന്നു ചൂടു പുറത്തേയ്ക്കുപോകാത്തതല്ല. മനുഷ്യശരീരത്തിനു, മററു ചൂടുള്ള സാധനങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ, ചൂടു നഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ഈ നഷ്ടത്തെ പരിഹരിയ്ക്കുവാൻ അതിനുകഴിവുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അതു തണുത്തുപോകാത്തത്. നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനുതുല്യമായ ചൂടിനെ അതു നിരന്തരമായി ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചൂടിൻെറ നഷ്ടം പരിഹരിയ്ക്കുന്നതിനുമാത്രമല്ല നമുക്കു ശക്തി അല്ലെങ്കിൽ ഊർജം ആവശ്യമുള്ളത്. സജീവമായ ഒരു ശരീരം ഒരിയ്ക്കലും നിശ്ചലമല്ല. ഗാഢനിദ്രയിൽപ്പോലും നമ്മുടെ ഹൃദയം സ്പന്ദിയ്ക്കുകയും നെഞ്ച് താഴുകയും പൊങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാത്തുള്ളസമയത്ത് മററ് അവയവങ്ങളെപ്പോലും നിശ്ചലമാക്കിവെയ്ക്കുന്നത് പ്രയാസമുള്ള ഒരഭ്യാസമാണ്.

ഈ ചലനങ്ങഠംക്കെല്ലാം ശക്തി ആവശ്യമാണ്. ഈ ശക്തിയെ മുഴുവനും ശരീരം ജനിപ്പിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഉള്ളിലേയ്ക്കു ചെല്ലുന്ന ആഹാരത്തിൽനിന്നാണ് ഇതുണ്ടാകുന്നത്. പെട്രോഠം വായുവുമായി കലൻ്നു തീകത്തുമ്പോഠം മോട്ടോർ ഓടുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഉളവാകുന്നതുപോലെ, ആഹാരം ജന്തുശരീരത്തിൽ, പ്രാണവായുവുമായി കലൻ്നു കത്തുകയും, ജീവിതചേഷ്ടകഠംക്കുവേണ്ട ശക്തിയെ ജനിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാവുന്നതാണ്. ഒരുമനുഷ്യൻ ഒരു ക്ലിപ്തകാലത്തിനുള്ളിൽകഴിയ്ക്കുന്ന ആഹാരം ഇത്രയെന്നും, അത്രയും സമ

യംകൊണ്ടു് അവൻ ജനിപ്പിയ്ക്കുന്ന ശക്തിയുടെ അളവു് എന്തെന്നും കണക്കാക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കും. പിന്നീടു്, അവൻ കഴിച്ചതരത്തിലും അളവിലുംതന്നെയുള്ള ആഹാരം ഒരു പരീക്ഷണശാലയിൽവെച്ചു ദഹിപ്പിച്ചാൽകിട്ടുന്ന ശക്തിയുടെ അളവു് കണ്ടുപിടിച്ചു്, ഫലം രണ്ടും തുല്യമാണെങ്കിൽ, ശരീരം ഒരു രാസയന്ത്രമാണെന്നു സമത്ഥിയ്ക്കാം. ഇങ്ങനെയുള്ള പരീക്ഷണങ്ങറം ധാരാളമായി നടത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ആററ്വാട്ടർ എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ നടത്തിയ പരീക്ഷണങ്ങളുടെ ഫലം പറയാം. അദ്ദേഹം 24 മണിക്കൂർ വീതം നീണ്ടുനിന്ന 19 പരീക്ഷണങ്ങറംനടത്തുകയുണ്ടായി. ശരാശരി ഫലംനോക്കിയപ്പോറം പരീക്ഷണത്തിനവിധേയമായ മനുഷ്യശരീരം 24 മണിക്കൂറിൽ 2682 കാലൊറി ശക്തി ജനിപ്പിച്ചു എന്നു കണ്ടു. കാലൊറി ശക്തിയുടെ ഒരളവാണു്. പരീക്ഷ്യൻ ഓരോതവണയും കഴിച്ചതുപോലെയുള്ള ആഹാരത്തെ കൃത്രിമമായി ദഹിപ്പിച്ചു നോക്കിയപ്പോറം അതു് 2688 കാലൊറി ശക്തി ജനിപ്പിയ്ക്കുന്നതായി തെളിഞ്ഞു. പരീക്ഷണഫലങ്ങറംക്കു തമ്മിലുള്ള സാമ്യം അത്ഭുതാവഹമായിരിയ്ക്കുന്നു. 2682–ം 2688–ം; ഇവയ്ക്കുതമ്മിൽ കാൽശതമാനത്തിൻെറ വ്യത്യാസമേയുള്ളു. ഇതു് ഇമ്മാതിരി പരീക്ഷണങ്ങളിൽ സംഭവിക്കാവുന്നതിൻെറ പരിധിക്കുള്ളിലാകയാൽ നിർഗണ്യമാണു്. മററു പല ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഇത്തരം പരീക്ഷണങ്ങറം പല രാജ്യങ്ങളിലും നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അവയുടെ ഫലങ്ങളും ഇങ്ങനെതന്നെ, ആദ്യത്തെ സിദ്ധാന്തത്തിന്നു് ഉപോൽബലകങ്ങളാണു്. അതുകൊണ്ടു ശക്തി ജനിപ്പിയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ജന്തുശരീരം, ഒരു രാസയന്ത്രമാണെന്നുള്ള അനുമാനം തികച്ചും ശരിയാണു്.

മജ്ജയും മാംസവുംകൊണ്ടു നിമ്മിതമായ അത്യത്ഭുതകരമായ ഈ യന്ത്രശാലയിൽ നടക്കുന്ന രാസയോഗങ്ങ

ളുടെ സൂക്ഷ്മവിവരങ്ങരം ശാസ്ത്രം മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങിയിട്ടേയുള്ളു. ആഹാരത്തിൽനിന്നാണു ശരീരം ശക്തിയെ ജനിപ്പിയ്ക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. പക്ഷേ ഈ രാസവിദ്യ നാം നമ്മുടെ കൃത്രിമ യന്ത്രങ്ങളിൽ നടത്തുന്നതുപോലെയല്ല ശരീരം നടത്തുന്നത്. ആഹാരത്തെ ഏററവും പ്രയോജനകരമായ രൂപത്തിലുള്ള ശക്തിയായിട്ടാണ് അതു രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നത്. നമ്മുടെ കൃത്രിമയന്ത്രങ്ങരം ജനിപ്പിയ്ക്കുന്ന ശക്തിയിൽ ഭൂരിഭാഗവും ചൂടായിട്ടാണ് തീരുന്നത്. വ്യവസായശാലകരം വമിയ്ക്കുന്ന ചൂടും പുകയും വാസ്തവത്തിൽ, മനുഷ്യനിർമ്മിതങ്ങളായ യന്ത്രങ്ങളുടെ കാര്യക്ഷമതക്കുറവിനെയാണ് കാണിയ്ക്കുന്നത്. ചൂടും പുകയും ഉണ്ടാക്കുവാൻ വേണ്ടിയല്ല ഈ യന്ത്രങ്ങരം പ്രവത്തിയ്ക്കുന്നത്. ചക്രങ്ങരം തിരിയ്ക്കുന്നതിനും, അതുപോലെയുള്ള മററു ജോലികരം ചെയ്യുന്നതിനും വേണ്ടിയാണ്. പക്ഷെ അത്യധികമായ അളവിൽ ചൂടു ജനിപ്പിയ്ക്കാതെ ഈ കൃത്രിമയന്ത്രങ്ങരംക്കൊന്നും ഇപ്പറഞ്ഞ പ്രവൃത്തികരം ചെയ്യാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഈ ഒരു കാര്യത്തിൽ ജന്തുശരീരങ്ങരംക്കുള്ള കാര്യക്ഷമത വിസ്മയാവഹമാണ്. ആഹാരത്തിൽനിന്നു ജനിയ്ക്കുന്ന ശക്തിയുടെ എത്രയോ തുച്ഛമായ ഒരംശം മാത്രമേ ചൂടായിട്ടു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുള്ളു. ഭൂരിഭാഗവും ഓരോരോ ജോലികരംക്കു നൽകുന്നശക്തിയായിട്ടാണു തീരുന്നത്.

ഈ അടുത്തകാലത്തു റഷ്യയിലും ഹംഗറിയിലുമുള്ള ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ജന്തുശരീരത്തിൽ മാംസപേശികരം ചുരുങ്ങുന്നതിലന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള രാസയോഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് അതിപ്രധാനമായ ചില ഗവേഷണങ്ങരം നടത്തുകയുണ്ടായി. ആഹാരത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ശക്തിയെ നിരുപയോഗമായ ചൂടായിട്ടു രൂപാന്തരപ്പെടുത്താതെ മുഴുവനുംതന്നെ ശരീരചേഷ്ടകരംക്കു ആവശ്യമായ പ്രവത്തന

ശക്തിയാക്കിത്തീക്കകയാണ് മാംസപേശികഠം ചെയ്യുന്ന തെന്ന് അവർ കണ്ടുപിടിച്ചു. പരീക്ഷണശാലയിൽ വെച്ച് ഇതേപ്രവത്തനം നടത്തുകയാണെങ്കിൽ ചൂടാണ അധികമുണ്ടാകുന്നത്. ചൂടുണ്ടാകാതെ നടക്കുന്ന അത്ഭുത കരമായ ഈ രാസവിദ്യകഠംക്ക കാരണഭൂതമായ പദാത്ഥ വിശേഷങ്ങഠം വേർതിരിച്ചെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇവ ആ ഹാരപദാത്ഥങ്ങളെ ആഗിരണംചെയ്ത് സ്വയം ചുരുങ്ങു കയും നീളുകയും ചെയ്യുന്നത് രസകരമായ കാഴ്ചയാണ്. ഈ പദാത്ഥങ്ങളെയും അവയുടെ പ്രവത്തന രഹസ്യങ്ങ ളേയുംകുറിച്ചുള്ള അറിവു വദ്ധിക്കുമ്പോഠം നമുക്ക വിറകും പുകയും ആവിയും ചൂടും ഒന്നുമില്ലാതെ യന്ത്രങ്ങഠം തിരി ക്കുന്ന പുതിയതരം വ്യവസായ ശാലകഠം ഉണ്ടാകുന്നതു കാണാം.

ജന്തുക്കളുടെ വ്യക്തിത്വവും സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളുമെ ല്ലാം അവയുടെ ശരീരത്തിനുള്ളിൽ നടക്കുന്ന വിചിത്ര ങ്ങളായ രാസയോഗങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളാണ്. മദ്യം അക ത്തു ചെല്ലുമ്പോഠം മനുഷ്യരുടെ പെരുമാററത്തിനു മാററം വരുന്നതു നാം കണ്ടിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ഇതു താൽക്കാലി കമായ ഒരു രാസയോഗമാണ്. അതിൻെറ അധിപ്രസ രം തീരുമ്പോഠം ശരീരം പൂവ്വസ്ഥിതിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. ജന്തുശരീരങ്ങഠംക്ക സ്ഥിരമായ മാററമുണ്ടാകുന്ന രാസയോ ഗങ്ങളുണ്ട്. ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. മെക്സിക്കോ രാജ്യത്തു ആക്സോലോട്ടൽ എന്നൊരു ജന്തുവുണ്ട്. ഇത് തവളവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടതാണ്. പക്ഷെ തവളക്ക ഞ്ഞുങ്ങളെപ്പോലെ അത് എന്നും വെള്ളത്തിലാണ ജീവി ക്കുന്നത്. കരയ്ക്കെടുത്തിട്ടാൽ അതു ക്ഷണേന ചത്തുപോ കും. വെള്ളത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേന്നിരിക്കുന്ന വായുവ ല്ലാതെ അന്തരീക്ഷവായു ശ്വസിക്കുവാൻ അതിനു കഴിവി ല്ല. പക്ഷെ തൈറോക്സിൻ എന്നു പറയുന്ന രാസവസ്തു

ഒരു പണമിടയോളം അതിൻെറ ശരീരത്തിൽ കുത്തിവെച്ചാൽ ഈ ജന്തുവിൻെറ മട്ടൊക്കെ മാറുന്നതു കാണാം. അതു അതിവേഗം ജലജീവിതം ഉപേക്ഷിയ്ക്കുകയും, കരയ്ക്കുകയറി പ്രായപൂർത്തിവന്ന തവളയെപ്പോലെ ജീവിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തൊരു അത്ഭുതമാണെന്ന് ആലോചിച്ചു നോക്കുക. എത്രയോ സഹസ്രം വർഷങ്ങളായി മത്സ്യത്തെപ്പോലെ വെള്ളത്തിൽ ജീവിയ്ക്കുന്ന ഒരു ജന്തുജാതിയെ, ഈ ചെറിയ രാസവിദ്യാപ്രയോഗം വെള്ളത്തിൽ ജീവിയ്ക്കുവാൻ കഴിയാത്ത വിധത്തിൽ മാററിക്കളയുന്നു. അതിൻെറ ശരീര പ്രകൃതി ആകപ്പാടെ മാറിപ്പോകുന്നു. ജന്തുശരീരങ്ങരം ഉള്ളിൽ നടക്കുന്ന രാസയോഗങ്ങരംക്കു എത്രമേൽ അടിമപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു എന്ന് ഇതു തെളിയിയ്ക്കുന്നു.

•

ഒരു ഉദാഹരണംകൂടിപ്പറയാം. സ്ത്രീപുരുഷഭേദം ആത്യന്തികമാണെന്നാണല്ലോ സാധാരണ ധാരണ. ഒരു ആൺജന്തു എന്നും ആണായിത്തന്നെയിരിയ്ക്കും. പെണ്ണ് പെണ്ണായുമിരിയ്ക്കും. പിറവിയിലേ നിശ്ചയിയ്ക്കപ്പെടുന്ന ഈ വ്യത്യാസത്തിനു നീക്കുപോക്കില്ലെന്നു ലോകം വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു. ഈ ധാരണ തെററാണ്. ഈ വ്യത്യാസമെല്ലാം ഉള്ളിൽ നടക്കുന്ന ചില രാസയോഗങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണിരിയ്ക്കുന്നത്. ഇവയെ അവതാളത്തിലാക്കിയാൽ ആണ് പെണ്ണായും, നേരെ തിരിച്ചും, മാറുന്നതും പെരുമാറുന്നതും കാണാം. പരീക്ഷണശാലയിൽവെച്ച് ഇമ്മാതിരി പരിവർത്തനങ്ങരം ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണ്. ഇത്തരം പരീക്ഷണങ്ങരം സാധാരണയായി എലികളിലും മററുമാണ് നടത്താറുള്ളത്. ആണായിപ്പിറന്ന ഒരെലിയിൽ നിസ്സാരമായ ഒരു ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്ത് ഒരു പെണ്ണെലിയുടെ അണ്ഡകോശത്തിൻെറ ഒരു ചെറിയ അംശം ഒട്ടിച്ചുചേർത്താൽ, അതിനു പെണ്ണിൻെറ മിക്ക ലക്ഷണ

ങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതു കാണാം. ശരീരത്തി ന്റെ ഏതോ ഒരു ഭാഗത്തു പററിയിരിയ്ക്കുന്ന പദാൎത്ഥശകലം അതിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ ആകപ്പാടെ മാററിക്കളയുന്നു. ഒട്ടിച്ചുചേൎത്ത അണ്ഡകോശത്തിൽനിന്നുണ്ടായ രക്തത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേരുന്ന രാസവസ്തുക്കളാണ് ഈ മാററമെല്ലാം വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നത്. ഈ വസ്തുക്കളുടെ അളവുക്രമപ്പെടുത്തി പ്രയോഗിച്ചാൽ ആണിന്റെയും പെണ്ണിന്റെയും ലക്ഷണങ്ങൾ കലൎന്ന ജന്തുക്കളെ വളൎത്തിയെടുക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ചിലപ്പോൾ പ്രകൃതിയിൽതന്നെ ഇമ്മാതിരി പരീക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. ഇരട്ടപിറന്ന കാലിക്കിടാങ്ങളിൽ ഒന്ന് ആണും മററത് പെണ്ണുമാണെങ്കിൽ, പെണ്ണ് വളൎന്നുവരുന്തോറും ആണിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ പ്രദൎശിപ്പിയ്ക്കുന്നതു കാണാം. ഗൎഭത്തിൽവെച്ച്, ആണിന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്നുത്ഭവിച്ചു, ഭ്രൂണച്ഛദങ്ങൾ വഴി, പെണ്ണിന്റെ ശരീരത്തിൽ വ്യാപിച്ചുപോയ ചില രാസവസ്തുക്കളാണ് ഇതിന്നു കാരണം.

ജന്തുക്കളുടെ ലക്ഷണങ്ങൾക്കും സ്വഭാവങ്ങൾക്കും കാരണഭൂതമായ രാസവസ്തുക്കളെയും അവയുടെ ക്രിയാരീതികളെയും കുറിച്ചു വളരെയധികം ഗവേഷണം ഇന്നു നടത്തപ്പെടുന്നുണ്ട്. മഹാബുദ്ധിമാനായ ഒരു മനുഷ്യനും ഒരു മൂഢനും തമ്മിൽ രസതന്ത്രപരമായുള്ള വ്യത്യാസമെന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ മൂഢനെ ബുദ്ധിമാനാക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നതാണ്. ഇതുപോലെ സ്പൃഹണീയങ്ങളായ പലതും ഈ ഗവേഷണങ്ങൾമൂലം തുറന്നുകിട്ടുമെന്നു നമുക്കു പ്രത്യാശിക്കാം.

16

ന്യൂക്ലിയസ്സ്

ന്യൂക്ലിയസ്സ് എന്ന പദത്തിന് എന്തെന്നില്ലാത്ത പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള കാലമാണിത്. എല്ലാവരും ഭയപ്പെടുന്ന ആററംബോംബ്, ഹൈഡ്രജൻബോംബ്, എന്നീ മാരകായുധങ്ങളിലും വ്യവസായവിദഗ്ദ്ധന്മാർ കൊതിയോടെ കാത്തിരിക്കുന്ന ആററംശക്തിയിലും ന്യൂക്ലിയസ്സ് അന്തർഭവിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല ഈയ്യിടെയായി ആറേറാമിക് എനർജി (ആററംശക്തി) എന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ ന്യൂക്ലിയാർ എനർജി എന്നു പറയുവാനാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു കൂടുതൽ ഇഷ്ടം. അതുപോലെ ഹൈഡ്രജൻബോംബ് എന്നതിനു പകരം തെർമോ ന്യൂക്ലിയാർ റിയാക്ഷൻ എന്നാണ് ഇപ്പോൾ പറയാറുള്ളത്. ന്യൂക്ലിയാർ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ന്യൂക്ലിയസ്സിനെസ്സംബന്ധിച്ചത് എന്നർത്ഥം. എന്താണ് ഈ ന്യൂക്ലിയസ്സ് എന്നു നോക്കാം.

ന്യൂക്ലിയസ്സ് എന്ന പദത്തിനു പണ്ടേയുള്ള അർത്ഥം ഒരു സമൂഹത്തിൻെറ നടുവിലുള്ള വസ്തു എന്നാണ്. നമ്മുടെ ഭാഷയിലാണെങ്കിൽ കേന്ദ്രബിന്ദു എന്നോ, കേന്ദ്രം എന്നു മാത്രമോ, പറയാം. ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പരിച്ഛിന്നമായ അർത്ഥത്തിലാണ് ഈ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ആററംബോംബിൻെറയും മററും കാര്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നവർ, ന്യൂക്ലിയസ്സ് എന്നു പറയുമ്പോൾ, ഭൗതിക പദാർത്ഥത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മഘടക

മായ ആററത്തിൻെറ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള കഠിനബിന്ദുവിനെ യാണ് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ആററം അവിഭാജ്യമെന്ന് ആദ്യകാലത്തൊക്കെ വിചാരിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ആ സങ്കല്പം തെററാണെന്നു പത്തൊൻപതാം നൂററാണ്ടിൻെറ ഒടുവിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പരീക്ഷണങ്ങൾകൊണ്ടു തെളയിച്ച വസ്തുത സുവിദിതമാണല്ലൊ. ആററത്തിനകത്ത് അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ പരമാണുക്കളുണ്ടെന്നും അവ ഏറെക്കുറെ സൗരയൂഥത്തിൻെറ മാതൃകയിലാണ് സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നും വെളിപ്പെട്ടു. സൗരയൂഥത്തിൻെറ നടുവിൽ സൂര്യൻ എന്നതുപോലെ ആററത്തിൻെറ നടുവിൽ ഉള്ള ഘടകമാണ് ഭൗതികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ന്യൂക്ലിയസ്സ്. ഇതു കഠിനവും അഭേദ്യവും എന്നു കരുതിയതും തെററാണെന്നു പില്ക്കാലത്തു തെളിയുകയുണ്ടായി. ഈ ഉപദർശനമാണ് ആററംബോംബിൻെറ നിർമ്മാണത്തിനു വഴിതെളിച്ചത്. യുറേനിയം എന്ന ധാതുവസ്തുവിൻെറ ആററത്തിനകത്തുള്ള ന്യൂക്ലിയസ്സ്, വലിയ തോതിൽ, ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ, പൊട്ടിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉപകരണമാണ് പ്രസ്തുത ആയുധം. ന്യൂക്ലിയസ്സ് പൊട്ടുമ്പോൾ ഭീമമായ അളവിൽ ശക്തി (ഊർജ്ജം) ഉണ്ടാകുന്നു. എത്രയോ കോടി ആററം ന്യൂക്ലിയസ്സുകൾ ഒന്നിച്ചു പൊട്ടുന്നതുകൊണ്ടാണ് ബോംബ് ആപൽക്കരമായിരിക്കുന്നത്. ഇവ ഒന്നിച്ചു പൊട്ടാതെ, പതുക്കെപ്പതുക്കെ, നിയന്ത്രണാധീനമായി പൊട്ടുകയാണെങ്കിൽ, തജ്ജന്യമായ ശക്തി, മനുഷ്യനെ കൊല്ലുക എന്നതിനെക്കാൾ മാന്യമായ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിക്കാം. ഈ വിദ്യ ഇന്നു സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഇങ്ങിനെ കിട്ടുന്ന ശക്തിയ്ക്കാണ് ആററംശക്തി എന്നു പറയുന്നത്. ഇതു ചൂടായിട്ട് വെളിയിൽ വരുന്നു; ചൂടുകൊണ്ടു വെള്ളം തിളപ്പിച്ച് ആവിയുണ്ടാക്കി, അതു

പായിച്ച യന്ത്രങ്ങൾ തിരിച്ച വിദ്യുച്ഛക്തി ജനിപ്പിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലും റഷ്യയിലും അമേരിക്കയിലും ഈവിധത്തിൽ ഉൽപാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തി ജനങ്ങളുടെ ഉപയോഗിത്തിനു ലഭിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. കല്ക്കരിയും മണ്ണെണ്ണയും ഒന്നും കത്തിക്കാതെ ലഭിക്കുന്ന ശക്തിയാണിത്. അതിൻെറ ഉത്ഭവം ആററത്തിൻെറ ന്യൂക്ലിയസ്സിൽനിന്നാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അതിനു ന്യൂക്ലിയാർ എനർജി എന്നുകൂടി പേരുകിട്ടിയത്.

ഹൈഡ്രജൻ ബോംബിൻെറ തത്വം ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമാണ്. പക്ഷെ അതും ന്യൂക്ലിയസ്സിനെസ്സംബന്ധിച്ചുതന്നെ. യുറേനിയം ആററത്തിൻെറ ന്യൂക്ലിയസ്സ് പൊട്ടുമ്പോൾ ശക്തിയുണ്ടാകും എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഹൈഡ്രജൻ എന്ന വാതകത്തിൻെറ രണ്ടു ന്യൂക്ലിയസ്സുകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്താലും ഇതുപോലെതന്നെ ശക്തി ജനിക്കും. ഈ സംയോജനം ഭീമമായ തോതിൽ ഒന്നിച്ചു നടത്തിയാൽ അതും ഒരു ബോംബാകും. അത്യുഗ്രമായ ചൂടുകൊണ്ടു മാത്രമേ ഈ സംയോജനം സാധിക്കുകയുള്ളു. ഇതിന്നായി ആദ്യം ഒരു യുറേനിയം ബോംബ് പൊട്ടിക്കുന്നു. അതിൻെറ ചൂടുകൊണ്ട് ഹൈഡ്രജൻ ന്യൂക്ലിയസ്സുകൾ കൂടിച്ചേരുകയും, ക്ഷണംകൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഈ പ്രക്രിയയിൽനിന്ന് എത്രയോ കൂടുതൽ ശക്തിയുള്ള ഒരു വിക്ഷോഭം സംഭവിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് ഹൈഡ്രജൻ ബോംബ്. ഇതിൻെറ ശക്തിയെ മെരുക്കി എടുക്കുവാനുള്ള തീവ്രയത്നം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അത്യുഗ്രമായ ചൂടുകൊണ്ട് ന്യൂക്ലിയസ്സിനുണ്ടാകുന്ന സംയോജനം ആകയാലാണ് ഈ പ്രക്രിയക്കു തെർമോന്യൂക്ലിയാർ റിയാക്ഷൻ എന്നു പേരു വന്നത്. (തെർമോ എന്നാൽ ചൂടിനെ സംബന്ധിച്ചത് എന്നർത്ഥം).

ഇതാണ് ഊജ്ജതന്ത്രത്തിലെ ന്യൂക്ലിയസ്സിൻെറ കഥ. പക്ഷെ ഇവിടെ അല്പം വിസ്തരിച്ച പ്രതിപാദിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു മററൊരുതരം ന്യൂക്ലിയസ്സിൻെറ കാര്യമാണ്. അതിൻെറ ആസ്ഥാനം ജീവശരീരമാകയാൽ നമുക്കു ജീവശാസ്ത്രത്തിലേക്കു കടക്കാം.

ജീവശാസ്ത്രത്തിലെ ന്യൂക്ലിയസ്സ് അത്രവളരെ സൂക്ഷ്മമല്ല. അതിനെ ഭൂതക്കണ്ണാടിയിലൂടെയെങ്കിലും കാണാൻ കഴിയും. ജീവശരീരങ്ങളുടെ ഘടകങ്ങളായ സെല്ലുകളുടെ നടുവിലാണ് അത് ഇരിക്കുന്നത്. ഒരു കെട്ടിടത്തിൻെറ ഘടനയിൽ ഇഷ്ടികകൾക്കോ, ഒരു സൈന്യത്തിൽ ഭടന്മാക്കോ ഉള്ള സ്ഥാനമാണ് ജീവശരീരത്തിൽ സെല്ലുകൾക്കുള്ളത്. ഓരോ സെല്ലും സജീവമാണ്. പ്രോട്ടോപ്ലാസം എന്നു പറയുന്ന ജീവവസ്തുകൊണ്ടാണ് അതു നിമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. നാം ചെടിയെന്നും മൃഗമെന്നും ഒക്കെ പറയുന്നതു കോടിക്കണക്കിലുള്ള സെല്ലിൻകൂട്ടത്തെയാണ്. അവ ഒത്തിണങ്ങി അടുക്കും മുറയും അനുസരിച്ചു പ്രവത്തിക്കുന്നു. രൂപത്തിലും ധമ്മത്തിലും സെല്ലുകൾക്ക് വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ട്. എങ്കിലും ആഭ്യന്തരഘടനയിൽ അവക്കു് അടിസ്ഥാനഭൂതമായ ചില സാദൃശ്യങ്ങൾ കാണാം. ഇവയിൽ ഏററവും പ്രധാനമായുള്ളത്, ഓരോ സെല്ലിൻെറയും മദ്ധ്യത്തിൽ ഗോളാകൃതിയായ ഒരു അവയവം ഉണ്ടെന്നുള്ളതാണ്. ഈ അവയവത്തെയാണ് ജീവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ന്യൂക്ലിയസ്സ് എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ഇതാണ് സെല്ലിൻെറ ഏററവും പ്രധാനമായ ഭാഗം. അതു സെല്ലിൻെറയും, തദ്വാരാ ജീവശരീരത്തിൻെറയും, ചേഷ്ടകളെയെല്ലാം നിയന്ത്രിക്കുന്നു. ന്യൂക്ലിയസ്സോടുകൂടിയ സെല്ലിന്, ജീവശരീരത്തിൽനിന്നു വേർപെടുത്തിയാലും, ചിലപ്പോൾ ജീവിക്കുവാൻ കഴിയുമെങ്കിലും ന്യൂക്ലിയസ്സ് മാററിക്കളഞ്ഞാൽ സെല്ല്

നിർജ്ജീവമാകും. സെല്ലുകളെയും അവയുടെ മർമ്മഭാഗമായ ന്യൂക്ലിയസ്സിനെയും കുറിച്ചുള്ള പഠനം ജീവശാസ്ത്രത്തിൻെറ അതിപ്രധാനമായ ഒരു ശാഖയാകുന്നു.

ജീവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സെല്ലിനുള്ളിലെ ന്യൂക്ലിയസ്സ് കണ്ടുപിടിച്ചത് നൂററിമുപ്പതോളം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പാണ്. അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭൂതക്കണ്ണാടിയുടെ ബൃഹത്കരണ ശക്തി വർദ്ധിച്ചതോടൊപ്പം അവർക്ക് ന്യൂക്ലിയസ്സിനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ആദ്യമൊക്കെ, ചുററുമുള്ള പ്രോട്ടോപ്ലാസത്തിൽനിന്നുഭിന്നമായി കാണപ്പെടുന്നതും ഗോളാകൃതിയുമായ ഒരു പ്രോട്ടോപ്ലാസപിണ്ഡം എന്നുമാത്രമേ അവർ അതിനെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചുള്ളു. പക്ഷെ അതിൻെറ ഉള്ളിലും സവിശേഷലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയ ഘടകങ്ങളുണ്ടെന്നു പിൽക്കാലത്തു വെളിപ്പെട്ടു. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ, ചെറിയ ചരടിൻകഷണങ്ങൾപോലെ കാണപ്പെട്ട ചില വസ്തുക്കളാണ് അവരുടെ ശ്രദ്ധയെ ഏററവും കൂടുതൽ ആകർഷിച്ചത്. സെല്ലിനെ ജീവനോടെ പരിശോധിച്ചാലും, നിർജ്ജീവമാക്കിയശേഷം ചായത്തിൽ മുക്കി പരിശോധിച്ചാലും ഇവയെ കാണുവാൻ സാധിക്കും. ചിലതരം ചായങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള സവിശേഷശക്തിയെ ആസ്പദമാക്കി ന്യൂക്ലിയസ്സിൻെറ ഈ അവയവങ്ങളെ ക്രോമസങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. (ക്രോം എന്ന ധാതുവിനു വർണ്ണം അല്ലെങ്കിൽ നിറം എന്നർത്ഥം.)

ഓരോ ജാതി ജീവിയുടെയും ശരീരത്തിലെ സെല്ലുകൾ ഓരോന്നിലും ക്രോമസങ്ങളുടെ എണ്ണം പരിക്ലിപ്തമാണ്. അതു എല്ലാ സെല്ലുകളിലും തുല്യമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യൻെറ സെല്ലുകളിൽ 46 ക്രോമസങ്ങളുണ്ട്. അവൻെറ വയററിലുള്ള വെരയുടെ സെല്ലുകളിൽ അവ രണ്ടെണ്ണം വീതമേയുള്ളു. ചിലജാതി ഞണ്ടുകളിൽ അവ അഞ്ഞൂറും അറുനൂറും വീതം കാണും. നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ള ഒരു തരം പന്നച്ചെടിയുടെ സെല്ലുകളിൽ 1200 ക്രോമസങ്ങളുണ്ട്. ഇന്നുവരെ അറിയപ്പെട്ടതിൽ

വെച്ച് ഏററവും കൂടുതൽ ക്രോമസങ്ങളുള്ള ജീവി ഇതാകുന്നു (ചെടികളും ജീവികളാണെന്നു ഓർമ്മിയ്ക്കണം). ക്രോമസങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിൽക്കണ്ട ഈ പരിക്ലിപ്തി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ അത്യധികം ആകർഷിച്ചു. ഓരോ ശരീരത്തിലും ലക്ഷക്കണക്കിലോ കോടിക്കണക്കിലോ കാണുന്ന സെല്ലുകളിലെല്ലാം ഈ ഘടകങ്ങൾ എണ്ണത്തിലും ആകൃതിയിലും തുല്യമായിരിയ്ക്കുന്നു. ഇത് എങ്ങിനെ സംഭവിയ്ക്കുന്നു എന്നു നോക്കാം.

ഓരോ ശരീരവും ഒരൊററ സെല്ലിൽനിന്നാണ് ജീവിതം ആരംഭിയ്ക്കുന്നത്. ഈ ആദ്യത്തെ സെല്ലാണ് മുട്ട അല്ലെങ്കിൽ അണ്ഡം. അതിൽ നാലു ക്രോമസങ്ങളുണ്ടെന്നു സങ്കല്പിയ്ക്കുക. വളച്ചുതുടങ്ങുമ്പോൾ ഈ ആദ്യസെല്ല് നടുവേ മുറിഞ്ഞു രണ്ടു സെല്ലുകളാകുന്നു. വിഭജനം ന്യൂക്ലിയസ്സിനെയാണ് ആദ്യം ബാധിയ്ക്കുന്നത്. അതു രണ്ടായിത്തീർന്നതിന്നുശേഷമേ സെല്ലിൻെറ ബാക്കി ഭാഗം മുറിയുന്നുള്ളു. ഇങ്ങിനെയുണ്ടായ രണ്ടു സെല്ലുകളിൽ ഓരോന്നും അല്പം കഴിഞ്ഞു നടുവേ മുറിയും; ആകെ നാലു സെല്ലുകളുണ്ടാകും. ഇവ പിന്നെ വിഭജനംകൊണ്ട് എട്ടാകും. പിന്നെ പതിനാറ്, മുപ്പത്തിരണ്ട്, അറുപത്തിനാല് എന്ന ക്രമത്തിൽ അവയുടെ എണ്ണം വർദ്ധിയ്ക്കും. ഇങ്ങിനെയാണ് ഒരൊററ സെല്ലുമാത്രമായി ജീവിതം ആരംഭിയ്ക്കുന്നചെടിയും മൃഗവും, വെരയും മുട്ടയും എല്ലാം വളന്ന് അസംഖ്യം സെല്ലുകളുള്ള പൂർണ്ണശരീരത്തെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നത്. തുടരെ നടക്കുന്ന ഈ വിഭജനങ്ങളുടെ നേതൃത്വം വഹിയ്ക്കുന്നത് ഓരോ സെല്ലിലുമുള്ള ന്യൂക്ലിയസ്സാണ്. ഓരോ ന്യൂക്ലിയസ്സും ചേമ്പിലയിലെ വെള്ളത്തുള്ളി മുറിയുന്നതുപോലെ വെറുതെയങ്ങു വേർതിരിയുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. അതിൻെറ വിഭജനം സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണ്. അതിൻെറ ഉള്ളിൽ നാലു ക്രോമസങ്ങളുണ്ടെന്നാണല്ലോ നാം സങ്കല്പിച്ചത്. ഇവ നാലും ഈർക്കിലി കീറുന്നതുപോലെ സ്വയം പിളരുന്നു. ഓരോ പിളർപ്പും ഓരോ പുതിയ ക്രോമസമാണ്. ആദ്യമുണ്ടായിരുന്ന ക്രോമസ

ങ്ങൾക്ക് എ., ബി., സി., ഡി. എന്നുപേരുകൊടുക്കാം. ന്യൂക്ലിയസ്സിൻെറ വിഭജനത്തിൽ ഏ.യുടെ ഒരു പിളപ്പ് ഒരു വശത്തേയ്ക്കും മറേറപ്പിളപ്പ് എതിർവശത്തേയ്ക്കും നീങ്ങുന്നു. ബി. സി. ഡി. എന്നിവയുടെ കാര്യത്തിലും ഇങ്ങിനെ സംഭവിയ്ക്കുന്നു. തന്മൂലം പുതിയതായുണ്ടാകുന്ന രണ്ടു ന്യൂക്ലിയസ്സുകൾ ഓരോന്നിനും എ. ബി. സി. ഡി. എന്ന ക്രോമസങ്ങൾ നാലും ലഭിയ്ക്കുന്നതു കാണാം. സെല്ലുകൾ മുറിഞ്ഞുപെരുകുന്നതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന അതിപ്രധാനമായ പ്രതിഭാസം ഇതാകുന്നു.

അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ ഈ ക്രോമസങ്ങൾ ഓരോന്നും ഇങ്ങനെ കൃത്യമായി നെടുകെ പിളരുന്നതിൻെറ രഹസ്യമെന്തെന്നുനോക്കാം. ന്യൂക്ലിയസ്സാണ് സെല്ലിൻെറ ധർമ്മങ്ങളെ നിയന്ത്രിയ്ക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞല്ലൊ. എന്തൊക്കെയാണ് സെല്ലിൻെറ ധർമ്മങ്ങൾ? വാസ്തവമാലോചിച്ചാൽ ജീവശരീരത്തിൻെറ ധർമ്മങ്ങളെല്ലാം സെല്ലുകളുടെ ധർമ്മങ്ങളാണെന്നു കാണാം. ഒററ നോട്ടത്തിൽ ഒരുപോലെയിരിയ്ക്കുന്ന അണ്ഡങ്ങളിൽ ഒന്നു പൂച്ചയായും മറെറാന്നു പൂമ്പാററയായും തീരുന്നതു സെല്ലുകളുടെ പ്രവർത്തനവിശേഷംമൂലമാണ്. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണമാണ് ന്യൂക്ലിയസ്സിൻെറ ജോലി. ന്യൂക്ലിയസ്സിൻെറ ഏററവും പ്രധാനമായ ഘടകങ്ങളാണ് ക്രോമസങ്ങൾ. ഇങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ ഈ ക്രോമസങ്ങളിലാണ് ജീവശരീരങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങളുടേയും ചേഷ്ടകളുടെയും അടിസ്ഥാനരഹസ്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു കാണാം. പിതാവിലും മാതാവിലുംനിന്നു ജനിയ്ക്കുന്ന ബീജങ്ങൾ സംയോജിച്ചാണ് ഓരോ ജീവിയുടേയും ആദ്യസെല്ല് ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇതിൽ നാലു ക്രോമസങ്ങളാണ് കാണുന്നതെങ്കിൽ, അവയിൽ രണ്ടെണ്ണം പിതാവിലും ബാക്കി രണ്ട് മാതാവിലുംനിന്നു ലഭിച്ചവയാണ്. ഇരുനൂറു ക്രോമസങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ നൂറ് പിതാവിലും ബാക്കി നൂറ് മാതാവിലുംനിന്നു വന്നവയായിരിയ്ക്കും. ബീജങ്ങൾവഴി ലഭിയ്ക്കുന്ന ഈ ക്രോമസങ്ങളാണ് പിതൃപുത്ര

പരമ്പരകാംക്ക തമ്മിലുള്ള ഭൗതികബന്ധം. പൂച്ചയുടെ സന്താനം പൂച്ചയായിത്തീരുന്നതും, പൂമ്പാററയുടെ സന്താനം പൂമ്പാററയാകുന്നതും ഇവയുടെ പ്രവൎത്തനംമൂലമാകുന്നു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ ചരടിൻകഷണങ്ങാംപോലെയുള്ള ഈ ക്രോമസങ്ങളിൽ ജീവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാൎക്ക് എന്തുമാത്രം താല്പര്യമുണ്ടെന്ന് ഊഹിയ്ക്കാമല്ലോ. അവയുടെ ഘടനയെന്തെന്നും എങ്ങിനെയാണ് അവയുടെ അത്ഭുതശക്തികാം ജീവികളിൽ ആവിഷ്കൃതമാകുന്നതെന്നും മററുമുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിപുലമായ ഗവേഷണങ്ങാം നടന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണ്. ഓരോ ക്രോമസത്തിലും, മാലയിൽ മണികളെന്നപോലെ, ഒരേ വരിയിൽ അടുക്കിവെച്ചിരിയ്ക്കുന്ന ചെറിയ ചെറിയ ഘടകങ്ങളുണ്ടെന്നും, ഇവയാണ് ജീവശരീരത്തിൽ കാണുന്ന ഓരോരോ ലക്ഷണങ്ങളുടേയും ധൎമ്മങ്ങളുടേയും ചുമതല വഹിയ്ക്കുന്ന വസ്തുക്കളെന്നും തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരു ചെടിയുടെ പൂവിനു ചുവപ്പുനിറം ഉണ്ടാകുന്നത് അതിൻെറ സെല്ലുകളുടെ ന്യൂക്ലിയസ്സിലുള്ള ഏതോ ക്രോമസത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥാനത്തു പ്രസ്തുത ലക്ഷണത്തിൻെറ ചുമതല വഹിയ്ക്കുന്ന ഘടകം ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ്. കസ്തൂരിമൃഗത്തിൻെറ ശരീരത്തിൽ കസ്തൂരിയും മൂൎഖൻപാമ്പിൻെറ ശരീരത്തിൽ വിഷവും ഉണ്ടാകുന്നതിനും കാരണക്കാരായ ഘടകങ്ങാം അവയുടെ ശരീരത്തിലെ ക്രോമസങ്ങളിൽ ഉണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ജീവികളുടെ ലക്ഷണങ്ങാംക്ക കാരണഭൂതങ്ങളായി അവയുടെ ക്രോമസങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഘടകങ്ങാംക്ക ജീനുകളെന്നാണ് പേർ കൊടുത്തിരിയ്ക്കുന്നത്. സാധാരണ ഗതിയിൽ ഇവയ്ക്ക് ഒരു മാററവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ആദ്യസെല്ല് നടുവേ മുറിഞ്ഞു രണ്ടു സെല്ലുകാം ഉണ്ടാകുമ്പോാം അവയ്ക്കുള്ളിൽ ഓരോ ജീനിൻെറയും ശരിപ്പകൎപ്പുകാം ഉണ്ടാകുന്നു. സെല്ലുകളുടെ തുടരെത്തുടരെയുള്ള വിഭജനങ്ങളിൽ എല്ലാം ജീനുകളുടെ ശരിപ്പകൎപ്പുകാം നിൎമ്മിയ്ക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ക്രോമസങ്ങാം നെടുകെ കീറുന്നതിൻെറ ഉദ്ദേശം ഇതാകുന്നു.

ഒരു ജീവിയിൽനിന്നു മറെറാരെണ്ണം (സന്താനം) ഉണ്ടാകുമ്പോഴും ജീനുകാംക്ക മാററം വരുന്നില്ല. എത്ര കൈ മറിഞ്ഞാലും നശിയ്ക്കുകയോ മാറുകയോ ചെയ്യാത്ത നാണയങ്ങാംപോലെയാണ് അവ പെരുമാറുന്നത്. അ ഖണ്ഡങ്ങളും സ്ഥിരരൂപങ്ങളുമായ ഘടകങ്ങളായി അവ ഒരു തലമുറയിൽനിന്ന് അടുത്തതിലേയ്ക്കു കടന്ന് ആദ്യ സെല്ലിൽ സ്ഥലം പിടിയ്ക്കുന്നു.

[പക്ഷെ ആദ്യസെല്ലുതന്നെ സ്ത്രീ പുരുഷ ബീജങ്ങാം സംയോജിച്ച് ഉണ്ടാകുന്നതാകയാൽ പ്രസ്തുത സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അതെന്തെന്നു പറയാം. മാതാവിൻെറ ശരീരത്തിൽനിന്ന് വേർപെട്ടുപോരുന്ന ഒരൊററ സെല്ലാണ് സ്ത്രീബീജം. പിതാവിൻെറ ശരീരത്തിൽനിന്നുവരുന്ന സെല്ലാണ് പുരുഷബീജം. നാലു ക്രോമസങ്ങളുള്ള ഒരു ജീവിയെയാണ് നാം പരിഗണിയ്ക്കുന്നതെങ്കിൽ, മാതാവിൻെറയും പിതാവിൻെറയും ശരീത്തിലെ എല്ലാ സെല്ലുകളിലും നന്നാലു ക്രോമസങ്ങളുണ്ടാവും. പക്ഷെ അവയിൽനിന്നു ജനിയ്ക്കുന്ന ബീജങ്ങളിൽ ക്രോമസങ്ങാം ഈരണ്ടെണ്ണമേ കാണുകയുള്ളു. ഈ ബീജങ്ങാം യോജിച്ച് ആദ്യ സെല്ല് ഉണ്ടാകുമ്പോാം അതിനുള്ളിലെ ക്രോമസങ്ങാം, രണ്ടും രണ്ടും നാല് എന്ന് പഴയ കണക്കിലെത്തുന്നു. ഈ ആദ്യസെല്ല് മുറിഞ്ഞും പെരുകിയും വളൎന്നു ഒരു ആൺസന്താനമോ പെൺസന്താനമോ ആയിത്തീരും. അത് പ്രൗഢദശയെ പ്രാപിച്ച് ബീജങ്ങാം ജനപ്പിയ്ക്കുമ്പോാം ക്രോമസങ്ങളുടെ എണ്ണം വീണ്ടും നേർപകുതിയാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ബീജോൽപത്തിയിൽ ക്രോമസങ്ങളുടെ എണ്ണം കുറയുമ്പോാം ജീനുകളുടെ എണ്ണവും നേർപകുതിയാകുമെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ കുറവ് ബീജസംയോഗം മൂലമാണ് പരിഹരിയ്ക്കപ്പെടുന്നത്. ഒരേ ജാതിയിൽപ്പെട്ടവയെങ്കിലും വ്യക്തിഗതങ്ങളായ വ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടിയ രണ്ടു ജീവികളിൽ നിന്ന് ബീജങ്ങാം വഴി വരുന്ന ജീനുകാം ഇങ്ങിനെ കൂടിക്കലരുമ്പോാം സന്താനത്തിൻെറ ശരീരത്തിൽ പുതിയ

ലക്ഷണങ്ങരം ഉണ്ടാകുവാൻ ഇടയാകുന്നു. പക്ഷെ ഈ പുതുമകരം ഒരിക്കലും തികച്ചും പുതിയതാകുവാൻ തരമില്ല. മുൻതലമുറകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ലക്ഷണങ്ങളുടെ (ജീനുകളുടെ) ഭിന്നരീതിയിലുള്ള സംവിധാനം മാത്രമേ സംഭവിയ്ക്കുന്നുള്ളു. വ്യക്തിഗതങ്ങളായ, വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും പൂച്ചയുടെ സന്താനം പൂച്ചയായും പൂമ്പാററയുടെ സന്താനം പൂമ്പാററയായും തന്നെ കാണപ്പെടുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാണ്.]

സാധാരണയായി ജീനുകരംക്ക തലമുറകളിലൂടെയുള്ള ഗതിയിൽ മാററമൊന്നും വരുന്നില്ലെങ്കിലും, അപൂവ്വമായി അവയിൽ ചിലത് പാടേ മാറിപ്പോകുന്നതായി കാണുന്നു. പ്രകൃതിയിൽ താനെയുണ്ടാകുന്ന ഈ ജീൻ മാററങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടാണ് ജീവികളിൽ മുൻപില്ലാതിരുന്ന ലക്ഷണങ്ങരം ഉണ്ടാകുന്നത്. ഈ പുതുമകരം ഏതെങ്കിലും ചില വ്യക്തികളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് അവയുടെ മരണത്തോടുകൂടി മാഞ്ഞുപോവുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. അവ പിൻതലമുറകരംക്കും ലഭിയ്ക്കുന്ന പാരമ്പര്യ ലക്ഷണങ്ങളാണ്. ഇതിൻെറഅത്ഥം പ്രസ്തുത ലക്ഷണത്തിനു കാരണഭൂതമായ ജീൻ സ്ഥിരമായ പരിവത്തനത്തിനു വിധേയമായി എന്നാകുന്നു. ആദ്യത്തെ ജീവികളിൽനിന്ന് ഭിന്നരൂപങ്ങളായ ജീവിവഗ്ഗങ്ങരം ഉണ്ടായതു ഇങ്ങിനെയാണെന്നാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അനുമാനിയ്ക്കുന്നത്.

വാഴപ്പഴത്തിൽ വന്നു പററുന്ന ഒരു തരം ചെറിയ ഈച്ചയിലാണ് ക്രോമസങ്ങളെയും ജീനുകളെയുംകുറിച്ച് ഏററവും കൂടുതൽ ഗവേഷണം നടത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഇതിൻെറ ശരീരത്തിലെ സെല്ലുകളിൽ എട്ടു ക്രോമസങ്ങളും ബീജത്തിൽ നാലു ക്രോമസങ്ങളുമേയുള്ളു. അത് രണ്ടാഴ്ചയിലൊരിക്കൽ മുട്ടയിടുന്നതുകൊണ്ട് അനേകം തലമുറകളെ തുടച്ചയായി വളത്തി നിരീക്ഷണം നടത്തുവാൻ സൗകര്യമുണ്ട്. ഈ പ്രാണിയുടെ ക്രോമസങ്ങളിൽ, അതിൻെറ ശാരീരിക ലക്ഷണങ്ങളിൽ എത്രയോ എണ്ണത്തിനു കാരണഭൂതമായ ജീനുകളുടെ സ്ഥാനം നിണ്ണയിയ്ക്കു

വാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതു ക്രോമസത്തിൽ എവിടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ജീൻ മാറിയതുകൊണ്ടാണ് ഒരു പുതിയ ലക്ഷണം ആവിർഭവിച്ചതെന്ന് പറയുവാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാക്കു സാധിക്കും. ഈ ചെറിയ ഈച്ചയെ ലക്ഷക്കണക്കിൽ എത്രയോ തലമുറക്കാലം വളത്തി, അതിൻെറ ലക്ഷണങ്ങളെയും അവയുടെ പാരമ്പര്യ ക്രമത്തെയും അതിസൂക്ഷ്മമായി വിശകലനം ചെയ്ത്, ഓരോ തലമുറയിലും അപൂർവ്വമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന പുതുമകളെയെല്ലാം പരിശോധിച്ച് ശേഖരിച്ചതാണ് ഈ വിവരങ്ങൾ.

1962—ൽ ഹെർമാൻ മുള്ളർ എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഈ പ്രാണികളിൽ എക്സ്റേ (X-RAYS) പായിച്ചുനോക്കുകയും തൽഫലമായി, അവയുടെ ജീനുകൾക്കു കൃത്രിമമായി മാററംവരുത്താമെന്നു തെളിയിക്കുകയുംചെയ്തു. ശരീരത്തിനുള്ളിലേക്കു തുളച്ചുകയറുന്ന ഈ തേജഃപ്രസരമേററ ഈച്ചയുടെ സന്താനങ്ങളിലാണ് ജീനുകൾക്കുണ്ടായ മാററം പുതിയ ശരീരലക്ഷണങ്ങളായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. ഈ ലക്ഷണങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ പലവിധത്തിലുള്ള അംഗഭംഗങ്ങളായിരുന്നു. എങ്കിലും പ്രസ്തുത പരീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നു ജീനുകളുടെ സ്വഭാവത്തെയും പ്രവത്തനരീതിയേയുംകുറിച്ച് വളരെയധികം വിവരങ്ങൾ ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതേത്തുടന്നു 1940—ൽ മററുചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ജീൻ ഗവേഷണത്തിനു മറെറാരു ജീവിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. അതു നനവു തട്ടി പഴകിയ റൊട്ടിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ചുവപ്പുനിറമുള്ള പൂപ്പലാണ്. ലളിതമായ ശരീരഘടനയോടുകൂടിയ ഈ ചെടിയിൽ എക്സ്റേ പായിച്ച് അവർ അതിൻെറ ജീനുകൾക്കു മാററം വരുത്തി. ഈ മാററങ്ങളുടെ ഫലം ചെടിയുടെ ജീവിതവൃത്തികളിലുള്ള വ്യത്യാസമായിട്ടാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. ഇവയെ രസതന്ത്രപരമായി അപഗ്രഥിച്ചുനോക്കുവാനും. തദ്വാരാ ജീനുകൾ സെല്ലുകളെയും, ജീവശരീരങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്നും ഊഹിക്കുവാനും അവക്കു കഴിഞ്ഞു.

ഈ നിയന്ത്രണം രസതന്ത്രപരമാണെന്നാണ് കാണു

ന്നത്. സെല്ലിൻെറ ന്യൂക്ലിയസ്സിന്നകത്ത് ക്രോമസങ്ങ ളിൽ ഓരോരോ സ്ഥാനത്ത് ഇരുന്നുകൊണ്ട് ജീനുകാം ചുററും കിടക്കുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങളെ തങ്ങളുടെ ആജ്ഞാനുവ ൎത്തികളാക്കുന്നു. ഈ പദാൎത്ഥങ്ങാം പലവിധത്തിലുള്ള സങ്കലനങ്ങാംക്കും പരിവൎത്തനങ്ങാംക്കും വിധേയമായി, മാംസപേശികളെന്നും, നാഡികളെന്നും, എല്ലെന്നും പല്ലെ ന്നും ചോരയെന്നും, തൂപ്പലെന്നും, ഇലയെന്നും പൂവെന്നും പൂമ്പൊടിയെന്നും മററുമുള്ള രൂപങ്ങളെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നത് ജീനുകളിൽനിന്നു ലഭിയ്ക്കുന്ന പ്രചോദനങ്ങളുടെ ഫലമാ യിട്ടാണ്. ഭിന്നരൂപങ്ങളായ എത്രയോ ജാതി ജന്തുക്ക ളുടെയും ചെടികളുടെയും എണ്ണമററ ശരീരലക്ഷണങ്ങളെ യും ചേഷ്ടകളെയും കൃത്യമായി നിയന്ത്രിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള രസതന്ത്രനിൎദ്ദേശങ്ങാം വെറുതെ നോക്കിയാൽ കാണു വാൻപോലും കഴിയാത്ത ക്രോമസങ്ങളിൽ ഉാംക്കൊള്ളി ച്ചുവെച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു എങ്ങിനെയെന്നുള്ളതും ശാസ്ത്രജ്ഞ ന്മാൎക്കു ചിന്താവിഷയമായിട്ടുണ്ട്. ക്രോമസവസ്തുവി ൻെറ ഘടനയിലാണ് ഇതിൻെറ രഹസ്യം അന്വേഷി യ്ക്കേണ്ടതെന്നാണ് അവരുടെ അഭിപ്രായം. ഇതിനെ മുൻ നിൎത്തിയുള്ള ഗവേഷണങ്ങാംക്ക് ഇപ്പോാം വളരെ പ്രാധാ ന്യം ലഭിച്ചിരിയ്ക്കുകയാണ്.

'' ഡിഓക്സിറൈബോന്യൂക്ലിയിക്കാസിഡ് '' എന്ന നീണ്ടപേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു പദാൎത്ഥമാണ് ക്രോമ സങ്ങളുടെമുഖ്യഘടകം. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഈപേര് ചുരുക്കി D N A എന്നാണ് സാധാരണപറയാറുള്ളത്. ഇതുതന്നെ നമുക്കും മലയാള ലിപികളിൽ പകൎത്തി ഉപയോ ഗിക്കാം—ഡി എൻ ഏ. ഈ പദാൎത്ഥത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മസ്വ രൂപം എന്തെന്ന് അറിയാനുള്ള യത്നമാണ് ഇപ്പോാം നടന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നത്. ഇതു മനസ്സിലാക്കിയാൽ ജീവൻ എന്ന പ്രതിഭാസത്തിൻെറ രഹസ്യംതന്നെ വെളി പ്പെട്ടുത്താമെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രതീക്ഷിയ്ക്കുന്നു. അനേ കായിരം ജീനുകളുടെ ക്രിയാവിശേഷങ്ങാംക്കു വേണ്ട രസതന്ത്രനിൎദ്ദേശങ്ങാം വഹിയ്ക്കുന്നതിനു പുറമെ, പ്രസ്തുത

നിർദ്ദേശങ്ങാംക്ക കേട്ടപററാതെ ജീനുകളുടെ ശരിപ്പകപ്പു കാം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവും അതിന്നുണ്ട്. ഒരു ഭൗതികപദാൎത്ഥം ഈ അത്ഭുതകൃത്യങ്ങാം സാധിക്കുന്നത് എങ്ങിനെയെന്ന് അറിയുവാനാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ശ്രമിക്കുന്നത്. സെല്ല് ഒരു പണിപ്പുരയാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചാൽ അതിനുള്ളിൽ നടക്കുന്ന ജോലികളുടെ സൂത്രധാരത്വം വഹിയ്ക്കുന്ന മൂത്താശാരിയാണ് ഡി എൻ ഏ എന്നു പറയാം. സൂത്രധാരത്വം വഹിയ്ക്കുക മാത്രമല്ല പുതിയ പണിപ്പുരകാം സ്ഥാപിച്ചുനടത്തുന്നതിനുവേണ്ടി തന്നെപ്പോലെതന്നെയുള്ള പുതിയ മൂത്താശാരിമാരെ അതു സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഡി എൻ ഏ ഒരു സങ്കീൎണ്ണവസ്തുവാണ്—ചെമ്പ്, ഇരുമ്പ്, കരി എന്നിവപോലെയുള്ള മൂലധാതുവല്ല. സങ്കീൎണ്ണവസ്തുക്കളുടെ ഏററവും ചെറിയ അംശത്തിനു മോളിക്യൂം (തന്മാത്ര) എന്നു പറയുന്നു. അതിനെ പിന്നെയും ഭാഗിച്ചാൽ പ്രസ്തുത പദാൎത്ഥത്തിൻെറ സ്വഭാവങ്ങാം ഇല്ലാതാകും; അതു മൂലധാതുക്കളായി വേർതിരിയും. ഇങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ സങ്കീൎണ്ണവസ്തുക്കളുടെ സ്വഭാവങ്ങാം അവയുടെ മോളിക്യൂളിൻെറ സ്വഭാവത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കാണാം. ഏതെല്ലാം മൂലധാതുക്കളുടെ അണുക്കാം (ആററങ്ങാം) ആണ് അതിൽ ചേൎന്നിട്ടുള്ളതെന്നും, എങ്ങിനെയാണ് ചേൎത്തിട്ടുള്ളതെന്നും അറിഞ്ഞാൽ അതിൻെറപ്രവൎത്തന രഹസ്യങ്ങാം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. സങ്കീൎണ്ണ പദാൎത്ഥങ്ങളിൽ എക്സ്റേ പായിക്കുമ്പോാം കിട്ടുന്ന ഫോട്ടോ ചിത്രങ്ങളെ അപഗ്രഥിച്ചാണ് അവയുടെ മോളിക്യൂളിൻെറ സ്വരൂപം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെ നടത്തിയ ഗവേഷണത്തിൻെറ ഫലമായി, 1953—ൽലൈനസ് പാളിങ് എന്ന അമേരിക്കൻ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഡി എൻ ഏ മോളിക്യൂം നീണ്ട നൂൽചുരുളിൻെറ ആകൃതിയിലുള്ളതാണെന്നു സമൎത്ഥിച്ചു. അടുത്ത വൎഷം വാട്സൺ എന്നും ക്രിക്ക് എന്നും രണ്ട് ബ്രിട്ടീഷ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രസ്തുത സിദ്ധാന്തത്തെ കുറേ

കൂടി പരിഷ്കരിച്ച്, ഡി എൻ ഏ മോളിക്യൂം ഒരു ഇരട്ടച്ചുരുളാണെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചു. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ അതിൻെറ സ്വരൂപം ഒരു പിരിയൻ കോണിപ്പടിപോലെയാണ്—അതായത്, സമാന്തരമായ രണ്ടു നീണ്ട ചുരുളുകരം; ഇടയ്ക്കു രണ്ടിനെയും ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു കുറുകെയുള്ള പടികരം. ഇതിൻെറ അളവുകളും അവർ സൂചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഇത്ര ചെറിയ അളവുകരംക്ക് ആങ്സ്ട്രം എന്ന മാനദണ്ഡമാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഒരു മില്ലീമീററിൻെറ ഒരു കോടിയിലൊരംശമാണ് ഒരു ആങ്സ്ട്രം. ചുരുളുപോലെയുള്ള ഡി എൻ ഏ മോളിക്യൂളിനു 18 ആങ്സ്ട്രം വണ്ണവും 10,000 ആങ്സ്ട്രം നീളവുമുണ്ടെന്നാണ് അവർ വാദിച്ചത്. ഈ ഇരട്ടച്ചുരുളിൻെറ ഓരോ ഭാഗവും ഏതെല്ലാം മൂലധാതുക്കരംകൊണ്ടാണ് നിമ്മിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും പ്രസ്തുത ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അതിൽ കുറുകെയുള്ള ബന്ധങ്ങരംക്ക് അത്രവളരെ ബലമില്ല. അവ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ചില പ്രത്യേക സ്ഥാനങ്ങളിൽ വെച്ചു മുറിഞ്ഞുപോകാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ സംഭവിച്ചാൽ, തന്മൂലം പകുതിയായിപ്പോയ ചുരുളിന് ഇല്ലാത്ത പകുതി, പഴയപടി, തെററുപററാതെ, പണിഞ്ഞു ചേക്കുവാൻ കഴിയും. അതിന്നു ലളിതപദാത്ഥങ്ങരം മാത്രമേ ആവശ്യമുള്ളു. മുറിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ഓരോ ബന്ധവും ഓരോ പ്രത്യേക പദാത്ഥത്തെ ആകഷിക്കുന്നു. അതു മാത്രമേ അവിടെ ചേരുകയുള്ളു. താഴും താക്കോലും പോലെയുള്ള ചേച്ചയാണിത്. വളരെ ചുരുക്കം ഘടകപദാത്ഥങ്ങളെ ഉള്ളു എങ്കിലും അവയുടെ ഭിന്നരീതിയിലുള്ള സംവിധാനംകൊണ്ട്, മോളിക്യൂളുകളിൽ സംഖ്യാതീതമായ വൈവിധ്യം കൈവരുമെന്നു കാണുന്നു. ഇതിൻെറ ഉള്ളുകള്ളികരം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി വിപുലമായ ഗവേഷണങ്ങരം നടക്കുകയാണ്.

അടുത്ത കാലത്തു നടത്തിയ പരീക്ഷണങ്ങളിൽ നിന്നു ഡി എൻ ഏ അത്ഭുതശക്തികളുള്ള ഒരു പദാൎത്ഥമാണെന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിന് അണുജീവികളുടെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു തുരന്നിറങ്ങി അവയുടെ ലക്ഷണങ്ങളെയും സ്വഭാവങ്ങളേയും പാടെ മാററുവാൻ കഴിയുന്നതായി കാണുന്നു. മനുഷ്യനിലും മൃഗങ്ങളിലും രോഗങ്ങളുണ്ടാകുന്ന ബാക്ടീരിയങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ട അണുജീവികളിലാണ് ഈ പരീക്ഷണം നടത്തപ്പെട്ടത്. ഇവയിൽ ചില ജാതികൾക്കു മാത്രമെ രോഗജനകശക്തിയുള്ളു. ഇത്തരം ബാക്ടീരിയങ്ങളെ കൊന്ന്, രോഗമുണ്ടാക്കാത്ത ജാതിയുടെ കൂടെ കലൎത്തിയാൽ, രണ്ടാമത്തെക്കൂട്ടൎക്കു രോഗജനകശക്തി കൈവരുന്നതായി തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരു ജീവജാതി മറെറാന്നായി നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽവെച്ചു മാറുന്ന പ്രതിഭാസമാണിത്. ജന്തുശരീരത്തിൽ കുത്തിവെച്ചും, പരീക്ഷണശാലയിലെ പാത്രങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വെച്ചുതന്നെയും ഈ പരിവൎത്തനം കൈവരുത്താവുന്നതാണ്. രോഗജനക ബാക്ടീരിയങ്ങളുടെ മൃതശരീരത്തിൽനിന്നു ഡി എൻ ഏ മറേറ ജാതിയുടെ സജീവശരീരങ്ങളിലേയ്ക്കു കടന്നാണ് ഈ പരിവൎത്തനം ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അനുമാനിക്കുന്നു.

ഇന്നുവരെ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിൽവെച്ച് ഏററവും ചെറിയ ജീവികളാണ് വൈറസ്സുകൾ. മസൂരി, പൊങ്ങൻപനി, കന്നുകാലികളുടെ കുളമ്പുദീനം എന്നിവയ്ക്കു കാരണം ഇത്തരം ജീവികളാണ്. മനുഷ്യനിലും മൃഗത്തിലും ചെടിയിലും എല്ലാം അവ ജീവിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ബാക്ടീരിയങ്ങളെക്കാൾ എത്രയോ ചെറിയ ജീവികളാണിവ. ഘടനയിൽ, ഓരോ വൈറസ്സും നേൎത്ത ഒരു സഞ്ചിയിൽ അടക്കം ചെയ്ത അല്പം ഡി എൻ ഏ മാത്രമാണെന്നാണ് തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. പുകയിലച്ചെടിയിൽ കാണുന്ന ഒരു ജാതി വൈറസ്സിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള ഡി എൻ ഏ വേർ

തിരിച്ചെടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ പദാൎത്ഥം അരോഗമായ ഒരു ചെടിയിൽ കുത്തിവെച്ചാൽ അതിനു രോഗം പിടിപെടുന്നു; വൈറസ്സു ബാധിച്ചതുപോലെയുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. ഇതു കാണുമ്പോൾ ഡി എൻ ഏ, ജീവിയോ ജഡപദാൎത്ഥമോ എന്ന് ആരും സംശയിച്ചുപോകും. സജീവമായ വൈറസ്സിൻെറ പ്രവൎത്തനരീതിയെക്കുറിച്ചും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പല വസ്തുതകളും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. വൈറസ്സ് മററു ജീവികളുടെ സെല്ലിന്മേൽ ചെന്നുപററിയാൽ അതിലെ ഡി എൻ ഏ സഞ്ചിയിൽ നിന്നു പുറത്തുവരുകയും സെല്ലിനുള്ളിലേയ്ക്കു തുരന്നിറങ്ങുകയും ചെയ്യും. ഉടൻതന്നെ അതു സെല്ലിൻെറ ആഭ്യന്തരഭരണം ഏറെറടുക്കുന്നു. അവിടെ സാധാരണ നടക്കുന്ന ജോലികളെല്ലാം മുടക്കിയിട്ട് തൻെറ കല്പനയനുസരിച്ചുള്ള ജോലികൾ നടത്തിക്കുന്നു. ശക്തിയുള്ള വിദേശീയാധിപത്യംതന്നെ. വന്നു കയറിയ ഡി എൻ ഏയുടെ കല്പന പലപ്പോഴും തന്നെപ്പോലെയുള്ള വൈറസ്സുകളെ നിൎമ്മിക്കണമെന്നായിരിക്കാം. ആക്രമണത്തിനു വിധേയമായ സെല്ല് അത് അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിക്കുന്നു. അധികം താമസിയാതെ അതിൻെറ പദാൎത്ഥമെല്ലാം വൈറസ്സുകളായി മാറുകയും സെല്ല് ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്യും. മററു ചിലപ്പോൾ ഡി എൻ ഏയുടെ ആക്രമണംമൂലം സെല്ല് ഒരു നിയന്ത്രണവുമില്ലാതെ വളരുകയും പെരുകുകയും ചെയ്യുന്നതു കാണാം. ഏതായാലും സെല്ലിൻെറ സ്വതേയുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ മാറുന്നു; ചേഷ്ടകൾ മുടങ്ങുന്നു. ജന്തുക്കളിലും സസ്യങ്ങളിലും ഉണ്ടാകുന്ന പല രോഗങ്ങളുടെയും ഉത്ഭവം ഇങ്ങിനെയാണെന്നാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഊഹിക്കുന്നത്. ശരീരത്തിലെ ചില സ്ഥാനങ്ങൾ നിയന്ത്രണം വിട്ടു വളരുന്നതുമൂലം ഉണ്ടാകുന്ന അർബുദം (Cancer) എന്ന മഹാരോഗത്തിൻെറ കാരണം ഇതായിരിക്കാമെന്നാണ് ഇപ്പോഴത്തെ സംശയം.

COVER PRINTED AT THE GOVERNMENT PRESS,
ERNAKULAM, 1966.

താരാപഥം

സ്റ്റാൻഡേർഡ് X

1966

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org